

உ.
தெய்வமேதுணை.
ஓம் குருநாதன்முன்னிற்க.

நாரதர் கலகம்.

இரண்டாம் பாகம்.
விஜய அணு - 6.

சிறுமணவூர்,
முனிசாமிமுதலியார்

அவர்கள் இயற்றப்பட்டது

தமது சென்னை:

சிவகாலிலிவாச அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

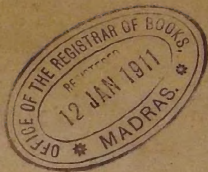
Registered Copy right.

நெ 8 சட்டணநாயக்கன் தேருவு குளை மதராஸ்.

1911

Q23 N11

97483

உ
கடவுள் துணை.

நாரதர் கலகம்.

இரண்டாம் பாகம்.

இஃது,

இரண்டாம்பதிப்பு

விலை அரை - 6.

சிறுமணவூர்,

முனிசாமிமுதலியார்

அவர்களா லியற்றப்பட்டு,

தமது

சென்னை குளை,

சிவகாமவிலாசஅச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

Copy right.

Copies 1000.

நெ 8 சட்டணநாயக்கன் தேருவு குளை மதராஸ்,

1910.

ரிஜிஸ்டர் காபிரைட் அரிவிப்பு.

இதனால் சகலமான புத்தக வியாபாரிகட்கும் அச்சுக்கூடத் தலைவர்கட்கும், தெரிவிப்பது யாதெனில் 1847-ம் ஹுத்திய இந்துதேசத்து காபிரைட் என்னும் கிரந்த சுதந்தர ஆக்ஷின்படி ரிஜிஸ்டர் காபிரைட்டு செய்திருக்கிறபடியால் என்னுடைய அனுமதியின்றி யாரும் யெவ்வித முகாந்தரத்திலும் அச்சிடக்கூடாது.

சென்னை }
12-11-1910. }

இப்படிக்கு
சிவமணலூர் - முனிசாமி முதலியார்.

97483

இவைமுழுதும்
சிறுமணவூர் முனிசாமிமுதலியார்ப்பதிப்புகள்.

புதியபுத்தகவிளம்பரம்.

மூலிகைமர்மம் முதற்பாகம்	விலை	அணு	0 8 0
செ இரண்டாம்பாகம்	"	"	0 8 0
செ மூன்றாம்பாகம்	"	"	0 8 0
செ நான்காம்பாகம்	"	"	0 8 0
செ நான்குபாகமும் ஒரேகட்டம்	}	ரூபா	2 0 0
புல்காலிகோபைண்டு			
நாரதர் கலகம் முதற்பாகம்	விலை	அணு	0 6 0
செ இரண்டாம்பாகம்	"	"	0 6 0
செ மூன்றாம்பாகம்	"	"	0 6 0
செ நான்காம்பாகம்	"	"	0 6 0
செ நான்குபாகமும் ஒரேகட்டம்	}	ரூபா	1 8 0
புல்காலிகோ பைண்டு			
கண்கட்டுவித்தை முதற்பாகம்	விலை	அணு	0 6 0
செ இரண்டாம்பாகம்	"	"	0 6 0
செ மூன்றாம்பாகம்	"	"	0 6 0
செ நான்காம்பாகம்	"	"	0 6 0
செ நான்குபாகமும் ஒரேகட்டம்	}	ரூபா	1 8 0
புல்காலிகோ பைண்டு			
பிரபஞ்சவுற்பத்தி	விலை	ரூபா	2 0 0
செ இங்கிலீஷில்	"	"	2 0 0
இங்கிலீஷ் தமிழியத்தியசிகாமணி	"	"	3 0 0
ஜோதிடசிகாமணி மூலம் உரை	"	"	3 0 0
சண்டாளர் சகவாசம்	விலை	அணு	0 8 0
தெய்வகுண வெளிச்சம்	"	"	0 8 0
அகடவிகட சம்சாரி	"	"	0 4 0
விவாகசாஸ்திரம்	"	"	0 4 0
சிவசொருப சாஸ்திரம்	"	"	0 8 0
பிரசாஸ்திரம்	"	"	0 8 0
விஷவயித்திய சிந்தாமணி	"	"	0 12 0
செ இரண்டாம்பாகம்	"	"	0 12 0
கொழுத்தச் சிறிப்பு	"	"	0 6 0

இன்னும் அனேக தினுசுகளுண்டு.

சுடவுள் துணை.

நாரதர் கலகம்.

இரண்டாம்பாகம்.

சுந்தராதியின் சரித்திரச் சுருக்கம்.

தேவலோகத்தை அரசாட்சி செய்துக்கொண்டிருக்கும் அமரேஸ்வரனேன்னும் அரசனானவன் அவனுடைய முகாதைகள் காலத்துடங்கி யாதொரு மனக்கிலேசமில்லாமலும் ரிஷிகளாலும் தேவராலும் சாபசம்பந்த மில்லாமலும் மனுஜீதியென்னும்வேலியைத் தாண்டாமலும் அருளிலும் பொருளிலும் மனைவிகளிலும் மக்களிலும் குறையில்லாமல் நிறைந்தசமுத்திரம்போல்கரையற்ற மனமுடையவனாய் நித்தியகாலமும் அப்சராஸ்திரீசளால் சபாஅலங்கரிதருதாய் மங்காதகிர்த்தியுடன் செங்கோல் செலுத்தும் அமரேஸ்வரன் சபாமண்டபத்தில் (அழையாவிட்டுக்கு துழையாச் சம்மந்திபோல்) நாரதமுனிவன் வந்து குழைந்தான் தன் சபையின்கண் வந்த நாரதமுனிவரை அமரேஸ்வரன் பார்த்து நமஸ்காரஞ் செய்து பொற்பிடமளித்து சொல்லுகிறான் ஸ்வாமீ அடியேன் மீது கிருபாரோக்க முண்டாகி இவ்விடம் தாங்க ளெழுந்தருளியது அடியேன்செய்த புண்ணியமோ பென்முதானைகள் செய்த தவப்பயனோ ஆறியேன் திரிலோக சஞ்சாரியாகிய தமது திருவாக்கால் ஆசீர்வதிக்கப் பெருவேனென்று வணங்கினான். அப்படிவணங்கிய அரசனுடன் ஏதோ நல்ல வார்த்தைகள் பேசிக்

கொண்டிருந்து பெரியோருக்குள்ள வழக்கம்போல ஆசீர்வாதஞ் செய்துவந்த வேலையைப் பார்த்துக்கொண்டெழுந்துபோகாமல் (சும்மாயிருக்குஞ்சங்கை ஊதிக்கெடுத்தான் ஆண்டி) என்னும் பழமொழிபோல் அரசனைப்பார்த்து நாரதன் சோல்லுகிறான் அப்பா! அமரேஸ்வரா உன்னுடைய பேரும் பெருமையும் பிரக்யாதியும் தேவலோகத்தில் மட்டும் பிரகாசிக்குமென்றிருந்தேன்.

யாதோ ஒருநாரியமாய் சிலநாளேக்குமுன் பூலோகத்திற்குப் போயிருந்தபோது உன்னையும் உன் வர்க்கத்தானாகிய அதிசுணனையும் பூலோகமெல்லாம் புகழ்ந்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் இதுவுமன்றி அனேகதவ முனிவர்களும் உமது அரசரிமைக்கு மெச்சி உம்மைத் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று ஆவல் கொண்டிருக்கிறார்கள் மேலும் பூலோகப் பெருமையும் சிறப்பும் சிங்காரமும் சொல்லுகிறேன் கேளென்று அதிவினோதமாகப் புகழ்ந்துப் புகழ்ந்து போதித்து மேலும் அப்பேர்க்கொத்த உலகத்தைச் சஞ்சாரஞ் செய்துவந்தால் அந்தந்த உலகத்தில் வசிக்கும் நல்லோர் பெரியோர்கள் பரிசமும் திருஷ்டியும் அரசர்களுக்குப் படுமாயின் இன்னமும் எக்காலமும் துக்கமில்லாமல் அரசாட்சி செய்யலாமென்று நாரதன் பேச்சிய பேச்சுக்களை அந்த சபையினிருந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்த அதிசுணனும் அவன் மனையாளும் பூலோகத்திற்கு வந்து ஆங்குள்ள வேடிக்கைகளைப் பார்த்துக்கொண்டு மீண்டுந்தன்னதர்செல்லுங்கால் இடையில் ஓர் தபோவனமானது தோன்றப்பட்டு அதற்குள் இவாள் பிரவேசித்துச் செல்லுகையில் அவ்விடத்தில் யாதவமகாரிஷி தவம்பண்ணிக்கொண்டிருக்க அவருடைய கோரூபத்தை இவாள் கண்டு நகைக்க அதைக் கவனித்து அந்தரிஷி இவாளுக்கு கொடிய சாபத்தைக்கொடுக்க.

அச்சாபத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு அதிசுணன் குஷ்டரோகியாயும் சுந்தரான்கி கால்மீரதேஸத்திராஜன் புத்திரியாயும் ஜெனித்து பப்ததேசத் தரசனாகிய சிதானந்தமகாராஜனுக்கு இளைய மனையாளாகி வாழ்ந்து வரும்நாளில் ஓர்நாள் அரசனும் இப்பெண் அம்மாக குடிகளிட்ட பயிர்களை யெல்லாம் காட்டு மிருகங்கள் வந்து அழித்தபடியால் குடிகள் வந்து முறையிட அதைக் கேட்ட அரசனும் பத்தினியும் மந்திரி சயினியங்களுடன் வேட்டைக்குச் செல்லுங்கால் அப்பெண்ணை ஓர் கூடாரத்தில் வைத்துவிட்டு அரசன் தன் மந்திரிகளுடன் வேட்டையாட அதிலோர் மானாது

தவறி யோட அம்மானுடன் இவர்கள் பின்பற்றிச் செல்ல அது ஓர் மகரிஷியின் ஆசிரமத்திற் கொண்டுபோய் விட அப்போதும் இவர்களுக் கெல்லாம் தாகவிடர யதிகரித்து தத்தளிக்கின்ற சமயத்தில் அங்கோர் தடாகமானது இவர்களுக்குப் புலப்பட அங்கு சென்று இவர்களுடைய தாகவிடரையைத் தணித்துக்கொண்டு அவடத்திலேயே சற்றுநேரஞ் சயனித்துக்கொண்டார்கள்.

பிறகு கூடாரத்திலிருந்த சுந்தரவடிவாள் தனதரசன் இன்னம் வரவில்லையென்று வெளியே வந்து வழியைப் பார்த்துக்கொண்டு கிற்கிறபோது மேற்சொல்லிய குஷ்டரோகி அவ் விடம்வர அவனைக்கண்ட சுந்தரவடிவாள் அவன்பேரில் மையலாகி அவனோடு கூடிக்கலந்து சொல்லுகிறாள் நீப்பிரநாட்டிற்கு அருகாமையிலுள்ள பால்மண்டபமொன் றிருக்கிறது நீரவ்விடம் வந்தால் நான் பிரதிதினமும்வந்து உன்னுடன் கூடிக்கலந்து நல்ல சுகத்தையடைந்துவிட்டு யென்னகர் செல்லுகிறேனென குஷ்டரோகியும் அதற்கணங்கி அம்மண்டபத்தில் வந்திருக்கப் பின்பு அரசன் தன்சைனியங்களுடன் புறப்பட்டு வந்து கூடாரத்திலிருந்த தன் இளையமனையாளையு மழைத்துக்கொண்டு தன் நகர்வந்துசேர்ந்து தனது முத்த மனையாளுடன் காட்டில் நடந்தவிசேஷங்களை யெல்லாம் சனிஸ்தாரமாய்ச் சொல்லிப் பின்பு அமுதருந்திப் பள்ளியறை சேர்ந்தான் பின்பு சுந்தரவடிவாள் காட்டிற்குண்ட குஷ்டரோகியைத் தேடிச் சென்று அவனுடன் கூடிக்கலந்து சுகத்தை அடைந்துக்கொண்டு வருகிறாள் இப்படி வருங்காலையில் ஓர்நாள் அரசன் இவளுடன் சரசமாய் விளையாடி மல்லைகைச் செண்டை யெடுத்து பன்னீரில்நனைத்து அவளது ஸ்தனையித்திலடிக்க அவள் அந்த அடியைப் பட்டமாத்திரத்தில் இடிவிழுந்ததைப்போல் சோர்ந்து பூமியில் விழுந்துவிட்டாள் பிறகு அரசன் இதைக்கண்டு ஆச்சரியப்பட்டு அவளது சோகத்தை மாற்றிச் சமீபத்தில் படுக்கவைத்துக்கொண்டு தூங்குகிறவனைப்போலிருந்தான் பின்பு சுந்தரவடிவாள் அரசன் நித்திரை செய்துவிட்டானென் மெண்ணி குஷ்டரோகிக்கு வேண்டுமான பண்டு பல காரங்களை யெடுத்துக்கொண்டு அவ னிருக்குமிடம் செல்லும் போது அதிக இருளாயிருந்தபடியால் அப்பாதையில் உதிர்ந்து கிடக்குஞ் சருகுகளைச்சேர்த்துத் தியிட்டு அதிலுண்டாகும் வெளிச்சத்தால் பாதையைக் கண்டுபிடித்து குஷ்டரோகி இருக்கு

மிடம் செல்லும்போது அரசன் இவன் வெளியே போகிறதைக் கண்டு இதைநாம் பரிசோதிக்க வேண்டுமென்று அரசன் பின்பற்றிச் சென்று அங்கு நடந்த விசேஷங்களை யெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டுபோக சுந்தரவழுவான் குஷ்டரோகி இருக்குமிடம் சென்றவுடன் அவனைக்கண்ட குஷ்டரோகி அடி நான் பசியா யிருப்பேனென்று தெரிந்தும். நீ இன்னேரவரையில் வராதிருந்தாயல்லவா வென்று அதிக சினங்கொண்டு தனது கோலால் அவனை அடித்தான்.

அவளந்த அடியைப்பட்டுக்கொண்டு தனது இருநேத்திரங்களிலும் நீர் சொரிய அவனுக்கிதமான வார்த்தைகளைச் சொல்லித் தான் கொண்டுவந்த உணவுகளை யெல்லா மவனுக்களித்து அவனோடு கூடிச் சுகித்துத் திரும்பிவரப் பின்பு அரசன் இவைகளை யெல்லாம் கவனித்து மகா கோபத்தோடு அவனுக்கு முன்னுதாகவே தான்வந்து சயனித்துக்கொண்டான் பின்பு இவனும் அரசனுடைய சமீபத்தில் வந்து படுத்து நித்திரை செய்துக்கொண்டான் பொழுது விடிந்தவுடன் அரசன் சிம்மா சனாதிபதியாய் கொலு வமர்ந்திருக்குஞ் சமயத்தில் அரசன் கொலுவில் வழக்கப் பிரகாரம் வந்து சங்கீதம்பாடக்கூடிய மோகனுள்ளுந் தாசி அன்றையதினமும் வந்து பாட அரசனதை நிறுத்தி இவிடத்திலுள்ள யாருக்காவது அம்பலத் ததிசயம் பாடத்தெரியுமா வென்று கேட்க அவிடத்திலுள்ள எல்லோரும் யாதொன்றும் சொல்லாதபடி சும்மா யிருந்துவிட்டார்கள் பின்பு மோகனுளாகிய தாசி நான் ஒருவாரத்திற்குள் வந்து பாடுகிறேனென்று அரசனை விடைகேட்க அப்போது அரசன் அப்படி நீ ஒருவாரத்திற்குள் வந்து பாடாவிட்டால் உன்னை சிரச்சேதஞ் செய்வென்று சொல்ல அப்படியே யாகட்டுமென்று ஒப்புப்பொண்டு வந்ததாசி ஒரு வாரமாகியும் பாடத்தெரியாமம் வியாகூலப்பட்டுக்கொண்டிருக்கப் பின்பு கவிங்கதேசாதிபதியாகிய யாதவமகாராஜன் தனக்கு நெடுங்கூலமாய் புத்திரனில்லாததைப்பற்றி மெத்தவும் வருத்தப்பட்டு தனது மந்திரியினிட முரைக்க மந்திரி சொல்லுகிறான் யாமி தாங்கள் காட்டிற்குச் சென்று பஞ்சாக்கினி மத்தியில் நின்று ஈஸ்வரனைக்கோறி தவஞ்செய்தால் அவர் உன் தவத்திற்கிரங்கி உனதிஷ்டத்தைப் பூர்த்திசெய்துவிட்டுப் போவாரென்று சொல்லவே அப்படியே அரசன் காட்டிற்குச்சென்று பஞ்சாக்கினி மத்தியினில் நின்று தவஞ்செய்ய ஈஸ்வரன் ரிடபவாகனுடராகத்

தானே வந்து புத்திரசந்தான மளிக்கப் பின்பு அரசன் தன்னகர் வந்துசேந்தான்.

அரசனுக்கு எஸ்வரனளித்த வரத்தின் மகத்துவத்தினால் அவனுடைய மனையியாகிய செண்பகவதி அதுவேமாதம் கர்ப்பவதியாயிருந்து பத்துவா தமுஞ்சென்று கோடி சூரியப்பிரகாசம்போல ஓர் சம்புத்திரனைப்பெற்றுள் ஈன்ற அப் பிள்ளையை நாளொருமேனியும் பொழுதொருவண்ணமுமாக வளர்த்துவந்து ஐந்தாம்வயதில் தனதுபுத்திரனாகியகேசரியையும் யிம்மந்திரிபுத்திரனாகிய மதிவதனையும் தளகர்த்தன் புத்திரனாகிய மதிருணையும் தண்டத்தலைவன் புத்திரனாகிய ஜெயசூரனையும் ஆக இன்னுல்வர்களையும் பள்ளியில் வைக்க அவர்கள் யெல்லா வித்தைகளிலும் தேர்ச்சியடைந்தவர்களாய் ஓர்நாள் தங்களுடைய சாமர்த்தியங்களை யெல்லாம் கண்டறியவேண்டுமென்று தங்கள் தங்கள் தாய் தந்தையர்களை அழைத்துக்கொண்டு தங்களுடைய உத்தியான வனம் வந்து அரசகுமாரன் ஓர் பெலாவிருக்கத்தை எரியும்படிப் பாட மந்திரிகுமாரன் அதைத் தழைக்கும்படி பாட தளகர்த்தன்குமாரன் அவ்விருக்கத்தி லுள்ளமலர் பிஞ்சு முதலாகியதுகளெல்லாம் உதிரும்படி பாட தண்டத்தலைவன் குமாரன் முன்னிருந்தபடி போய் ஓட்டிக்கொள்ளவேண்டுமென்று பாட இப்படியாக ஒரு வர்க்கொருவர் உயர்வு தாழ்வில்லா திருப்பதைக் கண்ட அரசகுமாரன் நாம் நால்வரும் பலதேசங்களிலும் சென்று நமது வித்தையினுடைய சாமர்த்தியங்களை யெல்லாம் காட்டி அதினால் அனேக பரிசுகளைப்பெற்று திரும்பவும் நமது நாட்டையடையலாம் வாருங்களென்றழைக்க அப்படியே தங்கள் தங்கள் தாய் தந்தையர்களிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு அனேக தேசங்களை யெல்லாஞ் சுற்றிக்கொண்டு கடைசிபாக பப்ரநாட்டிற்கு வந்து ஓர் வேதியர் வீட்டில் இறங்கியிருக்கப் பிறகு அரசகுமாரனாகிய கேசரியானவன் தனது மந்திரிகுமாரனை அழைத்து நாயிருவரும் இவ்வுருக்குட் பிரவேசித்து ஆங்குள்ள வேடிக்கைகளைப் பார்த்துவரலாம் வரவென்றழைக்க அவனுமதற்கிணங்கி இருவரும்புறப்பட்டு மேற்சொல்லிய மோகனாகிய தாசி வீட்டின் வழியாக வருகிறபோது அவளது ரூபத்தைப்போல் படமெழுதிவெளியிற் கட்டியிருக்கிற அவளுடைய வடிவத்தை அரசகுமாரன் கண்டு அவள்மீது மோகங்கொண்டு அவளது கிரகத்திற்சென்று அங்கு போய் நின்று தனது வரவைத்தெரிவித்தான் அச்செய்தி யறிந்த

மோகனன் தன்விடத்திலிருந்து இரண்டு தாநிப்பெண்களை அழைக்கித்து அரசகுமாரனிடம் மனப்ப அதையறிந்த கேசரி உன்
 பெருமானியை வரச்சொல்லென்று சொல்லி யனுப்ப அச்செய்
 தியை யறிந்தமோகனன் தான்விசனப்பட்டு அட்டா நமத்தபென்
 னவிதியேற்பட்டது பார்த்தையா நமோ இதுவரையில் கற்
 றியா திருந்தோம் நனைபத்தினமோ நமது சிரகம் போய்விடப்
 போகிறது இப்போது நமது கற்புக்கும் பங்கம் வந்துவிட்டது
 யென்று துக்கப்பட்டுக்கொண்டு அரச குமாரனிடம்வா அப்போ
 து அரசகுமாரன் அவனைப்பாடச்சொல்ல அவன்சேகரகமாய்ப்
 பாட அப்போதுகேசரி சொல்லுகிறான் அடி பெண்ணே நீயென்
 ன இப்படி பாடுகிறாய் உனக்கு வந்தகஷ்டம் யாது அதை தெரி
 விப்பாயாகில் அவ்வித கஷ்டத்தை நீர்க்கிறேன் என்றுசொல்ல
 அப்போது தாசியாகியமோகனன் நான் இராஜசமூகத்தில் அம்ப
 லத்ததீசயம் பாடுகிறேனென்று சொல்லிவந்தேன் வந்து ஒரு
 வாரமாயிற்று இன்றையவரையிலும் ஒன்றுத் தெரியவில்லை இப்
 போது இந்தராச்சியத்தில் ஐம்பத்தாறுநூற்றேசத் தாசர்களும்
 வந்திருக்கிறார்கள் நாளையதினம் நான்போய் இராஜ சமூகத்தில்
 பாடாவிட்டால் யெனதுசிரசு போய்விடுமென்றசொல்ல அதை
 க்கெட்ட கேசரி நீ யாதென்றுக்கும் பயப்படவேண்டிய தில்லை
 யான் பாடித்தருகிறேன் யென்று சொல்லிப் பாடிக் கொடுக்க
 அதை யெழுதிக்கொண்டு அவனை தந்திரமாய்க்காவலர்களைவிட்டு
 வெட்டி அடக்கம் செய்துவிடச் சொல்ல அப்படியே அவர்கள்
 செய்யப்பின்பு தாசி விடிந்தவுடன் இராஜசமூகத்தில் வந்து அக்
 கவியைப்பாட அதைக்கேட்டரசன் இக்கவி பெண்பால் வாக்கிய
 மல்ல இது ஆண்பால் வாக்கியமாய்த் தோற்றப்படுகிற தென்று
 சந்தேகப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும்சமயத்தில் மந்திரிகுமாரனாகிய
 மதிவதனன் அரசகுமாரனைக் காணுமையால் தண்டித் தலைவன்
 குமாரனைவிட்டு அடைந்துவரச்சொல்ல அவன் அரசகுமாரனை
 யெங்குந் தேடித் காணுமையால் இராஜசமூகம் வந்து தேடிப்பார்
 க்க அரசன் அவனைக்கண்டு உனக்கு அம்பலத்ததீசயம் பாடத்
 தெரியுமென்று கேட்ட பாடத் தெரியுமென்று பாட அரசன்
 அதைக்கேட்டு சந்தோஷப்பட்டு அவனைச்சிறையில்வைக்கப்பின்பு
 மந்திருவரும்வர அவனையுமப்படிசெய்து இன்னால்வர்க்களிலொ
 ருவன் தான் இக்கவியைப் பாடிக் கொடுத்திருக்க டெண்டும்
 இவரன் பாடிய கவிக்கும் தாசியாகிய கவிக்கும் வித்தியாசமின்றி

ஒத்திருக்கிற தாகையால் இவளை இந்தப்படிக்கட்டால் உண்ணையை வெளியிடமாட்டாள் என்று நினைத்து அவளை அதட்டிக்கேட்க அப்போது அத்தாசி உண்மையை வெளிபிட அதை அறிந்த அரசன் அச்சவத்தைக்கொண்டுவரச்சொல்ல அவளப்படியே கொண்டு வர மந்திரி குமாரனாகிய மதிவதனன் அச்சிரசையும் உடலையும் சேர்த்து அவளை உயிர்பெற நெழும்படிபாட அவனு மப்படியே தூங்கி விழித்தெழுந்தவன்போல் - எழுந்து நிற்க உடனே திதாநந்த மகாராசன் தாசியாகிய மோகனனைக் கழுவிப்போட்டு குவட்டரோக்கையும் சுந்தரவடிவானையும் அரசன் சம்மாரஞ்செய்ய அவர்க ளிருவரும் பழையபடி கந்தர்வர்களாகிப் பொன்னுலகமடைந்தார்கள்.

பின்பு திதாநந்தமகாராஜன் தனது மூத்தமனைவியாள்புத்திரி பரளாகிய கலாவதியை சேலரிக்கிக் கல்யாணஞ்செய்துகொடுத்து தனது ராச்சியத்தையும் அவனுக்கே பட்டங்கட்டிவைத்து அவிடம் வந்திருந்த இராஜாக்களை யெல்லாம் அவுளவாள் நகரத்திற்கு அனுப்பிவைத்து தாங்கள் யெல்லோரும் சுகமாக வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

ச ரி த் திர சு ரு த் த ம்

ஞ் த் த் த வ்.

சுடவுள் துணை,

நாரதர் கலகம்.

இரண்டாம்பாகம்

சுந்தராமர் சாபவிமோசன சரித்திரம்.

வியாசர் துதி.

பனிவரைதன்னிங் வாழும்பழமறை முதிர்ந்தோயெற்றும்
நனிமதிக்கடையோன் தான வறையென் மகிழ்த்தனித்தோன்
இளியதோர் பாரதத்தை வறுநிய புழங்குதருதோன்
தனிமலர்மலவபாதர் தல்க்கனிபாந்து வேரோம.

சுந்தரம் துதி.

வனசமலராதாந்தரன் சென்னோதிமத்தின்மிசைவருகனத்தான்
வனசமலர் விவேசுசுனத்தான் வனசமலரைக்கஞ்சியநன்னுப்பத்
தான்றன், வனசமலருந்நியறில் வநதுவகமரைப் படைத்தான்
மனுட்டியாம்பென், வனசமலராகனத்தா னெனத்தியம் பூத்தா
நா வனக்குவோயே.

சுந்தரன் துதி.

அறியாம்புலமாவி அருமரைப்பொருதுமாதி
சோதியாய்க் சுருமாதி துயர்வல்லாக செல்லாம்
வநிவரையெய்கை மிசையவா தத்தன் பாதம்
திதிராசெண்ணம் தோடென்செய்கை குட்குறேனோ.

சிவபெருமான் துதி.

மதிர்ணைவனைத்தெய்கை மக்கை நந்துமமமன் பானன்
சுந்தரமுந்நிகார்தன் வனசுநீதவா கலர்ந்தோன்
திவனசுநுபெருநோடு நெகனம் சிந்தாழ்ந்தி
விதிமுதல் விண்ணோற்றம் விமலனெபொற்றியோற்றி.

அவையுட்கம்.

மதியின் முன் மணியைப் போலும்வட்டில் முன் தீபம்போலும்
கதியின் முன் கால்வாய்போலும் நான் சொல்லுஞ்சரிதைதன்னை
விதிபல ஞாலாய்த்தோர்கள் வெறுத்திடார் சிறியேன் சொல்லை
முதிர்ந்தவர் ஞாலேயென்று மொழிந்து சந்தோஷிப்பாரே.

இதுவுமது.

கெருடன்முன் மசகமீடாய்கிட்டியே பரந்தாற்போலும்
நிருமயில்முன்வான் கோழிதி ருடம்புரிந்தாற் போலும்
அருமரை தெரிந்தோர்முன்னே அடியனுமுறைத்தேன் நானும்
பறிவுடனீனிதாய் கொண்டு பாவலர் பொருப்பதாமே.

சரித்திர ஆரம்பம்.

என்னுட்டிஞ் சிறந்த நன்னுடாகிய பொன்னுட்டினை அர
சான்வெரும் அமரேசன் ஓர்நாள் தான் கொலுவமர்ந்து வீற்றி
ருங்கால் திரிலோக சஞ்சாரியாகிய நார்தமகாரிஷி அவ்விடம் வர
அமரேசன் அவர் வருதைத் தெரிந்து எதிர்சென்று அவருக்குப்
பிரதக்ஷண நமஸ்க்காரஞ் செய்து அவரை அழைத்துக் கொண்டு
வந்து ஆசனமளித்து அன்னவரைபார்த்துச் சொல்லுகிறான் ஏழு
விரதா தாங்கள் இந்த ஆசனத்திலமர வேண்டுமென தேவரா
ஜன்வேண்ட மகாரிஷியும் அப்படியே அமர அதையறிந்த மரே
சன் நாரதமகாரிஷியின் திருவடியைவணங்கிக்கேழ்க்கின்றான் சுவா
மி தாங்களோதிரிலோக சஞ்சாரியானபடியால் தாங்கள் யெந்தந்
த இடத்திற்குச் சென்றீர்களோ ஆங்காங்கு நடந்த ஒவ்வோரதி
சயங்களையுங் கேழ்க்க அதிகவிருப்பமுடையவனாயிருக்கின்றேன்
ஸ்வாமியென்று வணங்கிக் கேழ்க்க அப்போது நாரதமகாரிஷியா
னவர் சொல்லுகின்றார் ஏதேவராஜனே யானே சத்தியலோகஞ்
சென்றேன் அங்குள்ள ஒவ்வோர் அதிகசயங்களையுங்கண்ணுற்றவ
னாய் மீண்டும் வைகுண்டஞ் சென்றேன் அங்குள்ள வேடிக்கை
களையும் பார்த்துக்கொண்டு கைலாயத்திற்குவந்து சாக்ஷாத்பரம
சிவத்தைச் சேவித்து அகமகிழ்ந்தவனாகத் திரும்பியும்பூலோகத்
திற்குவந்தேன் அந்தபூலோகத்தில் ஷத்தியமரபில்ஜெணிக்த அரசர்
சர்களுடைய பெருமையை யான் என்னென்றெடுத்துரைப்பேன்
தேவராஜனே யென்று நாரதர் சொல்ல அதைக்கேட்ட அமரே
ஸன்மகாரிஷியைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான் ஸ்வாமி அவாளுடைய
பெருமை யென்ன அதைத்தெரிவிக்க வேண்டுமென்றுவணங்
கிக்கேழ்க்க நாரதமகாரிஷி சொல்லுகிறார் ஏதேவராஜனே அவா

ஞானைய பெருமையைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள் அந்த இராஜாக்கள் தன்னுயிர்போல் மன்னுயிரையும் பாலித்து வருவதோடுங்கூட தானதர்மம் யாகம் செய்வதும் செய்ந்துகொண்டிருப்பதற்குமங்கோபும் மெய்நாழுடித்து இராஜாவும்-தாமதம்-சாத்மீகமாகிய முக்குணங்களிலுள்ளதார்த்தமாகியசாத்தீகத்தன்மையை அடைந்து தெய்வ ஆராதனையை இடைவிடாது செய்து வருவதோடுங்கூட ஒர்மயிலுக்கொருதண்ணீர்ப்பந்தயிர்மயிலுக்கொருகோர் அன்னாசத்திற்கும் வைத்த பர்ப்பாதித்து வருகிறார்கள் மேலும் அப்பொருள்களிற்கு இந்தவெள்ளதுவாகுகூட இன்னொரு மாதிரி செய்து காத்தமகரிஷி சொல்லுகிறதேவரான பூனாகத்தில் மானிடவெள்ளத்திலவதரித்த அன்னர்கள் இவ்வளவு சக்திவிசக்காணாய் இருக்கின்றார்களாயின் அமெரிபின் ராஜநர் தெய்வத்தினுக்குமெல்லாவதனஞ்செய்துவிட்டு வந்திருந்த தமதிருப்பிடஞ் சென்றமடம் அச்சபயிலுள்ள கார்தர்வனுய் அந்நிஞனவென்பவன் இந்தசக்திகளையெல்லாங்கேட்டுக்கொண்டிருந்தபொழுது தான் தானந்தன் மனவிடம் அழைத்துக்

கொண்டபூலோகத்தைப் பாற்கவேண்டுமென்கிறபெண்ணைக்கொண்டவனுப் தனது மனையாளாகிய சுந்தரரங்கியிடஞ்சென்று அடிப்பெண்ணை சுந்தரரங்கி பூலோகத்திலிருக்கப்பட்ட அரசர்களெலாம் மகாசத்தியசந்தனாளியிருப்பதோடுங்கூட அந்தபூலோகத்திற்கு இந்த பொன்னுலகங்கூட இணையாகமாட்டாதா மென்று நாரதர் நமதரசனுக்கிடவேந்திரவிடத்தில் சொன்னாரகையால் நாமிருவருஞ்சென்று பூலோகத்தைப் பார்த்து திரும்பியுமிவ் டம் வரலாம்வா மென்றழைக்க அவருமகா சந்தோஷப்பட்டவளாய் பூலோகத்திற்குத்தாய்க்கின்றவரும் புறப்பட்டு வருகிறார்கள் அப்படி புறப்பட்டுவந்து அங்ஙிடங்களில் கடக்கும் ஒவ்வோர் அநிசயங்களுங்கண்ணுற்றவர்களாய் ரொம்பவும் சந்தோஷப்பெறுபடைந்து தங்களுடைய நகரத்தைதாடிச்செல்லுங்கால் அங்ஙிடத்தில் மகரிஷிகள் தவஞ் செய்க்கடிய தபோவனமசனது இங்ஙிருவருடைய நேத்திரத்திற்குப் புலப்பட்டது அவ்வளத்தைக்கண்டு அதிலுள்ள வேடிக்கைகளையும் அந்த தப்பாதிருளுடைய நேதலயுஞ்செய்யவேண்டுமென்று பெண்ணைக்கொண்டவர்களாய் அவ்வளத்திற்குட்சென்றுர்கள் அப்படிச்சென்றபோது அவ்வளத்தில் மாதவமகரிஷி பெண்டிருருமுனிநாதர் தனம் பன்னிர்கொண்டிருக்கஇவர்களிருவரும் அவர்சமீபம் செல்லுங்கால் அன்னவர்தவமானதுகண்டு தன அகிஷ்ணுநந்தாருடன் தவத்திவடைய பெருமையைப்பற்றி சம்பாஷினை செய்துக்கொண்டிருக்குஞ் சமயத்தில் காந்திருவர்களாகிய இவர்களிருவரும் அம்முனி நாதருடைய அகோரரூபத்தைப்பார்த்து அடடா இப்படியும்பூலோகத்திவ் மாண்டராய்வுளித்துஇவ்விவகோரரூபத்தோடுங்கூடப்பிப் பெற்றிருப்பார்களா யென்று தனிரொன நகைத்துச்சித்திந்தார்கள்

அப்போது மாதவிமந்நியாவைவ் இவர்கள் நகைத்தசப்தத்தைக்காணில் கேட்டவராய் தந்தகாந்தரவர்கள் திடீரென நகைக்கவேண்டிய காரணம் மாநிரவெனத் தமதுகிபான திருஸ்டியாலுணர்ந்து இக்காந்தரவர்களிடமது ரூபத்தைப்பார்த்துலலவா நகைத்தார்களென் னுணர்ந்தவராய் மகாசகாக்கொண்டு ஓகாந்தரவர்களாகிய அதிகுளு ஏ சுந்தரரங்கி நங்கள் மேதோ ரூபலாவணயத்தில் சிரந்திருக்கிறோ மென்கொள்குவத்தினுல்லவோ யெனனைப்பார்த்து நகைத்ததன் பிடிதராய் யென்று சொன்ன மாத்நிரத்தில் இவ்விருவரும் கடுங்குக்களவர்களால் ஏ கவாமிகள் ஏழுனிநாதா எதிர்ப்பிதி அடிமைகள் அநியாமற் செய்த

அபசாரத்தைப் பொருத்து அங்கீகரிக்க வேண்டுமென்று வணங்
கியும் கோபந்தனிபாதவராய் ஏ.அதிசூனா நீப்பரதேசத்தில் தாரி
த்திரியமே குடியாக்கி கொண்டார் நவீனனுடைய உதிரத்தில்
குண்டரோகியாக ஜெனிக்கக் கடவையென்று சாபத்தைக்கொடு
த்ததோடுங்கூட அவனது மனைவியாளையும் பார்த்துச் சொல்லுகி
ரார் ஐசந்தரங்கி நீயுங் கான்மீரதேசத்தைப் பரிபாலனஞ்செய்யு
ங்காரபோஜ மகாராஜனுடைய உதிரத்தில் ஜெனிக்கக் கடவை
யென்று சாபத்தைக்கொண்டுக்கவே இவர்கனிருவரும்பயந்து அ
வருடையதிருவடியில் விழுந்துநடஸ்க்கரித்துச்சொல்லுகிரார்கள்
ஏழுநிரதா யெங்களுக்கு விமோச்சனம் யெந்தகாலம் பென்று
இரைஞ்சிவற்ற அப்போது மாதவமகருஷியானவர் கோபந் தனி
ந்து ஒருவாரு யெடுத்துரைப்பார் அதாவதுஏ.அதிசூனா நீபூலோ
கத்தில் குண்டரோகியாக ஜெனிந்து இளமையிலேயே தாய் தந்
தையர்களை யிழந்து பப்பரதேசத்திற்கருகாமையிலுள்ள ஓர் வனத்
தில் வேடர்களால் உபசரிக்கப்பட்டு நீ மகாகஷ்டத்தை அனுப
வித்துக் கொடிருக்குஞ் சமயத்தில் உனது மனையாளாகிய சுந்
தராங்கி கான்மீரகரத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்யும் காம்போஜம
காராஜனுடைய உதிரத்தில் ஜெனிந்து பப்பரதேசத் தரசனாகிய
சிதாந்த மகாராஜனுக்கு இளையமனையாளாகி ஒரு காலத்தில்
சிதாந்தனும் இப்பெண்ணுமாப் வீவரிக்குங்காட்டிற்கு வருவார்
கள் அப்போது அந்தப்பெண் உன்னையகண்டு உன்பேரில் மைய
லாகி இஸ்டபோக காரியார்த்தங்கையெல்லா முனக்கு நடத்து
வார் அதுவரையானமாத் அப்பெண் கவானனுமயிதாந்தன் உங்
கனிருவமையுந் கண்டுபிடித்து ஐம்பதவதந்து தீசுத்தரதர்களுஞ்
நூற்ற இராஜசபையிற் உங்கனிருவரையும் சிவச்சேதஞ்செய்வா
ன் அப்போது நீ தனிருவரும் இந்த ஐந்ததைப்பெற்று உங்கள்
கண்ணடாகிப் பெண்ணுக்கமலையாகவே உறமாதவமகரிஷிசொ
ல்ல அப்போது இவர்கனிருவரும் அந்தமபத்தை பெற்றுக்கொ
ண்டவர்களாய்ச் சொல்லுகிறார்கள் நம்முடைய வினையானதுஇப்
படியும் பேறிப்பட்டாவென்று விபாகஸ்பாட்டுக்கொண்டு யார்
யார் யெந்தந்த விடத்தில் ஜெனிக்கவேண்டுமோ அந்த இடங்க
யில் ஜெனிந்தார்கள் அப்படி ஜெனிந்தார் இந்த அதிசூனன்
மேற்கொல்லிய நவீனனுடைய உதிரத்தில் குண்டரோகியா கெ
னிந்து இவனுக்குஐந்துவயதாவதற்கு முன்பதாகவேசனதுதாய்
சுந்தையர்களை இழந்துவிட்டவனுசித் தனனுகுட்சி உபாதி திரு

வதற்கு யாதோரு வகையில்லாமல் மகா கலாட்டாப்பட்டவனும் அங்க பப்ரதேசத்தில் ஓவ்வொருவீடுகள் தோறும் போம்பிச்சிசை கேழ்க் ஆரம்பித்தான் இவனைக்கண்ட அந்த சாஜாத்தி லுள்ள எல்லோரும் இவனது கோரூபத்தைக்கண்டு சமீபத்தில் வந்து அன்னமளிக்க அசிங்கப்பட்டவர்களாகி அன்னமில்லை பென்றே சொல்லிவிட்டார்கள் அப்போது இந்தக் குட்டகோகியானவன் பசியால்வருந்தி ஆசைவரா அடியேனை இவ்வளவு இளமைவயதில் மாதாக்களை இழந்தும் பசியால்வருந்திக் கதரும்படியாய் விட்டனையே ஏ பரமபதி ஏ பார்வதிசபமதா ஏ சுந்தரமவுனி பென் னு கதறிக்கொண்டுபோகுத்தருவாயில் அவ்வுருக்கருகாமையிலுள்ள வனாவடர்கள் டேவுளருளால் இவனது யாதாபத்தைப்பார்த்து சகியாதவர்களாய் தாங்களிருக்கு மிடத்திற்கு அழைத்துக் கொண்டு போயிருக்கச் செய்து தங்கள் புசிக்கும்வீலங்குபரவை முதலாகியமாசாதிவர்க்கத்தால் அவனது பசியையாறும் அவதந்தி லேயே ஓர் குடிசையில் வைத்துபாது காத்துவந்தார்கள்.

ஓது யிப்படி யிருக்க மேற்சொல்லிய சுந்தரங்கி யானவள் கால்மீதேவைத்தபாறும் காமபொஜ மாராஜ னுடையபுத்திரியாய் ஜெனித்து சுந்திரவடிவாளென்கிர பெயர்வகித்து நாளொருமேனியும் பொழுதொரு வண்ணமாகவளர்ந்து ஐந்தாம்வயதில்

கலைகளை புழுவூண்டு நிராகரித்துப் பருவமடைந்தான் இவளது வடிவத்தையும் பூரணசந்திரன் போன்ற முகம் வந்ததையும் தனது பிதாவாகிய காம்போஜமகாராஜன் கண்டு ஆனந்தித்து இச் சந்திரமுள்ள பெண்ணுக்குச் சரியான மணவாளன் எப்போது கிடைப்பானோ வென்று ஏக்கங்கொண்டிருந்த இம்மன்னனுக்கு நன்னிசையோடு கூட இம்மன்னவன் சிறப்பம்வரைந்தான் அவனொரெனிலோ யின்னிம்புரமும் பப்ரதேசத்தரசனாகிய சித்தநாதன் மெத்தவருந்தி தனக்கிஷ்டமானவர் ஓர்பெண்ணை விவாகஞ்செய்துக்கொள்ளவேண்டுமென்கிற யெண்ணங்கொண்டவனுக்கே காம்போஜமகாராஜனிடம் சென்று அம்மன்னனைக்கண்டு நான்தங்களுக்கு நிரூபம்வரைந்த பிரகாரம் தாங்கள் குமாரத்தியை யெனக்குப் பாணிக்கொணந்து செய்துகொடுக்கவேண்டுமென்று கேழ்க்க காம்போஜமகாராஜன் சம்மதித்தவனாய் அப்படியே பப்ரதேசத்தரசனுக்கு கலியாணஞ்செய்து சகலவரிசைகளுங் கொடுத்து நாம் பதி சகேதராய் வாழ்ந்திருக்கின்றோம் ஆசிரவநின்று பப்ரதேசத்திற்கு அப்பி வைத்தான் அப்படியே இவர்கள் சென்று தன்னிளையமனைமாளுடன் தான் பப்ரதேசத்தையாண்டுக்கொண்டு சுகமாக வாழ்ந்து வருங்காலத்தில் ஓர் நாள்தான் கொலுவமர்த்து இருக்குஞ் சமயத்தில்.

அவ்விருளான குடிகள் தரங்களிட்ட பயிர்களை யெல்லாம் காட்டுமிருகங்கள்வந்து அழித்துச்சென்று விட்டன கக்கண்டு சகியாதவர்களாய் வந்து அரசனிடத்தில் முறையிட்டார்கள் அம்முறையைக்கேட்ட அரசன் அக்குடிகளைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான் ஏ குடிகளே நீங்கள் யாதொன்றுக்கும் பயப்படவேண்டாம் நீங்கள் கட்டவேண்டிய பகுதிகளை முன் வருஷத்திற்கு கட்டவேண்டியதில்லை நீங்கள் எல்லாரும் உங்கள்கிரகங்களை அடைவிர்கள் யான்காட்டிற்கு சென்று அம்மிருகசார்த்துலங்களை மெல்லாக்கொண்டு அகிசக்கிரத்தில் வருகின்றேனென அரசன் தெரிவிக்க அந்தமுடிவெல்லாம் தங்களிருப்பிடஞ்சென்று விட்டார்கள் பின்பு அரசன் நான் வேட்டைக்குச் செல்வதாய் தெரிந்து தன் அமைச்சனை அழைத்து எ மத்திரியே நாமின் நயத்தினல் காட்டிற்கு சென்று வேட்டையாடவேண்டிய நிருப்பதால் நீதி சீக்கிரத்தில் எமது சேனைகளை சித்தப்படுத்தி முன்பதாகச் செய்து வர்கள் இதோ நான் அந்தப்புரஞ்சென்ற உங்கள் இன்பம் வந்து

மேனென் னுசொல்லி விட்டு தனது இலைய மனைவியி னுடையது
குஞ்சென் னு அவனைக்கண்டு ஏ பெண்பாவாய் நமது நாட்டி னுள்ள
பயிர்களை யெல்லாம் தாட் டிமிருகங்கள் வந்து அழித்து விட்ட தாய்
குழிகளெல்லாம் வந்து யென்னிடம் முறையிட்டபடியால் நான்
சாட்டித் துச்சென்று அழிநுகக்களையெல்லாம் வாட்டித் தேட்
டையுடன் இன்னுட்டையுடையும் வனையில் நீ அப்பாட்டையை
யெதிரேநாத்தி அதிராக்கிரதையாய் இருக்கவேண்டுமென்று சொ
ல்ல அவ்வார்த்தையைக்கேட்ட அம்மானு ஏ நாதாயானே நெடு
நாளாக அவ்வனங்களை பார்க்க அபேட்டை யுடைவைளாயிருக்கி
றெனெனத் தெரிவிக்க யன்னவனகற்கிசைந்து அவனையுந் தன்
கூட அழகுத்துக்கொண்டு வேட்டைக்குச்சென்று அக்காட்டில்
தனது மனையாளுக்கு ஓர் கூடாரமானது எப்படித்தி அக்கூடாரத்
திலவளை இருக்கச்செய்து நாங்கள் வேட்டையாடி வருமளவுமீ
இறதக் கூடாரத்திலேயே இருப்பாயென்று திட்டஞ்செய்து அர
சனும் தனதுமந்திரியும் மற்றுள்ள சேனைகளோடுங் கூடச்சென்று

அக்காட்டி யுள்ள மிருகங்களை யெல்லாம் வாட்ட அதிலொருமா
னுனதுதவரிடமிருந்நீய் பின்பற்றி இவர்களைல்லோரும் அம்
மரிகத்தாறுத்திக்கொண்டே வெயிர்நுள்ளசென் ன அக்குழிவர்களு
க்கு வழி தெரியாமல் அச்சொடிய கானகத்திலைந்து சூரியவெப்
பததாலத் நாகவிடாயதிகரிக்க நாகந்தாள முடியாதவர்கவாய்க்
கடைசியாகக் கடவுளானால் ஓர் மகரிஷியினுடைய ஆசீர்மம்
இவர்கள் நேத்திரத்திற்குத் தொல்பப்பட்டது அங்கு இவர்கள்
சென்று அதற்குநுகாணரின்றி தடாகத்தெக்கண்டு தாங்கள்
தங்கள் தரவிடையிந்தவிதமிக்கொண்டு சற்றுநேரமவ்விடத்
திச்சயவரித்துச்சென்றாடி நுத்தார்கள் இவையாடியிருக்கஅரசனும்

டைய மனையியான் தன்னைத் தனியாகவிட்டுப் போனவரின்னம்
வரவில்லையென்று விபாகூலப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிற சமயத்
தில் முன்னால் கூறிய குஷ்டரோகி அந்தக்கூடாரத்தி னருகில் அ
கஸ்மாத்தாய் வந்து சேர்ந்தான் அப்போது மாதவ மகரிஷியி
னுடைய சாபமும் வந்து ஒத்துக்கொண்டதினால் அப்போது அரச
னுடைய மனையாள் அந்த குஷ்டரோகியைக் கண்டமாத் திரத்
தில் அவன்மீது மகாமோகம் கொண்டவளாய் அவனைவலுவில
ழைத்து அவனுடன்கூடிச் சுகித்து சந்தோஷத்தை யடைந்துச்
சொல்லுகிறாள் ஏ பிராணபதி நாமப்படியே சதாதாலமும் சுக
போகங்களை அடையவேண்டிய திருப்பதால் நமதுபப்ரநாட்டிற்
கருகாமையில் ஓர் பாடும்மண்டப மொன்றிருக்கிறது நீ ரவிடம்
வந்து அறிவிருந்தால்நான் பிரதிதினமும் இரவில் உம்மிடம்வந்து
நல்லசுகத்தை யடைந்துவிட்டுமீண்டும்பென்னகருக்குசெல்லுவே
னென்று அம்மங்கைசொல்ல அதைக்கேட்ட குஷ்டரோகி அதிக
சந்தோஷமுடையவனாய் ஏ பெண்ணரசி நீ சொன்னயோசனையே
சரியான யோசனை ஆகையால் அவ்விடம்யான்முன்னுதாசவேசெ
ன்று அவிடமிருக்கின்றேன் நீ இராத் திரிக்கிசெக்கிரம் அவிடம்வந்து
சேரவேண்டியதுயென்று சொல்லிவிட்டு குஷ்டரோகியானமுட
வன் அம்மண்டபந்தேடி அங்குவந்தமர்ந்திருந்தான்.

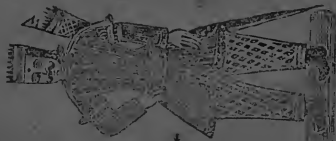
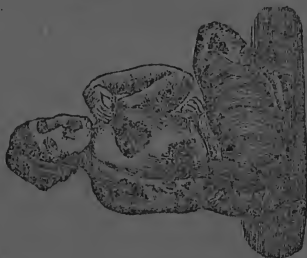
பின்பு மகரிஷியின் ஆசீர்மத்தில் நித்திரை செய்துக்கொண்
டிருந்தவர்களெல்லாம் நித்திரைத் தெளிந்து தங்கள்ராஜ்ஜியத்
திர்க்குப்போகும்படியான பாட்டையைத்தேடி வரும் வழியில்
அரசன் தன்மனையாளிருக்கின்ற கூடாரத்தைக்கண்டு அவனையு
மழைத்துக்கொண்டு தன்னகர்வந்துசேர்ந்தான் அப்போது அரச
சனுடைய மூத்தமனையாள் தன்கணவன்வரவையெதிர்பார்த்துக்
கொண்டிருந்து அரசன் வந்தவுடன்த் வேட்டையாடிவந்தகளை நி
ருப்படியாய் வென்னீர் முதலானதுகளால் ஸ்னானபானஞ் செய்
துவைத்து பதினெண்வர்க்கத்துடனுபசரித்து போஜனமளிக்க
அரசன் ரொம்பவும் மகிழ்ச்சியுடன் போஜனமருந்தித் தாம்பூலம்
தரித்துக்கொண்டு மூத்தமனையாளுடன் தான் வேட்டைக்குப்
போனதுமுதல் அன்மனை சேர்ந்தவரையில் சவிஸ்த்தாரமாய்ச்
சொல்லி கிலநேரம் பேசிக்கொண்டிருந்து பின்பு பள்ளியரைபோ
ய் சேர்ந்தான் இது பிப்படியிருக்க,

இவ்வரசனுடைய இளையமகையான் தன்காட்டி, நகண்நிசக
 த்தையடைந்த அந்த குட்டியோடென் பேரிலேயே அதிககாதல்
 கொண்டவளாய் இராத்திரி நேச்சாமத்தில் அவனுக்கு வேண்டு
 மான பண்டுபலகாரங்களை யெடுத்தாக்கொண்டிகபாடத்தைத்திர
 க்து அவ்வழியாகவே சென்று குஷ்டரோகியிருக்கும்அம்மண்ட
 பத்தைக்கண்டு அதற்குட்சென்று குஷ்டரோகியைப் பார்த்து
 அதிக மகிழ்ச்சியடைந்தவளாய்த் தான் கொண்டிவந்த பலகா
 வர்க்கங்களை அவனுக்கு களித்துப்பின்பு இவள் தாம்பூலம்மடித்
 துக்கொடுக்க அவனும தாம்பூலமருந்தி அவளுடன் மதன லீலை
 புரிந்து இவர்களிருவரும் சுகத்தை அடைந்திருக்கின்ற சமயத்
 தில் அரசனுடைய மனவி குஷ்டரோகியைப் பார்த்துச் சொல்லு
 கிறாள் ஏ பிராணகாந்தா யானோ இவ்விடம் வந்து நெடுநேரமாயி
 ற்று யெனதுகணவன் விழித்துக்கொள்வதற்கு முன்பதாகநான
 வ்விடம் போகவேண்டுமென்று சொல்லி அவனுத்திரவுபெற்றுக்
 கொண்டு பின்பு அரண்மனைசேர்ந்து அரசனுடைய சமீபத்தில்
 வந்துபடுத்து நித்திரை செய்துக்கொண்டான் இப்படியே வழக்
 கப் பிரகாரம் சதாகாலமும் நடத்திக்கொண்டேவரும் காலையில்
 ற்றாள் தனது அரசனாகிய சிதாந்தன் பள்ளியரையில் அம்சது
 ளிகாமஞ்சத்தில் தானும் அமர்ந்து தன் இளையாளையும் அமரச்
 செய்து தாங்களிருவரும் கேள்விலாசமாக யிருக்கின்றசமயத்தி
 ல் அரசன் உல்லாசமாகவே தான் மல்லிகைச்செண்டைஎடுத்து
 பள்ளிரில் நினைத்துஅவளது ஸ்தன்னியத்திலடித்தான்அப்போ
 தே என்ன நினைத்தாளென்றால் இவனுடன் நாயிப்படி சரசமா
 டிக்கொண்டிருந்தால் குஷ்டரோகியிடம் நாம் எப்போது செல்
 வுகிறது காலஹரணமாய் விடுகிறதே ஆகையா லிவ்வரசனை எப்
 படியாவது அமாற்றி நித்திரை செய்யச்செய்து நாம்நமதுஆசை
 காயகனாகிய குஷ்டரோகியிடம் செல்வதே சரியென்றுதீர்மானித்
 தவளாய் அந்த மல்லிகைச்செண்டாலடித்த அடிஇவளதுஸ்தத்
 தன்னியத்திற்பட்டமாத்நிரத்தில் இவள் இடிநிழர்ந்து மயங்கிவிழு
 பலள் போல பூமியின்சண்ணே மூற்சித்துவிழுந்துவிட்டாள் இதை
 க்கண்ட அரசன் தியங்கிஆஆ இதுவேன்ன ஆச்சரியகரமாயிருக்
 கின்றது கேவலம் மிருதுவான இம்மல்லிகைச் செண்டாலெரிய
 அது இவளதுஸ்தத்தன்னியத்தில் பட்டமாத்நிரத்தில் இவளயர்ந்
 துபூமியில்கிழுந்துவிட்டாளே இவள் மகாநிலையாயிருப்பாளபோ
 லுந்தோன்றுகின்றதேயென்று மகாசிந்தாக்கிராந்தனாய்இவளது

நீலித்தனத்தைநாமரிய வேண்டுமென்று மனதில் நினைத்து களப கஸ்தூரிகளால் இவளது சோகத்தை மாத்தித்தனது சமீபத்தில் படுக்கவைத்துக் கொண்டு இவள் இன்னம் என்ன செட்கின்றாள் பார்ப்போமென்று நித்திரை செய்பவனைப்போல இவளுக்குச் சாடைகாட்டி நித்திரை செய்யாமலே கண்ணீரமுடிக்கொண்டிருந் தீர்ள்.

இப்படியிருக்க அவள்சற்றுநேரந்தாமதித்திருந்துதனது கண வன்நித்திரை செய்கிரானென்றெண்ணி வழக்கப் பிரகாரம் குஷ்ட ட்டரோகிக்க வேண்டுமான பண்டு பலகாரங்களை ஓர் தட்டி லெடுத்து வைத்துக்கொண்டு கபாடத்தைநிரந்து வெளியே போ குரபோது அதிக இடையிருந்தது அப்போது இவளுக்கும்பா தை தெரியாமல்அவ்வழியில் உதிர்ந்து கிடக்கின்ற சருகுகளைச் சேர்ந்துத் தீயிட்டு அதிலுண்டாகும் வெளிச்சத்தால் அவ்வழி யைக்கண்டு பிடித்து குஷ்ட்டரோகிருக்குமிடம் போய்ச் சேர்ந் தாள் அப்போது அவள் கணவன் இவளையேதோஓர் தட்டைக் கரத்திலேந்தி கபாடத்தைநிரந்து கொண்டு வெளியே செல்லு கின்றாள் இவள்வெளியே செல்லுவதற்குக் காரணம்யாதோதெரி யவில்லையே எப்படியாவது இதைப்பரிசோதிக்க வேண்டுமென்று இவளுக்குத் தெரியாதபடி தான் பின்றுடர்ந்தவந்து இவ்விடத் தில் நடக்கும் நடவடிக்கைகளை நேரிடப்பார்த்துக்கொண்டேபின் பற்றிவந்தான் பிரகு இவள் குஷ்ட்டரோகி இருக்குமிடஞ் சென் றவுடன் அந்தகுஷ்ட்டரோகி இவளைக்கண்டு மகாசோபங் கொ ண்டு அடிசண்டாளி நான்பசியாயிருப்பேனென்றுனக்கு தெரிந் தும் இன்னேரவரையில் வராதிருந்தாயல்லவாவென்றுசினங்கொ ண்டுதனது கமத்திலிருந்த கோலால் அவளை அடித்தான்

அவளந்த அடியைப்பட்டுக்கொண்டு இரு நேத்திரங்களிலும் நீர் சொரியதான் கொண்டுவந்த உணவுகளை பெல்லாம்அவனுக் களித்துச் சொல்லுகிராள் ஏ பிராணபதி இன்றயத்தினம்யெனது கணவன் நெந்நேரவரையில் யென்னோடு சரஸமாய் வினையாடிக் கொண்டிருந்த மையால் நானொருஉபாயத்தினால் அவையே மாத்தி அன்னவரைநித்திரை செய்யும் படியாகச் செய்துதங்களி டம் வந்துசேர யினனேரமாய்விட்டது ஆகையாலின்று தாங்கள் யென்மேலுற்ற கோபத்தைத்தணித்து யென்னோடு கூடிச்சுக்க

வேண்டுமென்று வணங்கிக் கேழ்க்கவே ருஷ்டப்படுகாசி போகந்
தணிந்தவனுப் அவளது இஸ்ட்டம்போல் அவருடன் கூடிச்சு
கித்துச் சொல்லுகிரான் ஏ நங்காய்த்தங்கநிறம்போன்றஉன்னத்
தைப்பங்கப்படுத்துவதற்காக உயர்ந்த புஸ்ப்பாணத்தை உன்
மேல்பிரயோகம்பண்ணுகின்ற அங்கஜவேள்நாணும்படிசங்கையா
ல் உன் கொங்கையைத் தொட்டு உனக்கிங்கிதத்தைக் கொடுக்க
நாளோபிலிருந்து நீ அதிசங்கிரத்தில் வந்துவிட்டுப் போகவேண்டு
மென்றுசொல்ல அதைக்கேட்ட இம்மங்கையானவள்அப்படியே
நல்லதாகட்டுமென்றுமொசால்வித் திரும்பிவருகிராள் இவளிப்படி
திரும்பிவருகிறபோது தனதுகணவன் பின்னாடூர்த்து வந்து இந்
தச்சங்கதிகளை மெல்லாம் கேட்டிப்பார்த்தபடியால் மகா கோபங்
சொண்டவனையிருந்தாலும் அவ்வித கோபத்தை வெளிவிடாமல்
இது யேதோ ஓர் காரணூர்தமா யிருக்கவேண்டும் அதை நாம்
நிதானமாய் யோசித்து இவனுக்குத் தகுந்த தெண்டனையெனினி
க்கவேண்டுமென்று தீர்மானித்துக்கொண்டவனுத்தான்அவரு
க்கு முன்னாகாவே வந்து யாதொன்றுந்தெரியாதவனைப்போல
வேபள்ளியரையில் வந்துபடுத்து நித்திரைசெய்துக்கொண்டான்
பின்பு இவளும் அரசன் சமீபத்தில் வந்து சயனித்துக் கொண்
டாள் பின்பு அரசன் அதிதகாலேயி லெழுந்துக்கொண்டு உண்டு
தாம்பூலந்தரித்து ஆடையாபரண அலங்கீர்தனாகிப் புறப்பட்டு
தனது சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருந்தான் அப்படி வீற்றிருந்த
காலையில் அரசனுடைய கொலுவிற் பெய்ப்போதும் வழக்கமாய்
வந்து சங்கீதக்கியானஞ் செய்பக்கடிய மோகனொள்ளுந்தாசி
யானவள் தானொப்போதும் போல் வழக்கமாய்ப் பாடுவதைப்
போல்பாட ஆரம்பித்தாள் அதைக்கேட்ட அரசன் அத்தாசி
யாகிய மோகனொப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான் ஏ பெண்பாவாய்
உனது பாடலைகிறுத்தென்று சொல்லவேஅப்படிச்சொன்னஅர
ளன் வார்த்தையைக்கேட்ட அத்தாசியானவள் தான்பாடுவதை
நிருத்திவிட்டாள் அப்போது அரசன் அச்சபையார்களை பார்த்
துச் சொல்லுகிறான் சபையோர்களை இங்குள்ள யாருக்காவது
அம்பலத்த சிசயம் பாடத்தெரியுமா வென்று அரசன் கேழ்க்க
அச்சபையிலுள்ள மெல்லொரும பசாமலிருந்துவிட்டார்கள்.

அப்போது மோகனொள்ளுந் தாசியானவள் எழுந்துஅர
ஸனைப்பார்த்துச்சொல்லுகிறான் ஏ ராஜசேகராயானந்தஅம்பலத்
ததிசயம்பாடுகிறெனென்று சொல்ல அரசனதைக்கேட்டு ஏ

மேகனா யெத்தனைநாளிற் பாடுவாயென்று கேழ்த்ததாசியானவள் சொல்லுகிரான் நான் இன்னும் ஒருவராகித் துள் வந்து பாடுகிறேன் யென்று சொல்ல அளன் சொல்லுகிறான் அப்படி நீ ஒருவராகித் துள் வந்து பாடாவிட்டால் உன்னைக் கட்டாயம் சிரச்சேகன் செய்து விடுவேனென்று சொல்ல அதற்கு கிணங்கினவளாய்த் தனது கிரகம் வந்துசேர்ந்தான் வந்துசேர்ந்து ஒருநாளாச்சு இரண்டு நாளாச்சு இப்படி ஏழுநாளாகியும் தனக்கு அம்பலத்தகிசயம் இன்னதுதானென்று கண்டுபிடித்துப்பாடத் தெரியாதவளாய் மகாதுக்கப்பட்டுக்கொண்டு ஐயோனாமும் யெல்லோரையும் போல் சும்மாயிராமல் பாடத்தெரியுமென்று அரசனிடத்தில் ஒப்புக்கொண்டோம் நாம் நாளையதினம்போய் பாடாவிட்டால் நமதுகிரக போய்விடுமெயென்று வியா கூலப்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்ற சமயத்தில் (இது) இப்படியி ருக்க கலிங்கதேஸத்தைப்பரிபாலனஞ் செய்தவருந் யாதவ மகாராஜன் தான் கொலுவமர்த்து சிர்மாஸனா சிபதியால இருக்கின்ற சமயத்தில்தனக்கு நெடுங்காலமாய்ப் புத்திரனில்லாததைப் பற்றி மகாவியாகூலப்பட்டுத்தனது மந்திரியினிடம் முறையிட்டுச் சொல்லுகின்றான் ஏ மந்திரியே யான்முன் ஜென்மத்தில் பென்னகர்மத்தைச் செய்தேனோ இந்த ஜென்மத்தில்யெனக் குப்புத்திரனில்லாமல் போய்விட்டதுமேலும் புத்திரனில்லாதவர்களுக்கு எப்பரனுடைய திருவடிகுடைப்பது மகா அரிகென்றும் இதிகாசங்களில் முரையிட்டிருப்ப தோடுங் கூட சூழ்ந்தககளில்லாத கிரகம் கிரகமல்ல அது நரகமென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது அதுவுந்தவிர நமக்குப்பின்னிட்டு இந்த ராச்சியத்தைப் பரிபாலித்தும் வருவதற்கு சந்ததி இல்லாமற் போய்விட்டதே நானென்ன செய்வேனென்று மந்திரியினிட முரைக்க அம்மந்திரியானவன் தனது அரசனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிரான் ஏ மகாராஜனே தாங்களிப்படி வியாகூலப்பட வேண்டியதில்லை யானொரு உபாயஞ் சொல்லுகிறேன் அதின் பிரகாரம் தாங்கள் நடந்தால் புத்திரசந்தான முண்டாகுமென்று அமைச்சன் சொல்லவே அதைக்கேட்ட அரசன் மகாசந்தோஷப்பட்டுத் தனது மந்திரியைப்பார்த்துச் சொல்லுகிரான் யெனது உயிர்போன்ற அமைச்சனே அதுயென்ன உபாயம் தெரிவிப்பா யென்று அரசன் கேழ்த்த அம்மந்திரியானவன் சொல்லுகின்றான் ஏ பிரபு தாங்கள் மரவுரி தரித்துக்கொண்டு காட்டிற்குச் சென்று பஞ்சாக் கணி மத்தியில் நின்று சாக்ஷகூடத் சந்திரசேகரனைக் குறித்துத் தவஞ்

செய்வீர்களோபாஸஸ் ஆக் கையங்கிரிவாஸன் தாங்கள் செய்
புந தவத்திற் கிரங்கி ரிஷபவாகனஞ்ஞடாய் வந்து தாங்கருக்கு
தெரிசனங் கொடுப்பதுமன்னியில் தாங்கள் கோரியபடி புத்திர
பாக்கியமுண்டாகும்படி வரமருளிச் செல்வாரென்றுமந்திரிசொ
ல்லவே அந்தஅரசன் இந்தவார்த்தையைக்கேட்டவுடன் மகாசந்
தோஷசித்தனாய்த் தனது இராச்சியத்தை ஆம் மந்திரிவசமொப்
பினைத்துவிட்டுத் தான் மரவுரி தரித்துக்கொண்டு காட்டிற்குச்
சென்றுதவத்திற்குரிய இடமெதுவோஅந்தஇடத்தைப்பாத்தன
அவ்விடத்தில் பஞ்சாக்கிரிபெற்படுத்தி அதின்மத்தியில் நின்று
தவஞ்செய்ய ஆரம்பித்தான் அப்படிச்சிலநாள் தவஞ்செய்துக்கொ
ண்டேவர இவளது தவத்திற்காகங்கிப் பரமசிவன் உமையவள்சகித

மாய் ரிடபவாகனஞ்ஞடராகுததானேபுறப்பட்டு யாதவமகாராஜன்
தவஞ் செய்துக்கொண்டிருக்கும் இடத்திற்கு வந்து அரசனைக்
கண்டு சொல்லுகிறார் ஓ யாதவமகாராஜனே நீ செய்ததவத்தி
ற்கு மெச்சி பாஸிவ்விடம்வந்தேன் உனதிச்சையெதுவோஅதை
க்கேளவ்வித இச்சையைப் பூர்த்திசெய்கின்றேனென்று சுவாமி
சொல்லஅரசன் கண்கிழித்துப்பார்த்து ரிடபவாகனஞ்ஞடராகுத்
தானே வந்திருக்குங் சாவுனைத் தெரிவித்து அரசன் ஆனந்தப்
பரவசமடைந்தானாய் சுவாமிச்சி அஷ்டாங்கம் பஞ்சாங்கம் திரி
யாங்கங்கிரினுல்லமச்சித்துச் செய்யுந் தோத்திரம்.

தேவாரம்.

திங்கள்முன் சடையாய்போற்றித் திரிபுர மெரித்தாய்போற்றி
மங்கையோர் பாகாபோற்றி மான்மழு தரித்தாய்போற்றி
துங்கவெண் விடையாய்போற்றித் துலங்குமுக் கண்ணுபோற்றி
எங்கள்நா யகனேபோற்றி நசனே போற்றிபோற்றி. 1

ஆதியே அமனேபோற்றி அம்பிகை பாகாபோற்றி
வேதியன் மதலைதன்னை விருந்துண்ட நாதாபோற்றி
நீதியா முலகையாள நீள்சுதன் வேண்டிவந்தேன்
பாதியா மதியைச்சூகும் பரமனே போற்றிபோற்றி. 2

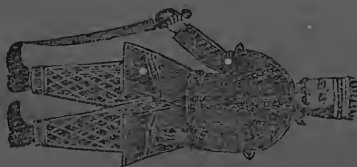
சாமனை யெரிந்தாய்போற்றிக் கரியுரி தரித்தாய்போற்றி
சோமனைத் திருக்கண்கொண்ட சுந்தர வடிவாபோற்றி
நேமமாய்ப் புதல்வன்வேண்டி நின்றனன் நவத்தில்யானும்
சேமமா யருந்தந்தானுஞ் செஞ்சடை நாதாபோற்றி. 3

மூவர்க்கு முதலேபோற்றி முக்கணு போற்றிமுன்னுள்
காவலன் நனக்கிரங்கி கர்த்தனே குழவியாயாய்
ஆவலாய் மகவுவேண்டி அருந்தவம் புரியலுற்றேன்
தேவனே சுதன்மந்தானுஞ் சேவடிபோற்றிபோற்றி. 4

வ ச ன ம்.

என்று சுவாமியைத் துதிபண்ணி ஏ சங்கரா கெங்காதரா
பார்வதி மனோகரா ஏ சந்திரச்சூடா ஏ சந்திரமவுலீ யென்று
சுவாமியைவணங்கிச்சொல்லுகிறான் ஏ சுவாமி அடியேன்எதைக்
கோறி தவஞ்செய்ய வந்ததென்றால் எனக்குப் பின்னிட்டுள்ள
ராச்சியத்தைப் பரிபாலித்துவருவதற்குப் புத்திர னில்லாததால்
துக்களுடைய திருவடியைப்பிழைத்தித்து தவஞ்செய்யவந்தேன்
ஆகையால் அவ்விதபுத்திராபேஷையைப் பூர்த்திசெய்துஅடியே
னுடையசந்ததியினங்கும்படியாய் ஓர் சம்புத்திரனைப்பாலித்தரு
ளவேண்டும் சுவாமியென்று அரசன் வணங்கிக்கேட்க அப்போது
நஸ்வரன் மகாசந்திராஷ்டமடைந்தவராய் அமரணைப்பார்த்துச்சொ
ல்லுகிறார் ஓ யாதவமகாராஜனே உனது அசிப்பிராயம்போலவே
நல்ல சம்புத்திரனாய் உண்டாகும்படி அனுக்கிரகப்பண்ணினோம்
ஆகையால் நீ உன்னுடைய நகரம்போய்ச் சேருவாயென்று சொ

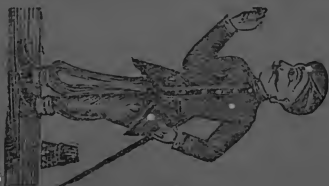

வீதிச் சுவரில் அந்தரத்தாய்விட்டார் பின்பு யாதவமகாராஜன் வந்ததைப் பெற்றுக்கொண்டு தன்னகம்வந்து செர்ந்துதானும் தனது பட்டமகிஷியும் சந்தோஷ வார்த்தையாடித் தான் தவஞ் செய்ததும் எஸ்வரன் பிரசன்னமாக வந்து தனதிஷ்டம் போல் கல்ல சத்புத்திரனுய் உண்டாகும்படி வரமளித்தேகியதும் பேசிக்கொண்டுமகிழ்ச்சியாய் வாழ்ந்துவந்தார்கள் இப்படியிருக்க எஸ்வரன் வரப்பிரசாதத்தினால் யாதவமகாராஜனுடன்மனைவியாகிய செண்பகவதி யென்பவள் அதுவேமாத சூலாயிருந்துபத்து மாதமுஞ்சென்று கல்ல சுபமுகூர்த்தத்தில் கோடிக் குரியப்பிரகாசம்பேசன்ற ஓர் புத்திரனை ஈன்றாள் இதுசேதி அறிந்ததாதியானவள் ஓடோடியும் வந்து அரசனிடத்தில் தெரிவித்தாள்.

அவ்வார்த்தையைக்கேட்ட அரசன் மகாசந்தோஷப்பட்டவனுப் அளேகக்கோடி பிராமணனாயும்யாசகானையுந் தருவித்து அவளவாளுந் குரியபடி கோதானம் பூதானம் சொர்னதானம் வஸ்திரதானமென்று சொல்லச்சூடிய தானங்களை யெல்லாஞ் செய்து பிறகு தனதுமந்திரியைத் தருவித்து யெனசன்பிற்குரிய அமைச்சனை நமது புத்திரனுக்கு ஜாதகம் கணிக்கவேண்டிய திருப்பதால் நமது நாட்டிலுள்ள ஜோதிடர்களுக்குள் யார் கெட்டிக்காரர்களோ அவரனை அதிசிக்கிரத்தில் வருவிக்கவேண்டுமென்று அரசன் சொல்ல அவ்வார்த்தையைக்கேட்டமந்திரி அதிசிக்கிரத்தில் அரசனுடைய உத்திரவுபிறகாரம் ஜோதிடர்களை வரவழைத்தார்.

ஜோதிடர்கள் வந்தவுடன் அரசனவர்களைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான் ஐயா ஜோதிடர்களே நீங்கள் எவது குழந்தை ஜெனித்த வாரம் திதி நகஷத்திரம் இதுகளைப்பார்த்துசொல்லவேண்டுமென்று அரசன் சொல்லவேஜோதிடர்கள் அதற்குசம்மதித்து குழந்தை ஜெனித்த நாழிகையைக்கேட்டு அஷ்டகவர்க்குப்போட்பார்த்து அதில் அந்த ஜாதகப்பலன் எப்படியிருக்கிறதென்றால் இந்த ஜாதகன் மகாபுஜபலபராக்கரத்தில் சிறந்தவனாகவுட்காரே ஜாடையவனாகவும் வீத்துவானாகவும் மகராஜனாகவும் கொடியாய் யாகுப்திருப்பான் ஆனால் இந்த ஜாதகனுக்குப்பதினாறு வயதில் தூவதினுடைய காரணத்தால் மாணமடைந்துமீண்டும் தனதுமந்திரியால் உயிர்பெற்று அன்னியதேசத்திற்கு அரசனாக இருப்பானென்று ஜோதிடர் சொல்ல இந்தச் சந்திரியை அரசனிட

ந்தெரிவிக்கப்பட்டது பதினாறுவதுவயதில் பாரகம்யேற்பட்டிருக்கிற சங்கதி ஒன்றைமாதிரம்மறைந்து மற்றவிசேஷங்களை யெல்லாம் சனிஸ்தாரமாக அரசனிடத்தில் தெரிவித்தார்கள்.

அதைக்கேட்ட அரசன் மகாசந்தோஷப்பட்டவனாய் அந்த ஜோதிடர்களுக்கு வேண்டிய வெகுமதிகள் கொடுத்து அவரளை அனுப்பிவைத்து பின்பு குழந்தைக்கு கேஸரியென்கின் நகாமகரணமிட்டு குழந்தையை நாளோருமேனியும் பொழுதொருவண்ணமுமாக வளர்த்துவந்தார்கள் இப்படிவளர்த்துவருகையில் குழந்தைக்கு ஐந்துவயதாயிற்று இனிநாம்சம்மாயிருக்கலாகாதுமது புத்திரனுக்கு வித்யாரம்பம் செய்யவேண்டுமென்று எண்ணங்கொண்டவனாய்த் தனது மந்திரியை அழைத்துச்சொல்லுகிறான் மந்திரியே நமது புத்திரனுக்கைத்துவயதாயிற்றுநீர்திசீக்கிரத்தில் நமது ராச்சியத்திலுள்ள உபாத்தியாயர்களில் கெட்டிக்காரர்கள் யாரோ அவரளை உடனே தருவிக்கவேண்டுமென்று அரசன் சொல்ல அதைக்கேட்ட அமைச்சு னப்படியே ஆகட்டுமென்று உடனே உபாத்தியாயரைத் தருவித்தான் உபாத்தியாயர் அரசனுடைய சமுகம்வர அரசன் உபாத்தியாயரைக் கண்டவுடன் சொல்லுகின்றான் ஐயா உபாத்தியாயரே நீர் யெனது குமாரனுக்கும் யெனது மந்திரிகுமாரனுக்கும் தளகர்த்தன் குமாரன் தண்டத்தலைவன்குமாரன் இந் நான்குபிள்ளைகளுக்கும் வித்தையைக் கற்றுக்கொடுக்கவேண்டுமென்று சொல்ல உபாத்தியாயர் ஆப்படியே கற்றுக்கொடுக்கின்றேன் மகாராஜனேயென்று சொல்லி இந் நான்கு பிள்ளைகளுக்கும் வித்தையைக் கற்றுக்கொடுத்துக் கொண்டேவர இப்பிள்ளைகள் நான்கும் ஒன்றுக்கொன்று இணைபிரியாமல் வித்தையைக் கற்று நாலுவேதம் ஆறுசாஸ்திரம் பதினெண்புராணம் அனுபத்துநான்கு கலைஞானம் தொண்ணூற்றாறுதத்துவ மனுஷியான முதலானதுகளெல்லாம் கற்றுணர்ந்தார்கள்.

இன்னுந்தங்களுக்குரிய யானையேற்படங்குதிரையேற்றம்வில் வித்தை முதலாகியதுங் கற்றுநேர்ச்சியடைந்தவர்களாயிருக்கின் நகாலையில் ஓர்நாள்அரசுகுமாரனாகிய கேசரி மற்றுமுவரையும் பார்த்துச் சொல்லுகிறான் ஏனெசர்காள் நாம்நல்லருள் வித்தையில் யார் உயர்ந்தவர்கள் யார்தாழ்ந்தவர்களென்று பரிட்சிக்கவேண்டிய திருப்பதால் நம்முடையநாய் தந்தையர்களை அழைத்

ஆக்கொண்டு நமது உத்தியானவனத்தை நாடிச் செல்வோம் வா
ருங்களென்று அரசகுமார னழைக்க அப்படியே மற்றுமூவர்க
ளும் ஒத்துக்கொண்டவர்களாய்த் தங்கள் தங்கள் தாய்தந்தையர்
களை அழைத்துக்கொண்டு உத்தியானவனம் வந்தார்கள் அப்
போது அரசகுமாரனாகிய கேசரியானவன் தனது தோழர்களைப்
பார்த்து சொல்லுகிறான் ஏ நேசர்காள் யானோ இதோ நிற்கின்ற
பலாவிருஷத்தைய என்னுடைய சாமர்த்தியத்தால் பாடி எறிக்கி
ன்றேன் பாருங்களென்று பாடுங் கவி.

அரசகுமாரனாகிய கேசரி சொல்லும் கவி.

தஞ்சமென் றேழைத் தம்மைவந்தடையச்
சமயமென் மெண்ணியத் தருணம்
வஞ்சனைபுரியு மாகொடும் பாவி
வம்சமு மனைத்துமே வுலகிவ்
பஞ்சினிற் பொரியும் படிந்திடுந் தன்னையிற்
பாரினிற் பலருமே காண
பிஞ்சுடன் காயும்பழமுடன் வருக்கைப்
பெருமரம்பற்றிய தம்மா.

வசனம்.

என்று இக்கவியை அரசகுமாரன் சொன்னவுடனே அனற்
பொரியானது பஞ்சுப்பொதியிற் பட்டமாத் திரத்தில் அப்பஞ்சுப்
பொதியானது எப்படிப் பற்றியெரியுமோ அதைப்போல் பெலா
விருட்சமானது பற்றி யெரிந்துவிட்டது இதைக்கண்ட மந்திரி
குமாரனாகிய மதிவதனன் சொல்லுகிறான் ஏ மித்ரா இதோபார்
ஒருஷணத்தில் பழமமாதிரியாக தழைக்கும்படி பாடுகின்றேன்
பாருங்களென்று சொல்லுங் கவி.

மந்திரிகுமாரனாகிய மதிவதனன் சொல்லுங் கவி.

அடுத்தவர் தம்மைக் கெடுத்தவன் செல்வ
மகன்றுமே அம்பலத் தலைவன்
கொடுத்தவன் பொருளை யெடுத்துக்கொண்டவன்மேற்
குற்றமுங் குறைசொலு மவனைத்
தடுத்தான் னெனயை யுரைத்தவன் கிளைகள்
தழைப்பதெப் படியியா அதுபோல்

கொடுத்திட மலர்ச் சாமுடன் வருகைத்
தோன்றுமென் றமைச்சனு முரைத்தான்.

வசனம்.

என்று இக்கவியை மந்திரி குமாரனாகிய மதிவதனன் சொல்லவே பூமியின்கண் எரிந்து சாம்பலாய் கிடக்கின்ற அச் சாமு பல பணவிருக்தமாகத் தோன்றி தழைத்துநின்றது இதைக்கண்ட தளகர்த்தன் குமாரனாகிய மதிவதனன் சொல்லுகின்றான் ஏமிநதி மர்கார் யானே இவ்விருக்தத்திலுள்ள இலை மலர் பிஞ்சு காய் முதலாகிய துகளெல்லாம் உதிரும்படி செய்கின்றேன்பாருங்களைன்று சொல்லுங் கவி.

தளகர்த்தனுதியமதிவதனன் சொல்லுங் கவி.

தன்சரிட மனைவியன் பித் தாயெனப் பிறரைமெல்லாம்
எண்ணிடா யிவ்வாழ்க்கை ஈடழித் ததுபோலின்றென்
மன்னவர் காணப்பாரில் வருகையின் மலர்பிஞ்சோநிட
உன்வித மாகவேதான் உதிர்வென உரைத்தான் மாபிதா.

வசனம்.

என்று இக்கவியைத் தளகர்த்தன் குமாரனாகிய மதிவதனன் சொன்னவுடனே பணவிருக்தத்திலிருந்த இலை மலர்பிஞ்சு காய் முதலான துகளெல்லாம் பலபலவென்று உதிர்ந்துவிட்ட துகள் இதைக்கண்ட தண்டத்தலைவன் குமாரனாகிய ஜெயசேனன் சொல்லுகின்றான் இதோ இப் பூமியின்கண்ணே உதிர்ந்துகிடக்கின்ற இலை மலர் பிஞ்சு காய் முதலான துகளெல்லாம் முன்னிருந்தபடி போய் ஓட்டிவருகின்றும்படி பாடுகின்றென் பாருங்களைன்று சொல்லுங் கவி.

தண்டத்தலைவன் குமாரனாகிய ஜெயசேனன்
சொல்லுங் கவி.

அமரர்க ளிடுக்கண் களைந்திட வரியு
யபொத்தி நகர்வளா டுகாமான்
குமரர்க ளாகி இராமலக்ஷ் மன்னுங்
கொழரை விதிப்படி நடத்தான்
தமகொடி சுற்றங் களைக்கிட பகைவர்
பயமொழித் திடுதல்மெய் யுகில்
நயதுவாக் கியத்தால் வருகைகின் மலர்காய்
பிடுங்குந் தோயிதி இவரபிடுங்.

வசனம்.

என்று இக்கவியை தண்டத்தலைவன் குமாரனாகிய ஜெயசே-
னன் சொன்னவுடனே பலாவிருஷத்தினின்றுங் கீழே உதிர்ந்து
கிடக்கின்ற இலை மலர்பிஞ்சு காய்முதலானதுகளுெல்லாம் பழைய
படி விருஷத்திற்போய் ஒட்டிக்கொண்டது அப்போதிர்தஜெய
சேனனும் மற்றமூவர்களும் கஞ்சள் தங்கச் சாமர்த்தியங்களைப்
பேசிக்கொள்ள மின்பு இங் நால்வர்களுடைய தாய்தந்தையர்கள்
இந்த ஆச்சரியங்களைக்கண்டு மகாசந்தோஷப்பட்டவர்களாயிருக்-
கின்றமையத்தால்,

அரசுகுமாரனாகிய கேஸரியானவன் மற்று மூவர்களையும்
பார்த்துச் சொல்லுகிறான் அப்பாநேசர்களே நாம் நால்வர்களுக்-
குள் வித்தையில் ஒருவர்க்கொருவரையர்வு தாழ்வில்லாமலிருக்-
கின்றோமாகையால் நாம் நால்வரும் நமது கேசத்தைவிட்டுக்கேச
சஞ்சாரஞ் செய்து அவ்விடங்களிலுள்ள ஒவ்வோ ரரசர்களிடத்
திலும் நாம் சென்று நானுவித்தையினுடைய சாமர்த்தியங்களை
யெல்லாம் அவர்களுக்குக் காண்பித்து அனேகபரிசுகளைப்பெற்று
திருட்பவும் நமதுகாட்டைத்தேடி வருவோம் வருவார்களென்று
அரசுகுமாரனழைக்க மற்றுமூவர்களும் அதற்கிசைந்தவர்களாகி
தங்கள் தங்கள் தாய் தந்தையர்களிடம் இந்தச் சங்கதிகளை யெல்-
லாம் தெரிவிக்க அவர்கள் இந்தச் சங்கதிகளை யெல்லாம் கேட்டு
மகா நுக்காக்கிரந்தர்களாகி குழந்தைகளைப்பார்த்துச் சொல்லு-
கிறார்கள் அப்பா குழந்தைகளை உங்களுக்கு என்னகுறைவுயிரு-
க்கிறதென்று கேசசஞ்சாரஞ்செய்து திரளியத்தசம்பாதித்து
வரப் போகிறீர்கள் போகவேண்டாம் மேலும் நீங்களோ அதி-
பாலயர்களாகையால் பேரகவேண்டாமப்பா குழந்தைகளை யெ-
ன்று தடுக்க இவர்கள் நால்வர்களும் அவர்களைப்பார்க்குச் சொல்-
லுகிறார்கள் ஐயா தாய்தந்தையர்களே பூரிப்பின்கண் எப்போது
மகனிடர்களாய் ஜெனித்தமோ அப்போதே யெந்நான்று தீர்க்கத்
தியை அடையவேண்டும அப்படி யாங்களை உடையவென்புபதிருப்-
பதால் நங்கள் கட்டாயம் போகற்கண் வேண்டுமென்று சொல்-
வவே இவாளுடைய தாய் தந்தையர்கள் இவ்வார்த்தையைக்கேட்டு
மகா நுக்கப்பட்டவர்களாயிருந்தாலும் நமது பிள்ளைகள் ஒரே
பிடிவாதமாய்ப் போகத்தான் வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்

எனே நாம் தடுத்தாலும் கேழ்க்காடாட்டார்கள்போலும் தோன்
றப்படுகிறதானையால் அல்காரி விஷ்டம்போய் போய்வரும்படி
நத்திவிடுகொடுக்கும்படியாகத்தான் இருக்கிறதென்று ஒருவாறு
மனந்தெறினவர்களாய் இரகாய்வர்களுக்கும் சொல்லுகிறார்கள்.

அப்பா குழந்தைகளே நீங்களோ ரொம்பவார் இளமைவய
துடையவர்கள் நீங்கள் சுவ்வையு விந்நையவச் சுற்றிநுந்தாலும்
உங்களுக்கு வாழிபெசென்னங்கள் யெப்படும அதுந்ருடன்படா
மல் நீங்கள்நால்வர்களுந் ஒருவர்வார்த்தையை ஒருவர்த்தட்டாமல்
அதினாரதையாய் நீங்கள் மெத்தெத தீசுத்திற்குப் போக
வேண்டுமோ அந்தத்தேசங்களை மெல்லாம் போய்ப்பார்த்தக்கொ
ண்டு அதிக சேக்கிரத்தில் வந்து சேர்வேண்டியதென்று சொல்லி
இன்னு சொல்லுகின்றார்கள் அப்பா குழந்தைகளே உங்களுக்கு
மெத்தெந்த வளதுகள் வேண்டுமோ அதுகளைச் சித்தப்படுத்திக்
கொண்டுசெவ்வாகப் போய்வாருங்கொண்டு இவர்களுக்கொல்லவே
அந்த நால்வரும் மகாரத்தொழிப்பட்டவர்களாய்த் தங்களுக்கு
வேண்டுமான திரவியங்களை மெத்தொக்கொண்டு சில சேனைகள்
க்களைபுர்த்துக்கொண்ட வரும்படித் திட்டன்செய்து இவர்களால்
பருந்தங்கள் தாழ்த்தியவர்களுடத்தில் விடை பெற்றுக்கொண்டு
அவ்வாருடராகத்தானே தங்கள் தீசுத்தை விட்டுப்பிறப்பட்டு
வேறுதீசை வந்திருக்கர் அது வந்தெத்தீசைக்கொன்றால்,

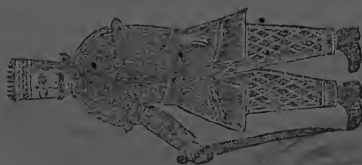
வெப்பாட்டு.

கலிக்ககாராருந்வேந்தனவர்களுந் திருக்கவர்களுதித்தவர்களை
வள்ளலாந்தன் சேசநிய்யுந் தோர்வன் நகரம்போகவெண்ணி நிலை
தவறு அன்பர்வெசொடுதான் நினைத்தவிட்டுச்செல்ல வெண்ணி

(அருக.)

வினாபுடன் பிழைத்தே புவிதன் கான்று
மெல்லியே அச்சுண்டிதழுட வங்கு
அவறுத்துமே மெல்லா டவ்வாகினேறி
புனாது மாகவே அன்வணை விட்டிள்
கொத்துள்ள மலிந்தொக் குப்பலாய்த் மெல்லா
கத்தொழுது கொககளை போத்தொக காணி
தத்தெய நுட்கொடி அருமோடு கொண்ட

அன்பர்க ளவ்வுரில் அப்பொழுது நின்று
 சேத்மீரங் காம்போஜங் காஸ்மீரங் தொட்டுச்
 சேர்ந்துவாழ் நல்வளஞ் சிறந்தாம் விட்டு
 ஜாத்நிரம் பேசிடங் கர்னாடம் நெட்டும்
 சமஸ்தாநங் சண்டஞ்சம் நேப்பாள மீண்டும்
 நேசித்த பப்பா நாட்டையுந் தீண்டி
 நேசரோ டந்நகரம் நிருபனும் புக்கி
 வேந்தனு மப்பொழுதோர் வேதியரைக் கண்டு
 விடுதிகள் யெமக்குநீர் விடுவீரோ யென்று
 வேண்டிய படியாக அமைத்ததைக் கண்டு
 வீரரோ டவ்வளவில் விரைவுடன் சென்று
 ஏலேலோ ஏலிலலோ

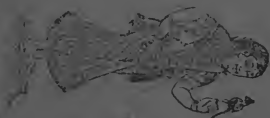
வசனம்.

மேற்சொல்லிய நால்வர்களும் எந்தெந்த தேசம் வந்தார்க
 ளென்றால் அங்க வங்ககலிங்க காஸ்தீர மராட விராட மச்சம்
 குச்சாம் சோழம் கிடதமாலவம் கொக்சி மலையாளம் கோகர
 ணம் சேத்மீரம் காம்போஜம் சிந்துரம் கர்னாடம் நேப்பாளம்
 இன்னும் அநேக தேசத் தரசர்களைடெல்லாம் போய்க் கண்டு
 அங்கு தங்கள்விதையினுடையசாபர்த்தியங்களை யெல்லாங்கா
 ட்டி அநேக பரிசுகளைப் பெற்றுக்கொண்டு கடைசியாக பப்பா
 நாட்டிற்குவந்து அங்கோர் வேதியரைக்கண்டு ஐபா எங்களுக்கு
 ஓர் விடுதி வேண்டுமென்று அரசருமாரன் கேட்க அந்த வேதிய
 ரும் இவர்களுக்கு ஓர் விடுதி யொப்படுத்திக்கொடுக்க இவர்கள்
 அதிதபோ யிறங்கியிருக்கப் பின்பு முன்னாற்சொல்லிய மோகன
 ளென்னுந் தாசியானவன் தனது மாடியின் முன்பக்கத்தில் எல்
 லோருக்குத் தெரியும்படியாய்தனது ரூபலாவண்யத்தைப்போல்
 ஓர் சித்திரப்படமொன்று வரைந்து அந்நாட்டில் ஓரிரளிற்சூரிய
 ரம்பொன் வாங்கிக்கொண்டு அவளது பதிவிரதாத் தன்மைக்குப்
 பங்கம்வராமல் ஓர் நாயகனைச்சேர்ந்து அனுப்புவாளென்றுகிழே
 யெழுதி மேற்சொல்லியயிடத்தில் கொண்டுவந்து எட்டிவைத்து
 அநேக இராஜாக்களை யேமாற்றிக்கொண்டு வருகிறாள் அவள்
 எப்படி யேமாற்றி வருகிறாளென்றால் தன்னைப்போ லழகுடைய
 இரண்டு தாடிகளை வைத்துக்கொண்டு தன்னுடைய கிரகத்திற்கு
 வரக்கூடிய அரசர்களிடத்தில் அவரம்பொன் வாங்கிக்கொண்டு

அந்தத் தாதிப்பெண்களில் ஒருத்தியை அலங்கரித்து அங்குவந்திருக்கிற அரசர்களிடத்தில் அனுப்பிவைக்கிறது அவளு மப்படியே சென்று அவனுடன் கூடிக்கூடுதல் அலங்குக்கு நல்ல இன்பத்தைக் கொடுத்து விபாழுதுவிடுத்ததன் அனுபவிக்கிறது அந்த அரசர்களும் இந்தச் சூதா அறியாமல் இவளே அந்த மோகனுள்ளது தங்கனிடம் வரக்கூடிய அந்த தாதிப்பெண்ணுடன் கலந்துவருவதோடுகூட தாங்கள் ஏமாந்துவருவது தங்களுக்கே தெரியாமல் வந்துவிடுகிறது.

இப்படியாகவே அந்த மோகனுள்ளுந்தாசி அனேக அரசர்களோ யேமாத்தித் தனது கற்புக்குக் கெடுதல்வராமலே காலத்தைக் கழித்துவந்தாள் இப்படி வருங்காலத்தில் தான் அவ்ஜரசனாகிய சிதாந்ததுக்கு ஒருவாரத்திற்குள்வந்து அம்பலத்திசயம் பாடுகிறேனென்று சொல்லிவந்தவன் ஏழுநாளாகியும் ஒன்றும் பாடத்தெரியாமல் மயங்கிஐயோ தெய்வமே நாம் போய் இராஜசமுதத்தில் பாடாவிட்டால் நம்முடைய சிரசு போய்விடுமெயென்று யேங்கி அன்னகாரமும் நிசநிரையுமில்லாமலும் மயங்கி துக்கப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிற சமயத்தில் பின்பு வேதியர் வீட்டில் வந்திறங்கி யிருக்கின்ற நால்வருள் அரசசுமாரனாகிய கேசரியானவன் மந்திரிகுமாரனாகிய மதிவதனைப் பார்த்துச் சொல்லுகின்றான் அப்பா மதிவதனா நாமிருவரும் இவ் வுருக்குட் பிரவேசித்து ஆங்குள்ள ஒவ்வொரு வேடிக்கையையும் கண்ணுற்று திரும்பவும் இவ்விடம் சாராம் வாவென்று அரசசுமாரனழைக்க மந்திரிகுமாரனு மதற்கிசைந்து மற்றவர்களைமெல்லாமல்விடத்திலேயே நிறுத்திவிட்டு இவர்க ளிருவரும் புறப்பட்டு அவ்வருக்குள் பிரவேசித்து ஆங்காக்குள்ள, ஒவ்வோர் திசயங்களையும் பார்த்துக்கொண்டு முன்னால் சொல்லிய மோகனுள்ளுந்தாசியிருக்கிற வீட்டில் வழியாக வரும்போது அவளது உப்பரிசையின்பக்கத்தில் ரொம்பவும் பிரகாசமாகலுர் வெளிச்சமானது தோன்றப்பட்டது அதை இவர்களிருவரும் கவனித்துப்பார்க்குமபோது அதற்கு சமீபத்தில் ஓர் படமானது எழுதியிருக்கவே அரசசுமாரனாகிய கேசரியானவன் அப்படத்தி மெழுதியிருக்கின்ற ஸ்திரீயினுடையருபத்தைப் பார்த்தவுடன் ரொம்பவும் போகக்கூடுதலாகிய மூர்ச்சித்து கிழேவிழுந்துவிட்டான் அப்படிக்கிழே விழுந்த அரசசுமாரனை மந்திரிகுமாரன் துக்கித் தனது மடியின்

தினையும் தோற்கச்செய்யும் இடையும் இளவாழைத் தண்டை யும் யானைத்துதிக்கையையும் பழித்த துடைமையும் நன்டைப் பழிக்கும்முழங்காலும் வரலானையும் எக்காளத்தினையும் அம்பு ராத்தூணியையும் ஒப்பான கணுக்கால்களும் தராகக்கொப் பான பாடுகளும் அணிச்சமலரினும் மெல்லிய செம்பஞ்சுக் குளம்பூட்டிய தாமரைமலர்போன்ற பாதங்களும் தங்கக்கைப் பழித்த திரேகமும் இத்யாதிகைவவமுடைய இப்பெண்ணையல்ல வோ நாம் சேர்ந்துநல்லசுகதையடையவேண்டும் யென்று அர சகுமாரன் சொல்ல அதைச்சேட்ட மந்திரிகுமாரன் சொல்லுகி றான் ஏ மித்திரா பாரும் சாமோஜத்திரிய உதிரத்தில் தெளித்த அரசகுமாரனாக யிருந்தும் கேவலமான இத்தாசிவிட்டிற் குக்கெ ல்லவது இராஜநீதியல்ல டேனும் நாமோ அன்னியதேசமாகிய இப்பப்ரநாட்டிற்கு வந்தி ருக்கின்றோமேலும் இத்தாசியானவள் இப்படத்தின்கீழே விரிந்திருக்கின்ற சக்கதியைப் பார்த்தால்யே தோ கபடமாகத் தோற்றப்படுகிறது ஆகையால் நீ அவ்விடம் போகவேண்டாம் வாவென்று மந்திரிகுமார னழைக்க அதைக் கேட்ட இராஜகுமாரன் மந்திரிகுமாரனைப் பார்த்துச் சொல்லுகி றான் அப்பா மந்திரிகுமாரனாகிய மதிவதன நான் சொல்வதைக் கேள் இந்தமோகனென்னுந் தாசியானவள் தான்மேதோ ஆயிர ம் பொண்ணை வாங்கிக்கொண்டுதனது கற்புக்குப் பங்கம்வராமல் ஓர் நாயகனைச் சேர்ந்தனுப்புவதாய் இப்படத்தின் மூலியமாய்த் தெரியவருகிறது ஆகையால் நான் அவளுடைய கிரகத்திற்குச் சென்று அவளதுகற்புக்கு பங்கம்வராமல் பெய்ப்படி நம்மைச்செ றுகிறாளென்று பரிசுபிக்கவேண்டிய திருப்பதால் நீ சீக்கிரம்செ ண்று ஆயிரம்பொண்ணை பெய்த்துக்கொண்டு வராமென்று சொல்ல மந்திரிகுமாரன் பெவ்வளவோ தடுத்தும் அரசகுமாரன்கேட்க வில்லை ஏனென்றால் இவனுடைய ஜாதகப்பலனுபதிப்பெண்ணால் இன்று இவன் மரணமடைய வேண்டியதிருப்பதால் கட்டாயம் போகவேண்டுமென்று அரசகுமாரன் சொல்லுகிறான் மறுபடியுந் தடுத்து மந்திரிகுமாரன் சொல்லுக கவி.

கவி.

நெற்றியில்திலர்தமிட்டு நேர்வழிமையுந்தீட்டி
பற்றியஉடலுக்கெல்லாம் பசைத்தருவாசமபூசி
பொற்றிரைபணிகளாடை புகழ்த்திடுகிலையபுக்கொஞ்ச
வெற்றியைக்கொடுக்கும்ந் வெசிரினைவைத்தாள்என.

வசனம்.

என்றுமத்திரகுமாரன் சொல்வடியை அனதத்தெட்ட அச்சுறு
மாரம் மத்திரகுமாரனைப்பார்த்துச் சொல்லும் கவி.

கவி.

- கனிகைமேற்கொண்டகாதல் கருத்தினிவறித்தேசொன்ன
மணிவடவையுமெத்தன் மனதினிற்றிசைந்தநோனா
தனிதந்தீசொல்வயெண்டாம் நதயலாரினோடுகூட
தனவனெவ்வாரெனென்று தொனகயினகழிசென்றான்.

வசனம்.

என்று அச்சகுமாரன் மத்திரகுமாரனைப்பார்த்துச்சொல்லு
கிறான் அப்பா மதிவதனா நீ யெனக்குத்தெரிவிக்கின்றவார்த்தை
நனெவ்வாம் உன்னையெயானதுநீ யானெப்போது அவன்மீது
காதல் கொண்டவனா அன்விதகாசிலத்தீர்த் தவிட்டுருய்யாதை
மத்திரகுமார் உம்மிடையுந்து மறிவென்றேனாகையால் தேறிக்கிர
னுதென்று ஆயிரம்பொன் எறித்ததென்கொண்டு வரவென்று சொ
ல்ல அப்படியே மத்திரகுமாரன் பெருத்தென்கொண்டிவந்து கொ
யிர்க் அழைப்பெற்றுக்கொண்டு மோகனென்னுந் தாசி கிடு
வந்துசேர்ந்து தான்கொண்டுவந்த ஆயிரம்பொன்னையும் அவனா
னைய காரியம்தர்க்கரிடம் கொடுத்துவிட்டுத் தான் அயனாது
அம்சதுளிகாமஞ்சத்திற் போய் அமர்ந்துகொண்டு தனது வா
வைமோகனாளுக்குத் தெரிவிக்குப்படியாய் கற்றுச்சொல்லிக
ளிட முறையக்கடுதல்கதையைச் சுற்றுச்சொல்லிசன் அறிக்கதல்
கள் செசமவியிடுத மோகனாஸிடம்போவ்த் தெரிவித்தார்கள்
துவ்வார்க்கதனைத்தெட்ட மோகனாள் தன்னிடத்திலிருக்கின்ற
தூய்மையென்கனில் ஒருத்தியை நன்னிப்போ வலவகரித்து ஓர்
தட்டில் அனேக பணிபுலகார தாம்பூலவர்க்கய்க்களைபெல்லாய்
வைத்து அச்சகுமாரனிடமனுப்பினன் அந்தா தியு யப்படியேசெ
ன்று அச்சகுமாரனமகத்தினுக்கின்ற அம்சதுளிகாமஞ்சத்திர்போ
யமர்ந்தனன் அப்போது அச்சகுமாரன் அவன் அம்சதுளிகாமன்
சத்திவந்து அமர்ந்தபடியே அவனது தனதொரு பாவியை அவனா
வகணவ்களையுப்பார்த்து ஆக்கியப்பட்டு என்னகேவயம்புனா
தருபத்தாப்பார்த்தாய் ஆயிரம்பொன் வாங்கும்படியானவொக்கி
தை விவரித்தி விட்டபோ இவன் ஆயிரம்பொன் வாங்கக்கூடிய

தாசியானாலும் இவளது யோக்கியதையை இன்னமும் பரிசுதிப்
போமென்று அன்னவளைப்பார்த்துச்சொல்லுகிறான் ஓ பெண்பா
வாய் நீ எனக்குச்சுற்றுசுருள்மடித்துக்கொடுக்கவேண்டுமென்று
சொல்ல அப்போது அவளுடைய மடித்துக்கொடுக்க கடைசி
யில் தான்கிழித்த வெற்றிலைக்காம்பை வாயிற்போட்டுக்கொண்
டா ளாதையறிந்த அரசகுமார னவளைப்பார்த்துச்சொல்லுகிறான்
அடிதாசி கேவலம் நீயோ இவளுடைய கிரகத்திப்புழுக்கைவேலை
செய்யக்கூடியவளாய்க் காணுகின்றாய் நீயா என்னை யேமாற்றக்
கூடியவளென்று கோபங்கொண்டு சொல்லுங்கவி.

கவி.

கயல்விளியான மாதைக் கருநியான்வந்த அந்தப்
புயல்நிகர்கூந்தலாளைப் பூவையேவிட்டுநீதான்
பெயரதுபெறலாமென்று பேதையேனினித் தூவந்தாய்
மயல்வலைப்படுவேனென மங்கையேயகலப்போடி.

வசனம்.

என்று அரசகுமாரன் இப்படிச்சொல்லவே இதைக்கேட்ட
தாசியானவள் மகா வெட்சப்பட்டு அடடா நாம் இதுவரையில்
யெத்தனையோ இராஜாக்களையெல்லாம் ஏமாத்திவந்தோம் இவளை
யாம் எமாற்ற முடியவில்லையென்று விசனப்பட்டு தனதுஜ
மானியி ம்வந்து அங்குருடந்த சங்கதிகளையெல்லாமுரைத்தாள்
இதைக்கேட்ட மோகனன் மகாதுக்கப்பட்டவராயிருந்தாலும்
இன்னொருபெண் ணிருக்கிறான் அவளையும் அனுப்பிப்பார்ப்போ
மென்று அவளைப்படித்துச்சொல்லுங்கவி.

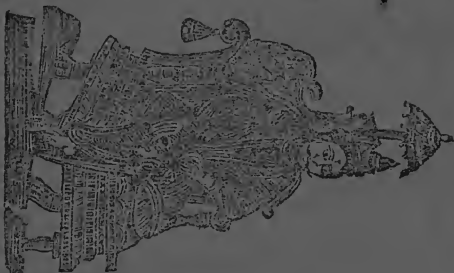
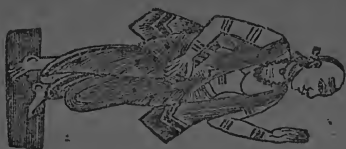
கவி.

மங்கையாருணைந்த சொல்லை மருங்குழாள் தானுக்கேட்டு
அங்கமும்பதறினென்று ஆரிலை பின்வசனம் இதை
இங்ஙனம் நீயேசென்றல் வேந்தனைக்கவியாலே
அங்கமுமகிழ்ச்சொற்றொன் தனப்பினுள் தலைவிதானும்.

வசனம்.

என்று மோகனன் தனது இரண்டாவது நாதிப்பெண்ணைப்
பார்த்துச் சொல்லுகிறான் ஓ பெண்ணே நீ அந்த அரசகுமாரனி
ட்டுச்சென்று அவளை எமையடி மானது போர்த்தி அவனுடைய கடி
ச்சுரது வையென்கொண்டு சொல்லி அவனுடைய பிடிபேசும்

தித்து அரசகுமாரவிடஞ்சென்றுள் அப்படி இவள் சொன்றபோது அரசகுமார னிவளைப்பார்த்தான் பார்த்தவுடன் அட்டாளம்பட த்தில்கண்ட மாதுவளவல்லவே இதுவேதோ கட்டமாகத்தோற்ற ப்படுகிறது ஆகையா விவளையும் பங்கப்படுத்தி அனுப்பவேண்டு மென்று யெண்ணங்கொண்டு அவளைத் தன்னருகிலழைத்துச் சொ ல்லுகிறான் அடிபெண்ணே இதோயிருக்கின்ற தீபமானது மங்க லாய் எரிகின்றது அதைச் சீக்கரர் தூண்டிவிவிடென்ற சொல்லவே இவளாவசரத்தில்தனது விரலால் தூண்டிவிட்டு அவ்விரலேத்தனது சரசிவ் சடயிக்கொண்டாள் இதைக்கண்ட அரசகுமாரன் மகா கோபங்கொண்டு அத்தாதியைப்பார்த்துச் சொல்லுங்கவி.

கவி.

கலையுஞ்செய்வாயென்று கருத்துடனுனக்குச்சொன்ன
தலைவிபைவிட்டுவேந்தன் தனையனைக்கெடுக்கவெண்ணி
குலமுறைதப்பச்செய்த கோதையின் முன்பாயோடி.
சிலைமதன்கணையைவெல்ல சீக்கிரம்வரச்செய்வாயே.

வாசனம்.

என்று அரசகுமாரன் சொல்லத் தாதியானவளைதக்கேட்டி
மகாவெட்கப்பட்டுத்தனது யெஜமாரியிடத்தில்வந்து அவ்விடம்
நடந்தசங்கதியைச் சொல்லவே அவ்வார்த்தையையக்கேட்டமோக
னாள் மகாதுக்கப்பட்டவளாய் ஐயோ நெய்வமே நாமென்னசெய்
வேன் யானே இதுவரையில் மௌதுகற்புக்குக் கெடுதல்வராமல்
காலத்தைக் கழித்துவந்தேன் நானைய சூரியஉதயத்திற்குமேல்
நமதுசிரசும் போய்விடப்போகிறது இப்போது நமதுகற்புக்கும்
பங்கம் வந்துவிட்டது நாமென்னசெய்யலாம் நம்மால் ஆகப்போ
கிற காரியம் ஒன்றுமில்லை யெல்லாவிஷயத்திற்கும் கடவுள் ஒருவ
ரிருக்கிறாரென்பதாக ஒரு யாறு மனந்தேறினவளாய் தனதுகரத்
தில் கிணையை யெடுத்துக்கொண்டு அரசகுமார னிருக்குமிடம்
வருகிறாள்.

மோகனாள் வருகிற கவி.

வாதித்தமன்னரை நேசித்து அவர்பொருளை
வந்தித்துக் கொள்ளயெண்ணி
சாதித்து அவரோடு ஆதித்தன் வருமளவுஞ்
சரசத்தில் முழ்துபவரை

பேதித்தனப்பயி நிவ்வையதமுன்னுநிள்

பெற்றதோர் கீழைக்கொள்ள

காதித்தார்ப்பைக் காணவேந்தனள்

உமெனங் கொண்டவல்லாள்

வசனம்

என்று மோகனாள் அரசகுமாரனிடத்திற் குவாவெ அரசகு
மாரன் அவளைப்பார்த்து சபாஷ் இவளவல்லவோ ஆரோம்பொன்
வாங்கும்படியான தாசி இவளுந்கல்லவோ அத்த ஆரோம்பொன்
சகுமென்று மகாசந்தோஷமடைந்து அவளைதன்னருகில்அழை
த்து அவள்மீது மகாமோகர்க்கொண்டவனாய் சொல்லுகிறான் ஆ
ளள் னாவிபே நான்மகாபாவிபே பென்னைக்கொல்லுவது உன்னு
சைவசனாபியே வசந்தகாலவண்டைப்போல் உன்வாய்மலரில்கா
த்குந்தேனைஉண்டு பிர்மானந்தமடையக் கருதுகின்றேன் ஆஅந்
சுகமே மிஞ்சியமோகத்தால் கெஞ்சம் பாடுது உனக் குடன்பா
டாகிய கிரட்டி நீயோ மெனக்கிசைவாகிய கண்ணாட்டி அடிசீமோ
ட்டி பார் உலகின்கண்ணுள்ளவர்களுெல்லாம் உன்னழகைக்கண்டு
உன்பின் துடரவேண்டுமெயன்றி பின்னுண்டோ அடிஅலங்கார
மென்பளவெல்லாம் அலங்காரமாக அமைந்த அடி மையலே நீ
பெல்லவாய் சுகங் கொடுக்கின்றனையோ அதற்கிசைந்த போகம்
யான் தருகின்றேன் இதுசமயம்யெனதருகாமையில் வீற்றிருந்து
காதுக் கிரிமையாக சிங்காரசத்தில் ஓர்ப்பதம் பாடுவாயடி கண்
மணியேபென்று அரசகுமாரன் சொல்ல அதைக்கேட்டதாசியா
யேமோகனாள் அப்படியே சூகட்டுமென்று தான்பாட ஆரம்பித்
தாள் அப்படி இவள்சிங்காரசமாய்ப்பாடினாலும் தனக்கு விடிந்
தால் பிராணன் போப்பிட்டுப்போகிறதேயென்கிற வியாக்கூலம்அ
டிக்கடி இவளை வந்து பற்றிக்கொண்டிருப்பதினால் இவள்எவ்வள
வோ சாமத்தியஞ்செய்து சிங்காரசம்பாடினாலும் அதுசோகா
சமாகவேவந்து முடிவாடினது இதைக்கண்ட அரசகுமாரன் அவ
ளைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான் நடுபென்பாவாய் நாமோ ஏகாந்த
மாய் சையாக்கிரசத்தி ல்மச்சுதானிசாமஞ்சத்தின்மீதுவீற்றிருந்து
உன்சாமையிருக்கிற சமயத்தில் மேதோ சிங்காரசமாய்ச்சிலபா
டலைப் பாடென்றால் நீ சோகரசமாய்ப்பாடுகிறாய் மேலும் உனது
முதாரவீர்தமானதும் ஓர்வித வாட்டத்துட னிருக்கின்றது அப்
படி உனக்கு யாரால்என்ன தன்பம் தேரிட்டதென்று கேட்டுப்
பின்னு் தான்சொல்லுவ் கவி.

க வி.

முறைமைகளை விடுத்துநீயும் மொய்குழாநீருவர் தம்மை
சுதையும அனுப்பிவைத்தக் குறும்பைமென்முலையிடுக
அறைதவையுனக்குவாய்த்த அத்துயரனைந்துர்தீர்ந்து
இரையவன்செல்வேனென்முன் யேந்திழைபசருவாயே.

வசனம்,

என்று அரசகுமாரன் மோகனனுண்பார்த்துச் சொல்லுகி
றான் பெண்ணே இன்னும் உனக்கு எப்பேர்ப்பட்ட அன்பங்க
ளிநுந்தாலும் அதை என்முன்தெரிவிப்பாயாகில் அங்விததுன்ப
ங்களை யெல்லாம் தீர்த்துப்பின்பு உன்னை சூடுகின்றேனென்று
அரசகுமாரன் சொல்ல அதைத்தேட்ட மோகனனாகிய தாசி
சொல்லுங் கவி.

க வி.

பருந்து உணர்ந்தவிழைவாகவிட்டுநீ
ரினமையாய் வந்துயெந்தன்
வாருந்துமடவார்கள் காதுலைப்போக்கிடா
வஞ்சித்தனுப்பு மன்னா
யிருந்துபிப்பதியில் நிகழ்த்ததோர்காரியம்
பேதையா னறியாமையால்
ஊருந்திருந்தனங் வுன்மையைவினைத்திடும்
உலகாளு மன்னர்மன்னா

வசனம்,

என்று மோகனன் அரசகுமாரனைப்பார்த்துச் சொல்லுகி
றான் ஓ பிரானேசாயகிளையு ரரசனிடத்தில் அம்பலத்ததி
சயம் பாடுகிறேனென்று சொல்லுவது ஏழுநாளாயிற்று இதுவ
ரையில் எனக்கு ஒன்றும்புலப்படவில்லை எனையகாலையில் பிராய
பாடாவிட்டால் என்னுடைய அரசுபோய்விடுமெ னெனென்னசெ
ய்வேனென்று அயர்ந்து மருசத்தின்மீது விழுந்துவிட்டான் அப்
போது அரசகுமாரன் அவனையெடுத்து தனதுமடியின்மீதுவை
த்துக்கொண்டு பிரியவசனங்களால் அவனுசோகத்தைமாற்றிச்
சொல்லுகிறான் அடிபெண்ணே நீ இதைப்பெரியகாரியத்திற்குத்
தான இவ்வளவு சொகுமற்றனை இதை ஒரு நிமிஷக்குள் நான்

பாடித் தருகிறேன் நீகாளைக்கு அரசசமுதத்திற் போய்ப்பாடுவாய்
அதற்காக நீயப்பட்டுவெண்மொன்றுபாடி கொடுக்கும்

க வி.

திருவுலாஸிய மார்பனேமற் றெவசோடாயினும்
மருவிவாழ்வது மங்கையற்கழகுதான்
உருவிவாதொருவனை உயர்குலத்தரிவைபோய்
அரிமதோள்சேர்வது அம்பலத்ததீசயந்தான்.

வசனம்.

என்று அரசகுமாரன் இக்கவியை எழுதிக்கொடுக்கவே அத்
நாசியானவன் அக்கவியைப் பெற்றுக்கொண்டு அரசகுமாரனை
முடித்துவிட்டுவினுமென்று வருசகமனமுடையவளாய் அரசகு
மாரனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறாள் ஓ பிராணபதி நான் இதோ
வெளியேபோய் சற்றுநேரத்திற்குள் வந்துவிடுகிறேன் எனக்கு
உத்திரவு கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்க அரசகுமாரன் அச்
சூதையறியாமல் அகிச்சுக்கிரத்திற் போய்வாவென்று உத்திரவு
கொடுக்க உடனே மோகனன் வெளியேவந்து தன்நிடத்திலிருக்
கின்ற காவலர்களில் இருவரை அழைத்துச் சொல்லுகிறாள் அடா
காவலர்களை நீங்கள் சென்று வந்திருக்கின்ற அரசகுமாரனைச்
சம்மாரஞ்செய்து அடக்கம்செய்துவிட்டு வந்துவிடுங்கள் என்று
சொல்ல அப்படியே காவலர்கள் சென்று அரசகுமாரனை இருது
ண்டாக வெட்டி உடம்புஞ்செய்துவிட்டு, தங்களிருப்பிடம் வந்து
விட்டார்கள் இதுபற்றிக் மேற்சொல்லிய அப்பரசகுமாரியகிநாகந்
தனனவன் சனது சமூகத்தில் ஓர் நாசியானவன் அம்பலத்ததீச
யம் பாடப்போகிறபடியால் தாங்களெல்லாரும் வந்துஅவ்வித
சாமர்த்தியத்தைப் பார்த்து ஆனந்திப்பீர்களென்று திருமுகமெ
ழுதி ஐப்பத்தைந்துதேசத்தகச்சர் குழந்தைபிளித்தான்உடனே
ஐம்பத்தைந்துதேசத்தகச்சர் குழந்தை வந்து கோலகிறை
தாங்கள் அப்படி கொலுகிறைந்திருக்கின்றசமயத்திற் மேற்சொல்
லிய மோகனனென்னுந் நாசியானவனும் அச்சபைக்குவந்தசேர்
ந்தவன் அவனை அரசன் பார்த்துச்சொல்லுகிறாள் ஓ பெண்பா
டியாய் நீ நெரிவித்தபடி அம்பலத்ததீசயம் பாடும்படியானதினம்
இனிமல்லவா ஆனதால் அரசர்களெல்லோரும் வந்திருக்கின்றார்
கள் இச்சபையின்கண் பாடுவாயாவென்று அரசன் கேட்க ஆஆ
அப்படியே பாடுகிறேன் என்று நாசியானவன் சொல்ல அனைக்

கேட்ட அரசன்பாடும்படி உத்திரவளித்தான் உடனே இராத்திரி தன்னிடம் வந்திருந்த கேசரிமகாராஜன் எழுதிக்கொடுத்த அம் பலத்ததீசயக் கவியில் முதலாவது அடிபை இவன் யெடுத்துச் சொன்னமாத்திரத்தில் அரசன் சந்தேகங்கொண்டு பாடுவதை நிறுத்தச் சொல்லி தாசியைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான் ஓ தாசி இக் கவியானது ஆண்பாலின் வாக்கியமாயிருப்பதால் இக்கவியை நீயே பாடினாயா அல்லது இன்னும் யாராவது பாடிக்கொடுத்தார்களாவென்று உண்மையை விசாரித்துக்கொண்டிருக்க ஆப் போது நாழிஷச ஏழரையாபடியால் இராத்திரி தாசிவிட்டிற் குப் போன நமது அரசனைக் காணோமேயென்று மந்திரிகுமாரனாகிய மதிவதனன் வருத்தப்பட்டு தண்டத்தலைவன் குமாரனாகிய ஜெயசூரனை அழைத்துச் சொல்லும் கவி.

க வி.

நல்லாளின்மயக்கத்தாலே நவிலொணுமனையிந்புந்
மல்லனும்விரகம்போத்க மகிழறச்சென்றகோமான்
எல்லவனுதித்தநாழி யேழறைக்கதிகமாச்சு
சொல்லுதல்தவிர்க்காவண்ணம் தோழனையழைத்துவாராய்

வசனம்.

என்று மந்திரிகுமாரனாகிய மதிவதனன் சொன்னவுடனே தண்டத்தலைவன் குமாரனாகிய ஜெயசூரன் சீக்கிரம் ஓடோடியும் வந்து தாசிவிட்டிற் புகுந்துபார்க்கையில் அரசகுமாரன் அங்கு இல்லாமையால் நியங்கி இராஜசமுகத்தில் யேதோஅதிசயம்நடக்கிறதென்று தெரிந்து அந்தஇராஜசமுகத்திற்குள் பிரவேசித்து அரசகுமாரனைத் தேடிப்பார்த்துவருகையில் இவனை மேற்சொல்லியதிதாந்தமகாராஜன் பார்த்து யேதோஇவன் வேறொருதேசத்து இராஜசேவக்புள்ளவனாக யிருக்கிறதென்று சந்தேகங்கொண்டுமேற்படிஜெயசூரனைஅரசன் அருகிலழைத்து நீயார்கள்தேசத்திலுள்ளவன் இத்தேசத்திலுள்ளவனல்லவே இந்தப்பெருத்தராஜசபையில்மிரளமிரள விழித்துச் சுற்றுமுற்றும்பார்த்துக் கொண்டுவரவேண்டியகாரண மெனனவென்று அரசன் இவர்களை ஜெயசூரன்சொல்லுகின்றான் ஓ ராஜராமேஜைவராரான் கவிநக தேசத்து அரசனுடைய தண்டத்தலைவனது குமாரன் என்பெயர் ஜெயசூரன்என்றுடன் இன்னம் மூன்றுபேரோடு இத்தேசத்திற்குநர் காரணாந்தமாக வந்தோம் இராத்திரி எனதுஅரசகுமா

ரன் ஓர் தாசியிட்டுற்குப்போய் வருவதாகச் சொல்லிவிட்டுவந்த வரை இந்நேரவரையில் காணாமையால் அத்தாசியிழுதல் மற்ற யிடங்களெல்லாந் தேடிப்பார்த்தும் காணாமையால் இச்சமுதத் தில் யேதோ அதிசயம் நடக்கிறதாகத் தெரிந்து இவ்விடத்திற்கு எங்கள் அரசகுமாரன் வந்திருப்பாரென்கிற நினைவுகொண்டு அரச குமாரனைப் பார்த்துக்கொண்டுவந்ததும் தாங்களென்னைக் கண்டதும் இதுதான் என்னுடையவரலாறென்று ஜெயசூரன்சொல்ல அரசன் இவைகளைமெல்லாங்கேட்டு சற்றுப்போசித்து இவனுக்கு கவித்திறமை உண்டென்றுதெரிந்து உனக்கு அம்பலத்ததிசயம் பாடத்தெரியுமாவென்று கேட்க பாடத்தெரியுமென்று ஜெயசூரன் சொல்ல ஆனால் பாடுமென்று அரசன் உத்திரவளிக்கவே ஜெயசூரன் அம்பலத்ததிசயம் பாடுங் கவி.

க வி.

கடிமலர்பந்துகொண்டு கணவனாரெரியக்காய்ந்து
இடியெனச்சோர்ந்துவீழ்ந்த யேந்திழையொருத்திசென்று
அடிமையாய்முடவன்முன்னே அகம்வெளுத்தடியும்பட்டு
வடிசணீர்நுடைத்துச்சேர்ந்த வகையறுமதிசயந்தான்.

வசனம்.

என்று ஜெயசூரன் பாடி முடித்தவுடனே அரசன் கேட்டு ஆச்சரியமும் நாணமுமுற்று இன்னமும் என்னடக்குமோ பார்ப்போமென்று ஜெயசூரனை ஓர் அறையில் காவுலுக்குள் வைத்து மறுபறாரும் தாசியினுடைய உண்மையை விசாரித்துக்கொண்டிருக்கப் பின்பு மந்திரிகுமாரனாகிய மதிவதனன் நாம் அனுப்பிய ஜெயசூரனைக் காணோமெயென்று சற்று வியாக்கூல மடைந்து நளகர்த்தன் குமாரனாகிய மதிசூரனை யழைத்துச் சொல்லுங்

க வி.

உலகமும்பழிக்கும்நம்மி லுயர்ந்தவன்மெல்லியோடு
கலவியஞ்செய்யச்சென்றான் கழில்பெரும்நமன்கோமான்
நிலதமுமணிந்துசெம்பொன் தீர்ட்டுவான்மையற்சிக்கி
நலமதைத்தவிர்த்துக்கொண்ட கோந்திரினையழைத்துவாராய்.

வசனம்.

என்று மந்திரிகுமாரன் இக்கவிவைச் சொல்லி முன் தாசி விடுசென்ற அரசகுமாரனையும் அவரை யழைந்துயரும்படி பின்

னனுபபிய நண்டத்தலைவன் குமா ரனையும் இன்னோர்வரையிலகா
 ணும் ஆகையால் நீ சிக்கிரஞ்சென்று அவ்விருவரையும் அழை
 த்துவாருளென்று மந்திரிகுமாரனாகிய மதிவநனன் சொல்ல அப்
 படியே அழைத்துவருகிறேனென்று ஒடோடியும்வந்து தாசிவீடு
 முதல் மற்ற சகலபிடங்களிலும் தேடிக்காணாமல் மேற்சொல்லிய
 இராஜசமுதத்திற்குட் பிரவேசித்து இருவரையுந்தேடிப்பார்த்து
 வரும்போது அரசன் இவனையுங் கண்டு சந்தேகங்கொண்டு இவ
 னது விர்த்தார்த்தங்களை யெல்லாம் கேட்டு ஒகோ இவனும் கவி
 பாடும்படியானு சமர்த்துள்ளவ னென்று தெரிந்துக்கொண்டு ஒ
 பிள்ளாய் உனக்கு அம்பலத்ததிசயம் பாடத் தெரியுமாவென்று
 கேட்க அப்போது மதிசுணன் சொல்வதாவது ஓ ராஜேஸ்வரா
 யேதோ கூடியமட்டும் பாடுவேனென் றுரைக்க பாடுமென்று
 அரசன் உத்திரவழிக்க மதிசுணன் அம்பலத்ததிசயம் பாடும்

க வி.

வெண்பா.

கம்பத்துனாட்டிக் கனகவிளங்கேற்றிச்
 செம்பொன்மலரனையைச் சேராமல்—அம்புவிடில்
 புல்லுருவிழுட்டிப் புகைத்தாளிளமுலையார்
 சின்றுதிரமுத்திரச் சென்று.

வசனம்.

என்று இக்கவியைச் சொன்னவுடன் அரசன் சந்தேகவும
 டைந்து நீயும் காவலி லிருவென்று அவனைக் காவலில் வைத்து
 பிறகு அத்தாசியிடத்தில் உண்மையை தெரிந்துக்கொள்ளவேணு
 மென்ற எண்ணத்தினால் அத்தாசி அம்பலத்ததிசயம் பாடிய உண்
 மை விளங்கும்படியானு முயற்சி செய்துக்கொண்டிருந்தான் இப்
 படியிருக்க முன்சொன்ன மந்திரிகுமாரனாகிய மதிவநனன் நெடு
 நேரவரையில் இவாள் மூவருமீ வராநிகுப்பதைக்கண்டு மகாதுக்
 காக்கிரந்தனுய்ப் பரமசிவனைநினைத்துச் சொல்லிய

க வி.

பரிசுநாமடைவோமென்று பலபலகாட்டைத்தேடி
 வரிசையாய்வந்தவேந்தன் வஞ்சிமேற்காத் தென்னெ
 னுதிசமேற்கொண்டயெந்தன் தோழனைத்தேடிச்சென்ற
 பரிசுநாமடைவோமென்று பயமகையென்செய்வேனெ.

வசனம்.

என்று இப்படி மனவருத்தமுற்று மகாகோபபக்திராத்தனய்
தனக்குரிய மந்திரி சன்னுத்தனய்ப் புறப்பட்டு தாசி மோசனாரு
டைய வீட்டிற் குச்சென்று பார்க்கையில் அவ்விடத்தில் ஸ்ததாசி
யைக் காணாமல் வயறெறிந்து நம்முடைய ராசகுமாரனுக்கு என்
னமோ ஆபத்து நேரிட்டதென்று தனக்குத் தோன்றி மகாவீரா
வேசத்துடனே அவ்விடம் சுத்திப்பார்க்கலாகிய லவ்விட்டைக்கார்க்
கும் காவற்காரர்க ளிருக்கக்கண்டு மந்திரி இவாளை விசாரித்தநா
லுண்மை வெளியாகுமென்று மகா கோபநித்தனய் அடா காவ
லாளிகளே இராத்திரி யென்னுடைய அரசகுமாரன் உங்கள் எஜ
மானியிடத்திற்கு வந்தாரே உங்க ளெஜமானி எங்கே என் அரச
குமாரன் எங்கே உண்மையைச் சொல்லுங்களென்று கண்கூலில
திப்பொழி சிதற மந்திரிகுமாரன் கெற்சித்தாக் கேட்குமானில
காவலாளிகள் மிகவும் பயந்து நாவெழாமல் வாய் குழருவதைக்
கண்டு மந்திரிகுமாரன் இவாளிருவரையும் அங்ங் காவற்காரர்க
ளிடம் இவர்களை இந்த இராஜசமுகத்தில் கொண்டு வந்துவிட்டீவ
னடியதென்று மந்திரிகுமாரன் உத்திரவளித்துத் தான் அஸ்வத்
தின்பேரில் ஏறிக்கொண்டு இராஜசமுகஞ் செல்லுகையில் காவற்
காரர்கள் இக்கொலையாளிகள் இருவரையும் சுட்டி மந்திரியோடு
கூடவே இராஜசமுகத்தில் கொண்டு வந்துவிட்டார்கள் இவர்களை
யெல்லாம் இராஜன் கண்டு மந்திரிகுமாரனுக்குத் தகுந்த மரியா
தைசெய்து ஆசனமளித்து அதிலமர்ச்செய்து மந்திரிகுமாரனைப்
பார்த்து அரசன் ஐயா தாய்கள் யெத்ததேசம் உங்களுடைய வர
லாறென்னமோ அதையும் குற்றவாளிகளைச் சுட்டிக்கொண்டு
வந்து என்சமுகத்தில் விட்டகாரணம் யாதோ தாங்க ளொருநேச
த்து மந்திரிகுமாரன்போயும் காண்கின்ற னு ஆகையா வினாபரம்
களை யெனக்குச் சொல்லவேண்டு மென்று அரசன் கேட்க அப்
போது மந்திரிகுமாரனாகிய மதிவ்தான் சொல்லுகிறான் ஓ இரா
ஜசிகர நாய்கள் சலிக்க நகரத்தை யாரும் யாதல மகாராஜன்
புத்திரனாகிய கேசரியென்னும் ராஜ குமாரனும் அவருடைய மத்
திரிகுமாரனாகியபாணம் தாகர்த்தன் குமாரன் தண்டத்தல்வன்
குமாரன் ஆகாய்கள் காவலரும் ஓர் காரனார்ந்தமாக யத்திரை
வாசிகளாய்த் தேசங்கள் தோ நம் பாயத்திறுவருகையில் இன
னகரத்தைக்கண்டு இவ்விடத்தில் ஓர் அநிசயமாடப்பதார்த்தி
ரிந்து இங்ங் நகரத்தில் ஓர் வேதியால் எங்களுக்கு ஓர் அநிச

ஏற்படுத்திக்கொடுக்க அவ்விடுதலில் பாங்குள்ளிருக்கும் தருணத்தில் எங்களுடைய குமாரனாகிய கேசரியானவர் என்னை யழைத்து அப்பா நாமிருவரும் உல்லாசமாக இப்பட்டணத்திற் பார்த்து வரலாம் வாயென்று அழைக்க பாணமப்படியே நல்லதென்று புறப்பட்டு நாங்கிருவரும் வீதிகள்தோறும் பார்த்துக்கொண்டு வருகையில் ஓர் வீட்டில் மோகனனென்று நாமியானவர் தன்வீட்டின் தெருவாசற்படியில் ஓர் படமெழுதி அதன்கீழ் ஓராவிற்கு ஆயிரம் பொன்வாங்கிக்கொண்டு அவளது கற்புக்கு பங்கம்வராமல் ஓர் நாயகனை சேர்ந்தனுப்புவாளென்று எழுதியிருந்ததை எங்க ளாச குமாரன்கண்டு காமாக்கிரந்தனும் ஆயிரப்பொன்னை பெடுத்துக்கொண்டு இராத்திரி சுமார் பத்துநாழிகைக்குச் சென்றவர் இன்னேர வரையிலும் காணாமையால் எனக்குமகாவருத்தமுற்று தளகர்த்த குமாரனையும் தண்டித்தலைவன் குமாரனையும் பிழைத்தேனவர் களையும் காணாமையால் எனக்கு இனியில்லாக் கோபம்பிறந்து உடனே அத்தாசியின் வீட்டில்வந்து பார்க்கும்போது இக்காவ லாளிகள் தவிர மற்றவர்களைக்காணாமையால் இவர்களுடைய முக க்குரியையுங் கண்டு இவர்களை விசாரித்தால் உண்மை விளங்கு மென்று தங்கள் சமூகத்திற்குக் கொண்டுவந்தேன் இதுதான் எங் களுடைய வீர்த்தார்தம் என்று மந்திரிகுமாரன் சொல்ல அதைக் கேட்ட அரசன் சகலமுந்தெரிந்துகொண்டவனாய் பிறகுவிசாரிப் போமென்று எண்ணிக்கொண்டு மந்திரிகுமாரனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான் ஓ மந்திரிகுமாரனே உனக்கு அம்பலத்ததிகையம் பாடத்தெரியுமா வென்றுகேட்ட மந்திரிகுமாரன் பாடத்தெரியு மென்று சொல்லவே ஆனால் பாடுமென்று அரச னுத்திரவளிக்க மந்திரிகுமாரன் பாடுங்கவி.

க வி.

காரிருள் பிளவுசோரக் கடுந்தூணல்கையிலேந்தி
வாரிடைப்பொருக்கிக்கொர்த்த மலரீனங்கொங்கையின் னாள்
ஊரை விட்ட கலச் சன்றே ஞானனைத்த முவிக்கொண்டாள்
ஆருடன் சொல்லேனிர்த அம்பலத்ததிகையத்தை.

வ ச ன ம்.

என்று மருவநனாகிய மந்திரிகுமாரன் இங்கவியைச் சொல்ல சிதாந்தமகபாஜன்கேட்டி ஆனந்தப் பவசமடைத்தவனாய் அம்மந் திரிகுமாரனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான் அப்பா மந்திரிகுமாரனே

நீ யாதொன்றுக்குந் கவலைப்படவேண்டாம் உன் அரசகுமாரன் எங்கிருந்தாலும் ஒரு முகூர்த்தநேரத்திற்குள் இவ்விடம்வரும்படியாகச் செய்கிறேன் நீ சிந்தனையுறாமல் அமருவாயென்று சொல்ல மந்திரிகுமாரன் அப்படியே அமர பிறகு சிதாநந்தமகாராஜன் சற்றுநேரம் யோசித்து இந் நடவடிக்கையுள்ள தாசி இவள்தானே என்று அத்தாசியைப்பார்த்து மகாகோபாக்ஷிரந்தனய் கண்களில் நீப்பொரியெழு புருவம் நெற்றிமே லேரிவிழ அதட்டி அடிதாசி இதினுடைய உண்மையை ஒளியாமற்சொன்னாலாயிற்று இல்லா விட்டாவிடப்போதே உன்னைச் சிரச்சேதஞ்செய்துவிடுவேனென்று சொல்லிக்கொ்டு தாசியாகிய மோகனாள்பயந்து ஓராஜேஸ்பரா உண்மையைச் சொல்லுகிறேனென்று சொல்லுகிறாள் இராத்நிரி சுமார் பத்துநாழிகைக்கு யாரோ ஓர் அரசகுமாரன் என்னுடைய ரூபத்தை யான் படத்திலெழுதி தெருவிற்கட்டி யிருக்கும்படியான விபரங்களையுங்கண்டு காமாந்தகாசனய் என்பேரில் மையலாகி ஆயிரம்பொன் பெணக்குக் கொடுத்தனுப்பினார் நான் தாசிகளையனுப்பி அப்பொன்னை பெற்றுக்கொண்டு அத்தா திகளிருவரையும் அலங்கரித்து அவரிடமனுப்பினேன் அவர் இச்சூதைத் தெரிந்துகொண்டு உங்களைசமாளியை வரச்சொல்லுங்களென்று அதுப்பிவிட்டார் உடனே அவர்கள் என்னிடம்வந்துசொல்ல நான் சற்றையோசித்துப் பிறகு யான் சென்றே னப்போது அவர் என்னைக்கண்டு மகா சந்தோஷத்துடன் உல்லாசமாய் வார்த்தை யாடிக்கொண்டு என்னை சங்கீதம்பாடும்படிச்சொன்னார் நான் பாடுந்நருணத்தில் பென்முகக்குறியாலும் நான் பாடும்படியான சுரத்தாலும் உனக்கென்ன மனக்குறைவென்று கேட்டார்

நான் தங்களுடையச முகத்தில் ஆக்கியாபித்த பாட்டின் நிபந்தனையைச் சொன்னேன் உடனே உன்மனக்குறையைத் தீர்க்கிறேன் என்று அவர்தா ஷிக்கவிழைப் பாடித்தந்தார்உடனே அக்கவிழை நானெழுதிக்கொண்டு அவரைமார்பாடாக எமாற்றிவெளியில்வந்து என்காவலாளிகளாகிய இவர்களிருவரையும்விட்டு அவரைவிடக் கொன்றுவிடும்படி உத்திரவுசெய்தேன் அப்படியேயென்று அவ்விடத்திலேயே அடக்கம்செய்துவிட்டார்கள் விடிந்தபின் அப்பாடலையெடுத்துக்கொண்டு தங்கள் சமுகத்தில்கொண்டுவிந்துவாசிக்கிறேனானுதான் என்னுடைய உண்மையென்று தாசியாகிய மோகனாள் சொல்ல உடனே அரசன் மகா கோபத்தோடு அடக்கஞ்

செய்திருக்கும் அந்நாடிக் சுவத்தைக்காண்படியென்று சேவகனை யனுப்ப அவர்க ளித்தாசியையிட்டுக்கொண்டுபோய் காண்பிக்கச் சொல்லி சுவத்தை எடுத்துக்கொண்டு வந்து இராஜசமுதத்திற்கொ ணர்ந்துவைத்தார்க ளுடனே இச்சுவத்தைப்பார்த்த அவனுடைய தந்தையாகிய யாதவமகாராஜன்சுண்டி ஐயோமகனே என்றுவாயி லும் மார்பிலும் அடித்துக்கொண்டு சொல்லுகிறான் அடா சூமா ரகா நான் இதற்குத்தானா மரவுரிதரித்து காட்டிற்குச்சென்றபஞ் சாக்கினிமத்தியில்நின்றது தவஞ்செய்து உள்நாயின்மெடுத்து வள ர்த்துவந்தேனடா என்கண்மணியே என்று அச்சிரசைதூக்கி முத் தரிக்கொடுத்து தனது இருநேத்திரங்களிலும் ஒத்திக்கொண்டு யா தவமகாராஜன் துக்கப்பட்டுச் சொல்லுங்

க வி.

மைத்தன் தன் சிரசைதூக்கி மலர்கண்ணிலொத்திக்கொண்டு
எந்தையெய்திட்டுப்போன என்னுயிர்ப்பாலாநீயும்
சுந்தரவாய்திறந்து சொல்மொழிகெட்பதென்றே
தந்தையாய் யாதவனாநான் நயங்கியேமண்மேல்வீழ்ந்தான்.

வசனம்.

என்று இப்படி யாதவமகாராஜன் பூமியில் விழுந்து புரண்டு அமுவதைக்கண்ட மந்திரிகுமாரனாகிய மதிவதனன் சொல்லுங்

க வி.

வீழ்ந்ததோர்மன்னன் தன்னை வீழ்பனமுடையமந்திரி
சாந்தனாமதிவதனன் தாணியாவ்வேளைப்பார்த்து
எந்தலேயுத்தன்பால விரியல்புடனெழுந்துநிற்க
வேந்தனெசெய்வேனந்த விக்ரதையைப்பார்த்திடவே.

வசனம்.

என்று மந்திரிகுமாரனாகிய மதிவதனன் யாதவமகாராஜனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான் ஐயா ராஜேஸ்வரா தாங்கள் யா தொன்றுக்கும் கவலைப்படவேண்டியதில்லை தங்கள் குமாரசனை இப் போதே யான் எழுப்பித்தருளினேன் தங்கள் சிந்தனைபுதித்தென் டியதில்லையென்று அச்சுவத்திற்குப் பன்னீரால் ஸ்நானஞ்செய்து வைக்கச்சொல்ல உடனே பன்னீரைக்கொண்டு வந்து ஸ்நானஞ் செய்துவைக்கிறபோது அய்யா ராஜேஸ்வர சிந்தானந்தமகாராஜன் இச்சுவத்தைப்பார்த்துப் பரிதாபப்பட்டு இந்தராஜகுமாரன் உயி

வோடிருந்தால் இவனது வர்சணத்திற்கு நமது புத்திரியைக்கொடுத்து விவாகஞ்செய்துவைப்போடுங் கூட நமது ராச்சியத்தையும் பட்டங்கட்டிவைக்கலாம் இனிஅதை நாம் நினைத்து என்ன பிரயோஜனம் ஆயினும் இவனைக்கொன்ற இச்சண்டாளியாகியதாகியை சிரச்சேதஞ்செய்வதும் கூடாது கழுவிப்போடவேண்டுமென் ன், வ நினைத்துக்கொண்டிருக்க அரசனுடைய நல்லநினைப்பையும் மந்திரிகுமாரனாகிய மதிவதனன் தெரிந்துக்கொண்டு சவத்தை யெழுப்பும்படி சிரசையும் உடலையும் பொருந்தவைத்து உயிர் பெற்றெழுப்படி மந்திரிகுமாரன் பாடுங்

க வி.

சொன்னசொற்கேளாத் தோழா அடியிடைமாதுதன்னை
மன்னவன்கழுவினேற்ற மனத்தனிவெண்ணங்கொண்டு
தென்னிலம்புகழுமாரூர்த் திருச்செந்தூர்வேவராணை
இன்னிலம்புகழமன்னு யெழுந்திருமெழுந்திராயே.

வசனம்.

என்று மந்திரிகுமாரனாகிய மதிவதனன் இக்கவியைச்சொன் னவுடனே கேசரி தூங்கியெழுந்தவன்போ வெழுந்து இச்சபை யைப்பார்த்து தனக்கு ஒன்றுந் தெரியாதபடியால் தனது மந்திரி பாகிய மதிவதனைப்பார்த்துச் சொல்லுங்

க வி.

மதிமுகஞ்சிறந்தயெந்தன் மந்திரிசெப்பக்கேளாய்
விதிவசத்தாலேயானீர் வினவியமொழிபைத்தட்டி
சதிசெய்துத்தாகியிட்டில் தனித்துயான்சென்றபோதந்
தறுயினிலென்னைக்காண தனிலையரிருவர்வந்தார்.

இதுவுமது.

வந்தபாவையோபுங்கள் வஞ்சிவைவிட்டுநீரென்
சுந்தையுமகிழத்தோன்றுஞ் சேயினைத்தாதிமாரோ
தந்திரமாய்த்தாலுஞ் சார்கிலென்பதுமையோத்த
ருந்திரமதுதன்னைச் சுருங்குடன்வாசசெய்ப்பென்றேன்.

வசனம்.

என்று இக்கவியைச் சொன்னவுடனே நாடிகள்கேட்டு அவ ளிடம்போப் இச்சயங்களைச் சொல்ல உடனே அந்நாசியான வள் வந்து என்னைக்கொரு அரசவார்த்தைகொல்லாமாட அவள்

லுத்தத்தைய வாய் துணிவினை நுழைந்தருள் தானவ
யாதொழுக வாய்மென்று காண் மெட்ட உடயின் அயன் இர
கையயில் அம்பலத்தொலயம் பாடுவெறெனென்று சொன்னதும்
அரகன் எட்டுவெறத்திற்றுள் கீவந்து பாடாவிட்டால் திரச்சேதம்
செய்துகிடுவெனென்று அஞ்ஞாபித்தனதையும் சொல்லி பொருளை
விடத்தால் என் சிரசும் பொய்விடுமென்று சொன்னார் அதற்கு
வாய் மனமிட்டு அஞ்ஞானியப் பாறங்கொடுத்தென் உடனெனெ
னிலில்வந்தால் நிறகு இரண்டு காவற்காசர்கள் என்னிடம்வந்து
உடத்திய

3 வி

அனத்தவந்தனையை அனத்திநிற்பெருகதி

அனயிவாசையன்வா

நிலத்திவ்சர்வி நுருத்தமென

நீண்ட சினையைப் பிடிதவென

பாத்தாநிருத்தி முனிசனாகித்தன

புண்ணிசொரிய வெண்டங்

தலத்திவ்வென வாய்த்தொன்றி

தறித்தமெய்தை யறிவென.

வககம்

என்று அரசுமுரான் தன்னுடைப வித்தாநிதிக்னாவொ
ல்லிய் பிறகு தண்டத்தனென் குமா னென இரபருகைப்படுத்த
து நிறுக்கிடம் வாய்வென்பு உதவா நென்கவென்றுசெய்தவெ
பருகன் கொண்டுநெய் ஐயா தக்கொக்கனானவையால் மர்மிரு
மகன் எக்கெய்நுத்துஅப்பா வந்தாநெனகாவெனும் கீசெனென்
கொன்ற அனமுத்தவாயெனென்று கொண்டு அப்பெருகை. என் கவ
வந்தித் தெருகொனானவால் இக்கனையில் தக்கெய்நுத்துபெ
பாத்ததும்பெருகை தவையாசன் என்கொக்கென் கீ பாடுவெனெனெ
அப்பெருகை வாய் என்னுடைப வித்தாநிதிக்னாவொய்வு பிறகு
வந்திது அம்பலத்தொலயம் பாடத் தெருகெனென்று நென்க
காண் பாடத்தெருகெனென்று பாடிய

வென்பா.

கந்தமலர்வந்தக் கரினெனென், மன்னெனென்

பாடுகெனெனென், பாடுகெனெனென்—யந்தாநெனென்

கொன் மருகெனெனென், கொன் மருகெனெனென், கொன் மருகெனெனென்

அனத்தாத்தி கிட்டி என்ன

வசனம்.

என்று தண்டத்தலைவன் குமாரனாகிய ஜெயசூரன் சொல்லவே அரசுகுமாரன் கேட்டு சந்தோஷப்பட்டு தளகர்த்தன்குமாரனைப்பார்த்து நீ இவ்விடம் வரவேண்டியகாரணம் யாதென்று கேட்க தளகர்த்தன் குமாரனாகிய மதிசூரன் சொல்லுகிறுந்தன்களைத் தேடிவந்தேன் அம்பலத்ததிசயம் பாடச்சொல்லி யான் பாடிய

க வி.

நடைதனை அன்னங்கண்டு நானமுற்றோங்கும்வாழைத் துடைதனையுடையமின்னுள் தோழனைத் தூங்கவைந்து நடைபடுங்கபாடம்சீக்கித் தழுவினன்முடவனையென்றேன் அடைவுடனரசனென்னை யடைத்தனன் சிறையிலென்றான்.

வசனம்.

என்று தளகர்த்தன் குமாரனாகிய மதிசூரன் சொல்ல அதைக்கேட்ட அரசுகுமாரன் சந்தோஷப்பட்டு பின்பு மந்திரிகுமாரனாகிய மதிவதனைப்பார்த்து நீ இவ்விடம்வந்தகாரணமியாதென்று கேட்க அப்போது மந்திரிகுமாரனாகிய மதிவதனைச் சொல்லுகிறான் ஓ மித்திரா யானோ கெடுநேரவரையில் உன்னைக் காணமையால் ஜெயசூரனை அனுப்பி உன்னை அழைத்துவரச் சொன்னான் அப்படியே அவன் உன்னைத் தேடிவந்தான் அப்படி உன்னைத் தேடிவந்த அவனையும் கெடுநேரவரையற் காணாமல் மதிசூரனை யனுப்பினேன் அவனும் வரவில்லை பிறகு நானே புறப்பட்டு இத்தாசுவிட்டிற் போய்த் தேடி அங்கு உன்னைக் காணாமல் பிறகு இவ்விடம்வந்து அரசனைக் கண்டேன் அவர் என்னை அம்பலத்ததிசயம் பாடத்தொழிபுமாவென்று கேட்டார் நான் பாடத்தொழிமென்று பாடிய

க வி.

கர்சைகொண்டிருக்கவிடமுங் தனவதனமுடையமின்னுள் இரகாகொண் டொன்மீது இல்லம்கிட்டுக்கி அராமில் நாமக்கடி அனைந்தனன்முடவனையென்றேன் இச்சளமநிலென்னை யிருமென் றிருந்தே கர்மன்னு.

வசனம்.

என்று மந்திரிகுமாரனாகிய மதிவதனன் சொல்ல அதைக்கேட்ட அரசகுமாரன் மகாசுந்தோஷப்பட்டு ஒருவர்க் கொருவர்கட்டித்தழுவிப் பிறகு தனதுபிதாவைக்கண்டு அவருடைய திருவடிவையணங்க அன்னவரும் தனதுகுடாரர்களையும் மற்றுமூவர்களையும் வாரித்தழுவி முத்தமிட்டு மகா சந்தோஷசித்தர்களாயிருக்க பின்பு அவ்விடத்தில் வந்திருந்த ஐம்பைத்தைந்து தேசத்தரசர்களும் இந்த ஆச்சரியத்தைக்கண்டு அடங்கா மகிட்சியைக்கொண்டு இருநேந்திரங்களிலும் ஆனந்தபாஷ்பம்பெருகி அருவி போலோட இன்னுமென்ன நடக்கின்றது பார்ப்போமென்று யிருக்குந்தருவாயில் சிதாநந்தமகாராஜன் இந்த மோகனவென்னுந்தாசியை கழுவிப்போடும்படியாய் ஆக்யாபித்து இந்த சாவலர்களிருவரையும் சண்டித்து பிறகு தனது இளையமனையாளாகிய சுந்தரவடிவாளையும் குஷ்டரோகியையும் தனது சபைக்குக் கொண்டுவரும்படியாய் சாவலர்களுக்கு ஆக்யாபித்தான் உடனேஅக்காவலர்கள் சென்று இராஜனது இளையமனையாளையும் குஷ்டரோகியையும் கொண்டுவந்து அரசனுடையசமுதத்தில் விட்டார்கள் அப்போது சிதாநந்தமகாராஜன் இவர்களிருவரையும் பார்த்தவுடன் மகாகோபங்கொண்டு சொல்லுகிறான் அடி குலபாதகி அடி சண்டாளி நீயோ இராஜஸ்திரீயாயிருந்தும் கேவலம்இந்தக் குஷ்டரோகியைச் சேர்வதற்காக என்னிடத்தில் எவ்வளவு பாசாங்குபண்ணி கபடமாகத்தானே இந்தக் குஷ்டரோகியினிடம் போய்ச் சேர்ந்தாயல்லவா ஆகையால் அவனையும் அவனை அன்போடு நடிக் கலகத உன்னையும் சித்திரவதைசெய்ய உத்தேசித்திருக்கின்றேன் அப்படி நான் எண்ணிக்கொண்டிருந்தாலும் இச்சபையில் அனேக அரசர்கள் குழந்திருக்கின்றமையால் அவர்கள் ஓரடைய அபிப்பிராயமுட்கேட்டுபோமென்று உத்தேசித்து சபையாணப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான் ஓ ராஜாக்களே இதோ என்னெதிரில் நிற்கின்ற பெண்ணைவன் எனது இளையமனையாள் இச்சிறுவர்களாகிய நால்வரும் பாடிய அப்பலத் ததிரயத்தினுடைய நடவடிக்கையைப்போல் நடத்தியவனிலவே ஆகையால் இவனையும் இவனைச்சேர்த்தனுபவித்த இந்த குஷ்டரோகியையும்என்ன செய்யலாமென்று சபையோர்தனைக்கேட்டு அரசுசபையோ ரெல்லாம் ஆகிலாசிததுக் சொல்லுகிறார்கள் ஐயா ராஜேஸ்வரா இவர்

கனிருவரையும் தங்கள் கரத்தாலேயே சம்மாஞ்செய்து விடுங்க
 னென்று சொல்ல உடனே அரசன் மகா கோபாவேஷத்துடன்
 அவர்கனிருவரையும் அர்தச் சபையிலேயே சொன்னவந்து ஜதை
 யாக நிறுத்தி தனது மந்திரவாளால் இரண்டு சிரசும் பூமியில்
 விழும்படி வெட்டித்தள்ளினான் அப்படி அரசன் வெட்டினவுட
 னே இரண்டுசிரசும் பூமியில் விழுந்துவிட்டது விழுந்த சற்றுநே
 ரத்திற்குள் சபையி லிருந்தவர்களெல்லாம் திடுக்கிடுபடி ஓர் ஆச்
 சரியடானது தோன்றிற்று.

அகாவது,

க வி.

கல்சிலையான் காலடிபடவே
 காரிழை யுருவெனுங்கதைபோல்
 தொல்முனிசாபம் நீங்கியேழுடவன்
 தோன்றினான் ளிமலவனாக
 வல்யெங்கொடியாள் வந்தனள்பழய
 வடிவமுந் தோன்றிடநின்று
 எல்லையில்யாவருந் காணவேயிருவர்
 யேகினர் பொன்னுலகன்றே.

வசனம்.

என்று சிதாநந்தமகாராஜன் இவர்களிருவரையும் வெட்டின
 வுடனே கௌதமமகாரிஷியினுடையசாபத்தைப்பெற்று சிலைருப
 மாயிருந்த அகலிகையின்மேல் ஸ்ரீராமச்சந்திரமூர்த்தியினுடைய
 திருவடி பாததூவியானது பட்டவுடனே சிலைருபமாகயிருந்தது
 மாறி பழயபடி பெண்ணுருவமாகி எப்படி தோன்றினளோ அது
 போலவே இவர்களிருவரும் மானிடசரீரத்தைவிட்டு காந்தர்வசரீ
 ரத்தைப்பெற்று இவர்கள் சிதாநந்தமகாராஜனைப்பார்த்து சொல்
 லுகிறார்கள் ஓ சிதாநந்தமகாராஜனே யாங்களோ காந்தர்வாஸ்ஸி
 ப்பெண்ணே எனது மனையான் யாங்கள் ஓர்காரணர்த்தமாக பூ
 லோகத்திற்குவந்தோ மப்படிவந்தபோது ஒர்மகரிஷியால் எங்க
 ளுக்குகொடியசாபம்நேரிட்டதுஅச்சாபமானது இன்றுமம்மால்
 தீர்ந்து நாங்கள் எங்களுடைய காந்தர்வசரீரத்தைப் பெற்றோம்
 ஆகையால் நீ இப்பூலோகத்தின்கண் பல்லாண்டு பல்லாண்டாய்
 வாழ்க்கடவாயென்று ஆசீர்வாதஞ்செய்து இவர்களிருவருந் தங்
 களுடைய பொன்னுலகமடைந்து தங்களினத்தாருடன் கூடிக்

கலந்து அந்நிலைமகிழ்ச்சியுடனிருந்தார்கள் இந்நிந்த மேற்சொல்லிய சிதாந்தமகாராஜனும் அச்சபையிலுள்ள ஐம்பத்தைந்து தேசந்தரவர்களுடும் இந்த ஆச்சரியத்தைக்கண்டு மகா சந்தோஷப்பட்டவர்களாய் அதிக மகிழ்வடைந்திருந்தார்கள்.

பின்பு சிதாந்தமகாராஜன் தனது முத்தமனைவாளுக்கு ஜெதித்திருந்த கலாவதிபென்னை நபெண்ணை கேசரிக்குக்கொடுத்து மணம்புரிவித்து தனது ராச்சியத்தையு மவனுக்கேயிட்டங்கட்டிவைத்து பின்பு அவ்விடம் வந்திருந்த அரசர்களுக்கெல்லாம் தக்கபடி மரியாதைசெய்து அவளவாள் நகரத்திற்கு அனுப்பிவைக்க அவாளுட்ப்படியே தங்கள் தங்கள் நகரம்போய்ச் சுகமாகவாழ்ந்து வந்தார்கள் பின்பு யாதவமகாராஜன் சிலநாள் அவ்விடமிருந்து தனது பத்திரஸையழைத்துச் சொல்லுகிறார் அப்பா கேசரி நீயும் உனது பத்தினியுமாக நமது ராச்சியத்திற்குவந்துசிலநாளிருந்து விட்டுப் பின்பு இவ்விடம் வரலாம் வாவென்றழைக்க அப்போது கேசரியும் அப்படிபேயாகட்டுமென்று ரதிகெஜனாகபதாதிசைன்னியங்களுடன் புறப்பட்டுப்போய் அவ்விடம் சிலநா ளிருந்துப் பின்பு பப்பாதேசம்வந்து தானும் தனது பத்தினியுமாக நெடுங்காலம் சுபமாக வாழ்ந்துவந்தார்கள்.

வாழி-விருத்தம்.

அரியபரணபனும்வாழி அமரருமுனிவர்வாழி
கரிமுகன்கந்தன்வாழி கலைமகள் திருவுவாழி
திரிபுரத்துமையாள்வாழி சிறந்தநற்கவிஞர்வாழி
நெறியுளமன்னர்வாழி நீலேகத்தோர்வாழி.

சுந்தரரங்கியின்
சாபவிமோசனச் சரித்திரம்.

முத்துப்பெற்றது.

ஸ்ரீபாகவதம் உற்பத்தி.

ஸ்ரீவேதவியாச முனிஸ்வரர் ஒன்றோடொன்று கலந்து உபயோகமில்லாம லிருந்த வேதங்களை வெவ்வேறுகப் பிரித்து அவர் அதின்பொருளைச் சகல சிவாத்மாக்களுக்கும் அறிந்து கடைத்தேற வேண்டி புராணங்களாகவும் இதிகாசங்களாகவும் இரண்டுவகையாகவெளியிட்டுத் தம்முடைய வர்ணசிரமங்களுக்குயோக்கியமான நித்தியநைமித்திய கருமங்களினாலே ஸ்ரீபகவானை ஆராதனம் செய்து பரிபூரணமாகவிருந்த போதைக்கும் உலகத்துக்குத் தாம் செய்யவேண்டிய உபகாரம் இன்னமுஞ்சில துகுறையுண்டாக இருக்குதென்றும், தாமே தெரிந்துக்கொண்டு அதின் விபரங்கானுமற் சிந்தித்துக்கொண்டிருந்த சமபந்தில் பிரமலோகத்தில் இருந்து நாரதமுனிஸ்வரர் வந்து இவரைப்பார்த்து ஓ-வியாசமுனியே! உம் முடையமனிதிலே என்னமோ சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கின்றீர் அதைச் சொல்லு மென்று கேழ்க்க, வேதவியாசர் நாரதமுனிஸ்வரைப் பார்த்துச் சொன்னது ஓ-நாரதமுனிஸ்வரரே! நான் இவ்வரைக்கும் நடந்துக்கொள்ளவேண்டிய வர்ணசிரமதருமங்களை நடத்தினேன், வேதங்களைப்பிரித்து அவற்றின்பொருள்களையும் வெளியிட்டேன், பிராகிருததர்மங்களைப் பிரகாசப் பண்ணின தோஷபரிஶார நிமித்தியமாகப் பாரதத்தினுடைய முடிவிலே ஹரிவம்சத்தினாலே ஸ்ரீமந்நாராயணருடைய திவ்பகுணதீசயங்களையும் வெளியிட்டு லோகோபகாரத்தையுங் கற்பித்தேன், நான் இப்படியெல்லாங் செய்திருந்தும் இன்னமும் லோகோபகாரஞ் செய்யவேண்டிய துண்டென்றுதோற்றியும் அஃதின்னதென்று தெரியாமலிருக்கையினாலே சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கிறேன், அதைகேவரீரறிந்து இன்னதென்று சொல்லவேண்டுமென்று வினாவி யதற்கு நாரதர் சொல்லுகின்றார்.

ஓ-வியாசமுனியே! நீர் செய்த தெல்லாம் இயல்பாயினும் பிராகிருததர்மங்களையும் பிராகிருதரான ராஜாக்களையும் மிகவும் விஸ்தாரமாகச் சொன்னீர், மோட்சதருமமு முத்திப்பிரதான

பரமாத்மாவையும் மோட்சாத்மையே புருஷர்த் தமாதக் கோஷி
 ருத்தி ஸ்ரீபாகவதானுடைய மனமையிசமாகச்சொன்னார் அது
 கிரஹார்த்த ஜனங்களுக்கு விபரீதத்தினால் வருகிறதேயல்லா
 மல் தத்வக்கியானம் பிறக்கமாட்டாது. ஆகையினாலே இதுவே
 உம்மடைய மனதுகுறைவுக்கு ஏதவானதென்று சொல்லி இனி
 மேற்செய்யவேண்டிய தவத்தைச் சொல்லுகிறேனென்று ஸ்ரீமத்
 நாராயணரிடத்தில் தன்னுடைய பிராவான கிரம்மாயுக்கு உப
 தேசமாகவந்த ஸ்ரீபாகவதகதையைத் தான் பிரம்மாவினிடத்தி
 லிருந்து தெரிந்துக்கொண்டபடி விபாசனஞ்சூச் சங்கிரகமாகவுப
 தேசஞ் செய்தார். அத்தவியாசனம் நாரதர் சத்தியலோகத்துக்குப்
 போன பிற்பாடு சாஸ்வதிகதி நீர்த்தத்தில் வந்தானமுதவான சித்
 தியகருமங்களை முடித்துக்கொண்டு நாரதர் உபதேசித்த பிரமதத்
 வத்தை யோகத்தியானத்தினாலே சாட்சாத் கரித்து விஸ்தாரமாக
 ஸ்ரீபாகவதபுராணத்தைச் செய்யத் தொடங்கினார். தொடங்குந்
 தாலத்தில் இந்தப் பாகவதபுராணத்தின் சொல்லப்படுகிற பிரம்ம
 சொரூபத்தையும் பிரம்மத்தினுடைய குணங்களையும் முத்தரான
 சீவாத்மாக்களையும் செகத்தினுடைய சிருஷ்டி முதலானவகளை
 யும் பிரயஞ்செய்யும் காலத்தில் அப்பிரம்மம் பிரசிஸ்தாத கா
 ரணமாகியும் பிரிவுண்டான காரணமாகியு மிருக்கு யிருப்பையும்
 சங்கிரகமாகக் காண்பித்து பிரமஸட்சனமாகிய செகாதிகாரண
 த்தவத்தைச் செகத்துக்குச் சொல்லுகிற உபதிஷ்த்தைப் பிரகா
 சம்பண்ணுகிற பிரமருத்திரத்தார் நெடங்கித் காயத்திரி பதங்க
 ளுடனே கலந்திரந்தபதங்களால் கோர்மானஞ்செய்து பிரமத்தி
 னுடைய சொரூபத்தைத் தெனியவுரைத்திற் சத்தியபதத்தால்முடி
 வைக்காண்பித்து திமையென்றே காயத்திரிபதத்தால் முடித்தப
 டியினாலே பிரம்ம செகத்துக்குத் காரணமென்றும், தன்னை முத்
 தர்களடைகிறகாலத்திய மவர்தனில் கலந்திருந்ததால் வேறுக
 ளிருந்து அவரருளுக்கு ஆனந்தகிதைத் கொங்குமென்றும் விரிப
 டிக்கெல்லா முதற்கலோகத்திலே சொல்லியிருக்கையால் இந்தப்
 பாகவதம் வீரோதகான பொருள்களைச் சொல்லாது இந்தமுதற்
 கலோகத்திலே சொல்லியிருக்கிற பொருளென்னவென்றால் இ
 ன்மாதியாபெ இத்த வுலகத்தினுடைய சிருஷ்டியும் பாலனமும்
 சங்கரமும் எவ்வுடைய செயலோ? இதுகளைச் சொல்லுகின்ற
 காரணவாகவென்ற மந்நெருவரிடத்திலே பொருத்தாமல் எவ

விடத்திலே யியல்பாடிப்பொருத்தி விளங்குகின்றனவோ அல்லவோ
 ஸுடைய சிருஷ்டிமுதலான காரியங்களைத் தலைக்கிடம்படி. தாதக
 மாகிய அறிவை யுடைத்தானவனெவனோ வவனுக்கு உயர்ந்தவ
 ரும் சரியானவரும் மற்றொருவரில்லையோ? அவன் அதிகவியான
 பிரம்மாவுக்கு இந்தவுலகசிருஷ்டிக்கு பழையமார்ந்தமான வேதத்
 தை அறியும்படி தன்மனதினுலே தானே நினைத்தானோ? எவனை
 எக்காலமுமிந்த மாய்கைக்குள்வெளிப்பட்ட நித்தியசூரிசுரு மிவ்
 வளவென்று முழுவது மறியமாட்டாம விருந்ததை எவன் அதுக
 ளில் புருந்து சேர்ப்பித்தானோ? பிரிவில்லாத காணாமாகிய எவ
 னிடத்தில் சத்துவமுதலான முன்று குணங்கையுடைய கருமங்
 கள் உலகத்திற் சந்தியமாகவிளங்குகின்றனவோ? இப்படி சூட்சு
 மஸ்னுளமாகிய சேதன சேதனங்களிலே யுட்புகுந்து அவையும்
 அவற்றின் கருமங்களும் அவற்றின் கருத்தாவுமாகியிருந்தாலும்
 அதுகளிலுண்டான தோஷங்களைத் தன்விடத்திலேஓப்போதும்
 சேரவொட்டாம விருத்திமக்கிமையை உடைத்தானவ எவனோ
 அந்தப் பரமசத்திய முர்த்தியை தியானம் பண்ணுகிறோமென்று
 முதற்கேசுகத்தால் வணங்கினார். இப்படி தம்மாலே செய்யப்ப
 டுகிற பாகவதபுராணத்தை மற்ற இராசததாமச தருமங்களைச்
 சொல்லுகிற புராணங்களோடே சரியென்றும் அதுகளில் சொல்
 லப்படுகிற அருத்தங்களிந்த புராணத்திற்சொல்லுகிற அருத்தங்
 களைப்போலே எதார்த்தமான தருமமென்று நினைக்க வேண்டிய
 தில்லை ஆகையால் மோஷமாகிய பதத்தைக் கோரினவர்களுக்கு
 இந்தப் பாகவதமே முக்கியமென்று இரண்டாவது சுலோகத்
 தால் வெளியிட்டார்.

அதெப்படியென்றால், இந்தப்புராணத்திற்சொல்லுகிற தரு
 மங்கள் மற்றவிடத்திற் சொல்லுகிற தருமங்களைப்போல் சொர்க்
 காதி போகங்களைக் கொடுத்து சிலகாலம் அவ்விடத்தில் புருஷ
 னுக்கு ஆசையை உண்டிப்பண்ணி அவனை அவனுமறியாமல் தலைகீ
 பூசுத் தள்ளுகிற வஞ்சனைவிட்ட பரமதரும மாகையினாலேயும்,
 இதில் வர்ணிக்கப்படுகிற தேவன் தன்னையறிந்து தன்னை அடுத்த
 பேருக்கு தாபத்தினாயங்கொடும் ஒருத்து ஒருகாலத்திலும் ஏற்
 மக்குரைச்சலும் அழிவுமில்லாம விருக்கிற ஆனந்த சமுத்திரமா
 னிய நிர்நிசயஇன்பத்தைத் தின்பத்தருக்குக்கொடுக்கும் புருஷோ
 த்தமனென்றும், இந்தப் புராணவிஷயங்களைச்சொல்லவும் படிக்க

கவும் யோக்கியரினாவ ரெவென்யூஸ் பரதேவதைபி னுடைய மதி
மையைச் சகிக்கமாட்டாமையாகிற அருயையுமாச்சரியமும்நீட்ட
உத்தம புருஷரென்றும், இந்தப் புராணத்தை உபதேசித்தவர்
ஆதிகர்த்தாவான ஸ்ரீமந்நாராயண முனியென்றும், இன்னம் இந்
தப்புராணத்தைக் கேட்கவேண்டு மென்று இச்சித்த மகாபுண்ணி
யசாஸிகளுக்கு இந்தகதைகளைக் கேட்கையிற்றுகேள்வநதந்திர
ரான பரமாத்நுமா அவர்களுடைய நெஞ்சிற்புதுந்து அதிசஞ்சல
மாகிய அவர்களுடைய மனதைத் தன்னிடத்திற் சேர்த்துஇடை
விடாமல் ஒருஊமப்பண்ணுவதுபோல மற்ற்புராணங்களி லுண்
டாகா தென்றுசொல்லீ மூன்றுஞ்சிலோகத்தால் வேதமாகிறகர்ப்
பகவிருட்சத்திற் பழுத்தபழமானது பலிந்து சீரம்மாவும் நாரத
ரும் தாமுமாகிறதனிரும் பூவமாய்த்தனைத்த கிளைகளிந்தங்கி
மெள்ளபூமியிலிருந்து சுகமுனிபாகிற கிளிமுகத்தால் கோதப்பட்
டு மோக்ஷமாகிற மனாரதத்தை பெருகவிடுகிற தோலும் கொட்
டையும் நாருமில்லாத பாகவதமாகிற பழத்தைக்காட்டி ஓயாமா
சானுபவம் பண்ணவல்லலவர்களே! நீங்கள் இந்த வலகத்திலே
நானே அந்த ஆனந்தத்தை அடிக்கடி அனுபவம்பண்ணுங்கள்
இந்த ஆனந்தானுபவம் உங்களுக்கு இவ்விடத்தில் மாந்திரமல்ல
மோட்சதிசையிலும் இதுவேபலனாகப் பெறுவீரென்றுசொல்லி
இந்தப்புராணத்தைப்படித்து இந்நுடைய அருத்தத்தைஅனுப
விக்கும் ஜனங்களினுடைய சுசிர்தந்தைத்தாமே சந்தோஷித்து
ஆச்சரியப்பட்டுச்சொண்டார். இப்படி மூன்றுசுலோகத்தால் பா
கவதத்திற்சொல்லுகிற வயிவட்சலரியத்தைக் காண்பித்துத் தாம்
செய்தப்புராணத்தைத் தம்முடைய வேதபாராயணமாகிற தபோ
கர்ப்பத்தில்பிறந்து தமக்குபுத்திரனாகிய சுகமுனிக்கு அருளிச்
செய்தார். அவரும் பிறவிமுதல்பிரமரிஷ்ட ரானனும் தம்முடைய
மனதில் பிரத்தியட்சமாக அனுபவித்துவருகிற வாகதேவனு
டைய மகிமையைச் சொல்லுகிற புராணரத்னமாகையால் இந்தப்
புராணத்தைப் படித்து மனதில்தரித்து இதைக்கேட்க மற்றொரு
யோக்கியரில்லாமையால் தம்முடைய ஆசிரமத்திற்சரியநாகி மவு
னத்தைத் தரித்து ஓடித்திரும் ஓதுபகதங்கிற ரோமுமிராமல்
சகலமும் வாகதேவ சொற்பமென்று பிரத்தியட்சமாய்த்தெரிந்
துகொண்டு இந்த வலகத்தில் சுஞ்சரிக்கிறகாலத்தில் பிரமசாபத்
தால் தன்காலத்தெரிந்து வயிராக்கியமபிறந்து கங்கையில் பிர

யோபவேசம்பண்ணி பரகதிக்கு வழிகாணிக்கும் பரமபாகவதரைக் காணாமல் தவிர்ந்திருந்த பரிசுத்த மகாராஜாவுக்கு உபதேசித்திருக்கிற சமயத்தில் நாரதர்மூலமான சகல முனிவர்களும் அந்தக்காலமறிந்து தங்கவிருதயத்திலிருக்கிற நகரநானா ஸ்வாமியால் சகல தீர்த்தங்களையும் பரிசுத்தம் பண்ணவேண்டி தீர்த்தயாத்திரை நிமித்தியமாய் எழுந்தருளி இந்த உபதேசங்கேட்டுவுவந்தார்கள். இந்தப் புராணத்தை ஸ்ரீவேதவியாசமுனி ஸ்வாரிடத்தில் படித்து வியாசரணுக்கிரகத்தினால் சகலமான இதி காச புராணங்களையும் தருமங்களையும் சகலமான பிராணிகளுக்கும் தெளியவுரைத்து லோகரட்சணம் பண்ணிவருகிற சூதபுராணிகரிடத்தில் சுவாகர்முதலான ரிஷிகள் தெரிந்துக் கொண்ட பாகவத்தைத் தமிழ்வுரைமாக நிருபிக்கப்பட்டது. (மற்ற சரித்திரம் முழுமையும் பாகவதபுராணத்திற் பார்க்கவும்.)

நாரதரால் ஸ்ரீ பாகவதம் உற்பத்தி

முற்றிற்று.

வியாசபகவானுந்து நாரதர் உபதேசித்த

ஹரி ப் பிரபாவம்.

—(*)—

கவி-விருத்தம்.

சீரதர்மங்க டன்னிலுஞ்சீதான்
சாரக்கீர்த்தன மேத கதாமென
வீரவேதமு னிக்குமிவீர்த்தியாழ்
நாரதமுனி நன்குபதேசிப்பாம்.

ஆகியில் ஸ்ரீ பாகவதபுராண ஆரம்பத்திலே சகலபிராணிகளுடைய கருத்தைக்குறித்து வியாசனத்தையடைந்து கிங்கத்திருக்கிற வியாசமுனியிலுடைய ஆசீர்மத்திலே நாரத முனிஸ்வரர் எழுந்தருளி சர்வ தருமங்களைப் பார்த்திலும் ஹரிசித்தவக்தினுடைய கொளவம் வியாசருடைய சித்தநப்பிரசாசத்தின்பொருட்டு நாரதராலே உபதேசிக்கப்படுகின்றது.

அதிவீர்த்திராவியான நாரதமுனிஸ்வரரும் தமக்கு உபகாரங்கள் பண்ணின வியாசமுனிஸ்வரர் உநாதவம் உபதேசம்

சமீபத்திலிருந்த பின்பு அவரைப்பார்த்து தம்புடைய கையிலி
ருக்கிற வினையினாலே கானஞ்செய்துக்கொண்டு புன்சிரிப்புடனே
மந்த ஆசத்துடனே கூடினவர்போல ஒருவர்த்தை சொல்லுகி
றார். வாரீர் பராசர்குமாரரே! மஹானுபாவரே! உம்முடைய சரீ
ரத்தில் பிரகாசித்த சிவாத்மாவினிடத்தில் இருக்கிற அந்தரியா
மியான பரமத்துமாவினுடைய அனுபவத்தினாலே அவனுக்கு
சாரமாகிய சிவாத்மாவுக்கு ஆனந்தமுண்டாயிருக்கிறதா? மனதி
லுலே சுப்பிதமான சாலவீந்திரிய விசிஷ்டமாகிய தேகத்துக்குச்
சுகல தருமவிரத அனுஷ்டானங்களாலே சந்தோஷமிருக்கிறதா?
ஆச்சரியகரமாகியும், மகத்தாயுமிருக்கிறவஸ்துவை அறியவேண்டு
மென்று நினைத்திருந்தீரே அதைப்பற்றிதா? தருமார்த்த காம
மோஷங்களுக்கும் சாதகமாகிய தருமங்களினாலே மிகுதியாகிய
பாரதமென்னும் இதிகாசத்தைச் செய்யவேண்டுமென்று நினைத்
திருந்தீரே, அதைச் செய்தீரா? ஆதிமத்தியந்த ரகிதமான பரப்
பிரம்மத்தை அறியவேண்டுமென்று நினைத்திருந்தீரா? நிச்சயமா
கத் தெரிந்துகொண்டீரா? இப்படி யிருந்தாலும் ஒரு பிரயோச
னத்தைக்குறித்து வெகுபிரயாசஞ்செய்தவன் அந்தப் பலனையிழ
ந்தால் எப்படியோ, அப்படி உம்மைக்குறித்து நீரே சுகப்படுகிறீ
ரே யென்று சொன்ன நாரதமுனிந்திரைப்பார்த்து விபாசமுனி
வர் சொல்லுகிறார். என்னிடத்தில் நீர் சொன்னபடி நடத்தையு
ள்ளதுதான் சுத்தியமாகவேசொன்னீர். இப்படியெல்லாம் உபகா
ரஞ்செய்திருந்தேனானும் என்னுடைய ஆத்மமா சந்தோஷம்
அடையவில்லை. அதன் காரணத்தையும் அறியவில்லை. அதையால்
பிரமதேவனுடைய சரீரத்தில்செனித்து அளவிடப்படாத கியான
திதியான தேவரினாக் கெட்கிறேன். இப்படிச் செனித்தவர்களில்
அறிபுருஷனாகியும் உயர்ச்சி நாழ்ச்சி அபகிருஷண்களான சுகல
வஸ்துக்களுக்கும் ஸ்வாமியாகியும் பிரகிருதியை சரீரமாக கிரகித்
தும் மனதிலேதானே இந்தவுலகங்களை சுப்பித்தும், ரட்சித்தும்,
சங்கரித்தும், அந்தப் பிரகிருதியினுடைய சங்கத் தவிர்த்திருக்கிற
சகாமுகனுடைய சமீபத்தில் வசித்து அவருடைய தயவினாலே
பரமசூட்சுமமான சுகலதருமங்களையும் தெரிந்த தேவரீர் ஆதித்
தியனைப்போல முன்னிலேசகமும் சஞ்சரித்து சிவாத்மாட்சியா
ன பிரணவாயுவைப்போல பிரகற்பவாசத்தினாலே சுகலசிவாத்
மாக்களுடைய மனதிலுஞ் சஞ்சரிககிற சத்தியையுடைத்தானவ

நாநகரில் கேட்டிருக்கிறேன். பலத்தை இச்சியாம னுரியதருமங்க ளாயில், அனுபவகுறி அனுபவம், மகத்தாகு மகத்தாகிய பாமா த்மாவினிடத்திலும், சியம அக்ரமயனாதினான விதங்கலாலே வேதங்கலிலும் நிஷ்டைபொருத்தின எனக்கு, உண்டான குறை வைச் சொல்ல வேண்டுமென்று வினையத்துடனே விக்ஸ்யாபனங் பண்ணிவி விவாசலாபார்த்து வேதமுனிபான வாகமுனிபொ ல்லுவினார். ஓ விவாசமுனியே! ஷட்குண பரிபூரணான பரமபுரு ஷஸ்தைய அனங்கமாண சீர்த்திபை சீர் பரிபூரணமாகச்சொல்ல வில்லை. அந்தகாரணத்தினாலே உம்மிட ஆத்மாவுக்குச் சந்தோ ஷப் பிரதிக்கவில்கையென்று நினைக்கிறேன். மிகுதியாக பரமாத்மா வினுடைய குணங்களை சீர்த்துதிபண்ணுமற் போனதினாலே முன் சொன்ன உம்முண்டி! பரிபூரணத்தியானங்காலும் குறைத்தன வா சீர்முனிசிறோட்டரே! தரும்முருவான புருஷார்த்தங்களும், அதன் சாதனங்களும், விஸ்தாரமாக எப்படி வர்ணிக்கப்பட்டனவோ, அப்படி சர்வத்திசு பரிபூரணான வாகதேவனுடையமனைமைய விஸ்தாரமாக வர்ணிக்கப்படவில்லை யாதோரு சொற்கள் மிகுதி யான ஆச்சரியங்களுக்கு இடமாயிருந்தாலும், உலகங்களுக்கெ ல்லாம் பாவகமான ஸ்ரீமதினுடைய புகழை ஸ்துதிசெய்யவில் லையோ அந்தச்சொல்லு மனதிலே பரமாத்மா னுபவம்பண்ணுகிற ஜனங்கள் காணங்கயிரிந்குக் குறைபென்று சொல்லுவார்கள். அ தேகமென்றால் ஆதிமனோகரமான பிரமத்திரிடத்தில் விகரிக்கிற பரம அம்சமுனிவர்களாகிற ராஜஹம்சங்கள் அவ்விடத்தில் வித ரிக்கமாட்டா, ஆகையால் யாதோருபேர்ப்பந்தத்தில் நனோகப்பிரதி னிலோகங்களும் இலக்கணப்பழகான சொற்களா யிருந்தாலும், அனந்தனுடைய சீரத்திகளுக்குக் குறியாகிய நாமங்கலா ஒருவர் சொல்லுகிறகாலத்தில் தாமதம் கேட்டும். கேட்டிற ஜனங்கலிரு ந்த காலத்தில் தாங்கள் தியானஞ்செய்தும், மந்திரோதய நுமில்லா தகாலத்தில் தாங்களே படிக்கும் சாதனங்கள் கூத்தையனைட் டென்கலோ? சகல ஜனங்களையுமபாவனுஞ்செய்திற அந்தப் பிர பாகமே சிவாக்கியமானது பாவபெனக்கே யிலவாந்நிவாரித சுரும ங்களுமச் சந்தைத்திலி பந்தியில்லாமற் போனும் பிரகாசிக்கமா ட்டா, பிரகிருதி சம்பந்தாததமான வேஸ்வருப ராகரத்தாபமும் சிவசரீரகனாபிரமோபாததத் தயந்தஅக்கமாகாமத்தேனும் அது மிகவும் பாலிமில்லாததேயாம். இப்படித்தன்னை யனுஷ்டிக்குங் கா

உசுதமான வர்ணசரமதருமங்கனையும் பலாபேகையையுவிட்டு அ
 னுஷ்டித்து ஸ்ரீமஹிபசனஞ்செய்கிற பேர்கள் அற்புதமான பரமப
 தந்தை அடைகிறதற்குச் சொல்லவேண்டியதென்ன. அவரவர்
 செய்த புண்ணிய பாவங்களினால் சொர்க்கநகரங்களென்கிறதூய
 ர்த்ததாம் தாழ்ந்ததுமான விடங்களில் சுழன்றுதிரிகிற பிராணிக
 ளுக்கு துற்பலமாகிய தருமம் உலகத்தில் யாதொன்றுண்டோ
 அது னுடைய சம்பாதனத்தி லெத்தனஞ்செய்யவேண்டும், சகல
 லோகங்களிலும் அளவிட்டு அறியக்கூடாத வேதத்தைபுடைத்
 தான காலசக்கரத்தினாலே வருகிற பாவனுக்கங்க ளுண்டாகிறுப்
 போலே புண்ணியங்களாலே சுகங்களும் தான்வேண்டாம் விருந்
 தாலும் வருமாகையால் அந்தச் சுகத்தக்கினியானவன் வேண்
 டான், வாரீர் கிறேஷ்டரே! ஸ்ரீமுகுந்தனுடைய பஜனஞ்செய்கி
 ரவன் இதரஜனங்களைப்போல சமுசாரத்தை எத்தனைப் பிரயா
 சத்திலும் ஒருகாலத்திலும் சேர சம்மதிக்கமாட்டான். அந்த ஸ்ரீ
 முகுந்த சாணம்புஜரசமறிந்தவன் அவன் திருவடிகளுடைய சம்
 சிலேசத்தை நினைத்து நினைத்து கோரமான சமுசாரத்தைத் தள்
 னவேண்டுமென்றே நினைப்பான். எந்தப்பகவானிடத்திலேஇந்த
 வுலகங்கள் செனித்தனவோ? எவனிடத்தில் லயத்தை படைக்கி
 னனவோ? அந்தப் பிரிவில்லாத காரணனான அந்த வாசுதேவனி
 டத்தில் நிலைபொருந்தியிருக்கிற சேதனசேதன சமுகமாகிய இந்த
 வுலகம் அந்த வாசுதேவ ஸ்வரூபமேயல்லாமல் வேறல்ல. சூட்சும
 மாகி சேதனசேதன சரீரகனான வாசுதேவ ஸ்வரூபமாகிய காரிய
 மான உலகமென்று அறிவில்லாத ஜனங்களுக்கு இந்தவுலகங்கள்
 வேறுபோலே காணப்படும். இதை தேவரீரும் அறியீர். ஓமஹா
 னுபாவமே! கருமவசமாகிய செனனமில்லாமல் இச்சையினாலே
 அநேக அவதாரங்களை தரிக்கிற பரமபுருஷனாகிய பரமாத்மான்
 னுடைய அம்சத்தைப் பரிபூரணக்கியானியான தேவரீர் உமக்கு
 ஆத்மாவாக நீரே அறிந்துகொண்டு இந்தப் பிராணிகளுடைய
 க்ஷேமத்தைக்குறித்து இசற்குச்சாதனமான தருமத்தைநினைத்து
 எத்தனஞ் செய்யவேண்டும் இப்படிக்கொத்த சுகிர்தம் எதென்
 றால் உலகத்தில் புருஷான்செய்கிற வேதாந்த சிரவணத்தினாலும்
 பூரண தக்ஷணையுடனே அனுஷ்டித்தயக்கியங்களாலும், தவ சுகளா
 லும், சூக்தபாராயணங்களாலும் தடாகங்களுடைய நிர்மாணமா
 கிற அர்த்தங்களாலும், தானங்களாலுமுண்டாகிய புண்ணிய பலத்

தினாலே வரத்தக்கது அந்தப் பலன்களுக்கு உயர்ந்தபலனை விசாரித்து நிச்சயித்து புண்ணியசுலோகங்கைய பகவானுடைய கீர்த்தனமன்றி வேறில்லை என்றுபதேசித்துவிட்டு நாரதமகாமுனிவர் அந்தரத்தியான மாயினர்.

வியாசபகவானுக்கு நாரதர் உபதேசித்த

ஹிப்பிரபாவம்-முற்றிற்று.

புத்திரன்மரித்த சித்திரகேதுவின்

சோகந்தீர்த்தது.

சித்திரகேதுவுக்கு மகாப்பிரயாசத்தினாலே அடையப்பட்ட புத்திரன் மரித்துப்போகையில் அந்தப் புத்திரனிடத்தில் அதிவாற்சல்லியத்தினாலுண்டான மகத்தான சோகமானது சொல்லப்படுகின்றது.

அகண்டமண்டலாதிபதியாய் சித்திரகேதுவென்று ராஜனிருந்தான் அந்தராஜனுக்கு கோடி ஸ்திரீகள் பாரியையகளாக வுண்டாயிருந்தாலும் அவர்களிடங்களிலே புத்திரசம்பத்தை யடையாமற்போனான் ரூபம்-அவுதாரியம்-மெளவனம்-வித்தை-அயிஸ்வரியம்-கியானம் இதுகள் முதலான சமஸ்தகுணங்களுடனே இருந்தும் மனது சந்தோஷத்தை அடையாமற் போச்சது. ஒருநாள் இந்த லோகங்களெல்லாம் சஞ்சரியாநின்ற பகவானான அங்கிரசமகாரிஷியானவர் ஸ்வய இச்சையினாலே அந்த சித்திரகேதுவினுடைய கிரகத்தை அடைந்தார். மகாபுத்திரமான சித்திரகேதுவானவன் அவரைக்கண்டு எதிர்கொண்டு அர்க்கிய முதலானதுகளினாலே எதா சாஸ்திரமாகப்பூசித்து, ஆதித்தியத்தையும் பண்ணுவித்து, சுகாசனத்திலே யிராநின்ற அந்த ரிஷியினுடைய சமீபத்திலே தானும் இருந்தான் அந்த அங்கிரச மகாரிஷியும், இந்தப்பிரகாரம் பூசியாநின்ற ராஜாவைக் கொண்டாடிச் சொல்லுகிறார். வாராய் மகாராஜனே! உனக்கும் உன்னுடைய மந்திரி முதலான பிரகிருதிகளுக்கும் ஆரோக்கியமும் சௌமமும் உண்டாயிருக்கிறதாவென்றும், உன்னுடைய கார்த்தியீனமான முகத்தைப் பார்த்தால் உன்னை மனோரத சூர்த்தியில்லாதவனாய் பார்க்கிறேனென்

ஹம், சர்வக்கியமான ஆங்கிரசரிஷியினுலே கேழ்க்கப்பட்டவனாய் புத்திரார்த்தியான சித்திரிகேதுவானவன் வணக்கத்துடனே பிரணாமம் பண்ணி அந்த ரிஷியைகுறித்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறேன்.

வாரீர் பகவானே! தபசு-தியானம்-சமாதி - இதுக ளினுலே சகல பாபங்களையும் நாசம்பண்ணுகின்ற யோகிகளான உங்களைப் போலொத்த பேருக்குபிராணிகளினுலே உஸ்ரும்புறம்பமாயிருக்கும் அர்த்தமானது எதுதான் அறியப்பட்டதல்ல அனாலும் என் மனதிலே யிருக்கிறதைச் சொல்லுகிறேன் லோகதாலாளாலேயும் பிரார்த்திக்கத்தக்கதுகளான சாம்பிராச்சியம் அயிஸ்வரியம் இதுகள் அபுத்திரானுள என்னைச் சந்தோஷிப்பிக்க வில்லை அனபடியால் என்னை ரட்சிக்கக்கடவீர் பூர்வீகாளான நம்முடைய பிதூர்பிதாமகாதிசுருடனேகூட அடையப்பட்டதாய் தாண்டக்கூடாததான நரகத்தைப் புத்திரனிலே யெப்படி க்தாண்டுவமொ அந்தப் பிரகாரம் எனக்கு அனுக்கிரகம் பண்ணக்கடவீரென்று அந்த ராஜாவினுலே பிரார்த்திக்கப்பட்டவராய், தவஷ்டாவினுடைய சறுவைப் பண்ணிவைத்து அந்தச் சருவினுலே அந்த தவஷ்டா ஆனவரைக் குறித்து எக்கியம் பண்ணிவைத்து அந்தச் சித்திரிகேதுவினுடைய மூதிர்களுக்குள்ளே முதல்பட்ட மகிஷியான கிறுதத்துதியென்று பேரையுடையவருக்கு அந்த ரிஷியானவர் அந்தயக்கிய சேஷமான சறுவைக்கொடுத்து சித்திரிகேதுவைப் பார்த்து வாராய் ராஜனே! உனக்குச் சந்தோஷத்தையும் துக்கத்தையுங் கொடுக்கத் தக்கினவனாய் ஒருபிள்ளை பிறக்கப்போகிறானென்று சொல்லி அந்த ரிஷியானவர் போய்விட்டார். பிற்பாடு சித்திரிகேதுவினுடைய பட்ட மகிஷியான அந்த கிறுதத்துதியும் அந்தயக்கிய சேஷந்தினுடைய பக்ஷணத்தினுலே கெர்ப்பத்தைக் கொடுத்து சுக்கிலபட்சத் துச்சந்திரன்போல நாள்தோறும் மெள்ள மெள்ள விர்த்தியடைந்து பிரசவகாலத்திலே புத்திரன் பிறந்தான். அந்தப் புத்திரோச் சாவததினுலே ராஜாவானவன் சந்துஷ்டனாய் ஸ்ரானம் பண்ணி சுசியாயலங்கரித்துக் கொண்டு பிராமணுளானே ஆசீர்வசனங்களைச் செய்வித்து அந்தப் பிள்ளைக்குக் சாதகர்மத்தைப் பண்ணி வைத்து பிராமணுளுக்கு வேண்டிய தானங்களைக் கொடுத்து அந்தப் பிள்ளையினிடத்திலே மிகவும் பிரீதியாய் நாள்தோறும்விர்த்தியடைந்து வந்தான் தாயாரான கிறுதத்துதிக்கும் அந்தப் புத்

திரவிடத்திலே பிரீதியான மிகவுமுண்டாச்சுது சக்களத்திகளுக்கோ வென்றால் புத்திரன் வேணுமென்கிற இச்சையுண்டாச்சுது நாள்தோறும் அந்த குழந்தையைச் சீராட்டிக் கொண்டிராபின்ற அந்தச் சித்திரகேதுவுக்குப் பிள்ளையைப்பெற்ற அந்த ஸ்திரீயினிடத்தில் எப்படிப்பட்ட பிரீதியுண்டாயிருந்ததோ அப்படிப்பட்ட பிரீதிமற்ற ஸ்திரீகளினிடங்களில்லாமற்போச்சுது அந்த ஸ்திரீகள் புத்திரனையுடைய சக்களத்தியினிடத்திலே பொறுமைரினாலேயும், தங்களுக்குப் பிள்ளையில்தென்பென்கிற அக்கத்தினாலேயும் ராஜாவினுடைய அனாதரவினாலேயும், விசனத்தை யடைந்தவர்களாய்த் தங்களை சிந்தித்துக்கொண்டார்கள். இந்தப் பிரகாரம்சக்களத்தியினுடைய புத்திர சம்பத்தினாலே மிகவும் தகிக்கப்படாநின்றும் ராஜாவுக்கு இஷ்டமில்லாதவராய் மிருக்கிற அரித ஸ்திரீகளுக்கு மகத்தான துவேஷம் உண்டாகி ராஜாள்பேரில் கோபமுடையவர்களாய் அந்தப்பிள்ளைக்கு விஷத்தைக்கொடுத்தார்கள் தாயாவா கிறுதத்துதியானவள் சக்களத்திகளுடைய பாபகர்சமத்தை யறியாதவளாய் பிள்ளை தூங்குகிறாநென்றே யெண்ணிக்கொண்டு கிரகத்திலே சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தாள் பிள்ளைவெகு நேரமாகத் தூங்குகிறாநென்று அறிந்து புத்திரசாதியான அந்தக்கிறுதத் துதியானவள் தன் பிள்ளையை எடுத்துக்கொண்டு வரும்படி முலைகொடுக்குந் தாதையை ஏவினாள் அந்தத் தாதியானவள் படுத்துக்கொண்டிராநின்ற அரிதக் குழந்தையினிடத்திற் போய் அது உயிர் நீங்கியிருப்பதைக் கண்டு ஐயோவென்று பூமியில் விழுந்து அலறி அழுகின்ற தாதியினுடைய தொணியைக்கேட்டு, அந்தப் பிள்ளைக்குத் தாயாவா ராஜமகத்தியானவள் சிக்கிரமாகப் புத்திரனிடத்தில் வந்து செத்துக்கிடக்கிற அந்தப் பிள்ளையைப்பார்த்து மிகுந்த சோகத்தினாலே பூமியில் விழுந்து பிடைவை தலையிர் நழுவிப்போக மூர்ச்சையடைந்தாள். பிற்பாடு ராஜாவினுடைய அந்தப்புரத்திலே யிருக்கிற ஸ்திரீகள் புருஷாள் சமஸ்தசெனங்களும் அந்த ரோதனத்தைக்கேட்டு ஓடிவந்து மிகவும் விசனத்தையுடையவாகளாய் அக்கத்தையடைந்தார்கள். அந்தக் குழந்தையைக் கொண்டுபோட்ட சக்களத்திகளும் எல்லாராயும் போலக் கபடமாக அழுதுகொண்டிருந்தார்கள். பிற்பாடு அந்த ராஜாவும் ஒருந்தராலேயுங் கீணப்படாத மாணகிமித்தத்தை யுடையவையிருக்கிற பிள்ளை செத்துப்போனான் என்கிற

வார்த்தையைக்கேட்டு, புத்திரமிடத்தில் வார்த்தையெத்தினுள்
 மக்கமுண்டயவனுப் மூர்ச்சையடைந்து மங்கிரிமுதலான சமஸ்த
 மான சொந்தகளையோ குழப்பிட்டவனுப்பிக்கையின்பாசையுள்
 ஓடிவாதுசென்றகிடங்கே அந்தக் குழந்தையிடத்திலேவிழுந்து
 பெருபுரட்சகிட்டுக் கண்ணிரைப்பெருக்கி ஒன்றுஞ்சொல்லமாட்
 டாமல் விசனப்பட்டுக்கொண்டிருந்தான். அப்போது அந்தராஜ
 மகேஷியானவர் மகாதுக்காக்கிராத்தனா பர்த்தகாலையும் வக்கி
 ஷத்துக்கு ஒருவனுயும்-மரித்தப்போயிருக்கே புத்திரனையும்பா
 ர்த்து, வினாங்களுக்கும் இராஜாவுக்கும் மாநிரி முதலான பிரகி
 ருநிகளுக்கும் மனசிலே மகாதுக்கமுண்டாகத்தக்கதான் பிரலா
 பித்தான் குங்குமங்குழம்பினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஸ்தனபிகளி
 ரண்டையும், மையுடன் கூடிய கண்ணீர்களினால் கீழ்த்தக்கொ
 ண்நிம எழுவாநின்ற பூமாதிகளையுடையதான தலைமயிர்களை வி
 ரிந்துக்கொண்டும் துக்கத்தினால் துணையிழந்த பட்டுபோலமதூர
 மான சுவரந்துடனே அழந்தொடங்கினான். வாராய்குழந்தாய்!
 நீ அநாதையாயிருந்தே என்னையும்சோகத்தினால் தடியிடின்ற
 உன்னுடைய பிதாவையும், கிட்டுகிடுகைக்கு போக்கியவனாய்,
 உன்னால் புத்தியினாலே காண்டக்கூடாதபாதொரு நரகத்தை
 காங்கள் சித்திரமாகத் தாண்டுவோமோ? அப்படிப்பட்ட நரகத்
 தை சித்தயவனுன எமனனால் நீ அடையவேண்டாம். வாராய் கு
 ழந்தாய்! எழுந்திரு ராஜருமாரனே உன்னுடைய ஸ்கேகிதாளா
 னடுத்தப் பிள்ளைகள் விளையாடுவதற்கு உன்னை யழைக்கிறார்கள்.
 வாராய் ராஜருமாரனே! கெதுபோதான துக்குளியல்பிதநிருந்
 திற் நீசாப்பிடவா. ஸ்தன்னியத்தைப் பாணம்பண்ணி, உண்ட
 வாய்மொழியால் எங்களுடைய துக்கங்களைப் போக்கடி என்று
 இத்தப்பிசகாரம் பிரலாபங்களினுலே புத்திரனைக்குறித்து அந்த
 ராஜமகேஷியானவர் ஞோதனம் பண்டவனதலில், சித்திராங்கதலிவ
 ல்லிற் அந்தராஜாவும் போகத்தினால் தடுக்கையப்பண்ணும் என்ப
 ததைவிட்டழநான். அந்தாராவும் ராஜமகேஷியும், பிரலாபி
 திதைப்பார்த்து அவர்களை உட்சிவிகைக்கொண்டிருந்தே வாய்
 ற்புருஷன் சமஸ்தமானபோக்களும் பிசயமுருகாய்க். அந்தர்பட்
 டனமெல்லாம், மூர்ச்சையடைந்த நரகமாய்ச் சது இத்தப்பிசகா
 ரம் மூர்ச்சையடைந்ததாய்ச், பிரச்சித்தமயில்வராமல் விடாமல்
 யாயமிருந்தேந்த வாராய்ப்பணத்தி தென்தருதி தென்தருதி

நீதிவிலைபார்த்து அங்கிரசு மகாரிஷியானவர் நாரதமகாரிஷி
புடனே கூடி அவ்விடத்தில் வந்தார்.

அங்கிரசு மகாரிஷிபுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற நாரத ம
காரிஷியினுடைய தத்துவவுபதேசத்தினாலே சித்திரகேதுவினு
டைய சோகமானது போக்கடிக்கப் படுகிறதென்று சொல்லப்
படுகின்றது.

உத்தமமானபுத்திரன் மரித்துப்போயிருக்கிறதால் அக்குழங்
லைசந்தரிதானத்திலே முர்ச்சாக்கிரந்தரனாய் மிது தன்போலேயி
ருக்கிற அந்தராஜாவைப்பார்த்து, அங்கிரசுமகாரிஷி, நாரதமகாரி
ஷியார், தத்துவவசனங்கொடுப்போதித்து அவனுடைய துக்கந்
தீரும்படியாக ஒருவார்த்தை சொல்லுகின்றார்கள். ஒய் ராஜேந்த்
ரா! நீ எவனைப் பார்த்து துதுக்கியோ அவனுக்கு என்ன ஆக
வேணும்? நீ இவனுக்கென்ன ஆகவேணும்? நீ இவனுக்குப் பிரதா
வென்றிருந்தையே யானால்? இவன் பூர்வஜென்மத்தில் ஒருவன்
பிள்ளையாயிருந்து மரணதாபத்தினால் அவர்களைவிட்டு இந்தஜெ
ன்மத்தில் உனக்குப் பிள்ளையானான். இனிவருகிற ஜென்மத்தில்
எவனுக்குப் பிள்ளைபாகப்போகிறானோ? அப்படி யிர்தரிவாத்மாக்களுங் கால
வேகத்தினால் கூடிக்கூடிப் பிரிகின்றார்கள். பரமாத்மா வானவர்
பூதங்களினால் பூதங்களைச் சிருஷ்டிக்கிறார். பூதங்களால் பூதங்க
ளைச் சிருஷ்டிக்கிறார் பூதங்களினால் பூதங்களைச் சம்மரிக்கிறார் தாம்மால்
சிருஷ்டிக்கப் பட்டதுகளாயும் பராஜீனங்களாய் மிருக்கின்ற அந்
தப்பூதங்களினால் அபேஷையில்லாதவராயிருந்தாலும்; லீலை
யினால் இரதப்பிரகாரம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார். வாராய்
ராஜா! பிரதானுடைய தேகத்தினாலே புத்திரனுடைய தேக
மானது யாதானுடைய தேகத்தில் நினைவும் வித்தாக உண்டா
கின்றது சிவனோடுகொன்றால் பூமீமுதலானது போல நித்தியனாக
விருக்கிறான். தேகமெனவும் தேகமெனவும், இந்தவிபாகமானது
சானுவிசமானாயும்-ஜென்மம்-நாசம்-சுகம்-துக்கம்-இதுமுதலா
ன அசரணநரங்கள் அக்கிரமிக்குதக்கப்படாதின்ற நாரிண
னாய் சிவபிரதிவிகாரங்களைப்போல அந்நாடுக்கு அந்தந்த
தேகசம்பந்தத்தினாலே காணப்படுகின்றார்கள். அங்கமிருக்க

புருஷனுள்ளம் சொர்பனத்தையிப்போல இவ்விஷயங்களைச் சிந்தியாமலிருக்கக்கடவன். இதுவெல்லாம் பனதினிலே கவங்கப்பபட்டதே யல்லாமல் வேறென்னுமிலலை. காணென்றும் எனதென்கிற அபிமானத்தைவிட்டுவிட்டுச் சர்வார்திரியாபியாயும் சகலவாஸ்யமிருக்கிற வாகுதேவனிடத்திலே மனதை வைத்திடவாயென்பது - நாரதர்-ஆங்காச-இவர்களுடைய வாக்கியங்களினாலே தெறுதல்-மனனப்பட்டுருக்கிற சித்திரகேதுவென்றே ராஜராவணவன் துக்கத்தினாலே வாடியிருக்கிற முகத்தைக் கையினாலே துடைத்துக்கொண்டு ஒரு வார்த்தைசொல்லுகிறான்.

வாருங்கள் ரிஷிகளே! நீங்களார். கியான சம்பன்னாயிப் பூர்வியானுக்கும் பூர்வியாளாக விருத்திரீர்கள். அவதூதவிஷயத்தினாலே உங்களுடைய சுருபத்தை மறைத்துக்கொண்டு இங்கே வந்தீர்கள் பகவானுக்கு இஷ்டர்சளாய் பிர்மகிஷ்டர்களுள் பாகவதானும் சனற்குமாரர்-நாரதர்-நிபு-ஆம்யாக-தேவயர்-அதிதர்-அவாநதரதமக-வியாசர்-மர்க்கண்டேயர்-கருதமர்-வசிஷ்டர்-பகவானுள் பரமராமர்-கசிலர்-சுகர்-துலுவாசர்-இவர்கள் முதலான ரிஷிகளும் என்னைப்போலொத்த அத்திபானிகளுக்குக் கயானோபதேசத்துக்காகப் பூமியிலே சஞ்சரித்துக்கொண்டிருப்பார்கள். ஆனபடியினாலே நரபகவாயும், மூடப்படுத்தியாயும், மகா அபியானத்தினாலே முழுமையிருக்கிற எனக்கு நீங்கள் ராஜர்களாய் வந்தீர்கள் கியானமாகிற தீபம் உங்களாலே உண்டாக்கப்படுமென்று சொல்லாகின்ற ராஜாவைப்பார்த்து ஆம்சீரகமகாரிஷியானவர் சொல்லுகின்றார். வராய் ராஜனே! நான் புத்திரகாமனான உனக்குப் புத்திரனைக்கொடா சின்ற ஆங்கில இவ்வாசாஷாந் பிர்மமகுமாரான நாரதமகாமுனிவர் அபியானத்தினாலே புத்திரசோகத்தில் முழுவினவனாயும் பகவானுக்குப் பத்தையுமிருக்கிற நீ துக்கத்திலே முழுகியிருக்கிறாயென்றறிந்து உனக்கு அனுந்தாகம்பண்ணுமிதின்பெரிருட்டி நகச்சுயிருவரும் இக்கெவந்தோம் பூர்வம் நான் வந்தபோதே பரிமான் கியானத்தை மனக்கு உபதேசிக்க வேறுமென்றே உன்னுடைய கிரகத்துக்கு வந்தேன். உனக்குப் புத்திரனிடத்திலே யிருக்கிற ஆசையைறிந்து புத்திரனைப் கொடுத்தேன். இப்போது மினைவை இழக்கப்பெற்றவர் களுடைய துக்கமானது உன்னாலேயும் அதுபலிக்கப் பட்டதல்ல வா பாரிசை-சிரகம்-தனங்கள்-நானுயிதமான அபிவிவரியசமபத்

துகள் அன்றிப் பிறர் அன்றும், சொர்ப்பனம்போலவும், மனநிலை உண்டாக்கப்பட்டதுகளாம் நசித்துப்போகின்ற துகள் கர்ம மூலமாகவே விஷயங்களுண்டாகின்ற துகள். ஆகையினால் ஸ்திர மானமனதினாலே ஆத்மதத்துவத்தைப்பிராமரித்து அநித்தியமானதேகத்திலே நித்தியாத்மாவென்கிற விசுவாசத்தைவிட்டு சார்தியையடையக்கடவாயென்று ஆங்கிரகவாலே உபதேசிக்கப்பட்ட ஆத்மதத்துவமானது பகவத்கடாக்ஷமில்லாமல் சித்தியாதென்ற ஈன்வரகடாக்ஷம் வருகிறதற்காக நாரதமகாரிஷிபானவர் ராஜாவுக்கு மந்திரோபதேசம் பண்ணுகின்றார்.

வாராய் ராஜனே! என்னுடைய இந்த ரகசியமான மந்திரத்தைப் பரிசுத்ததயிரிந்து கிரகிக்கக்கடவாய் இந்த மந்திரத்தை ஜெபியாநின்ற நீ யேழுராத்திரிகளுக்கும்ளே சிருஷ்டி-ஸ்திதி-சங்கர கர்த்தாவான் சங்கருஷ்ணருடைய பாதமூலத்தை ஆஸரமித்தப் பூர்விகாளான ருத்திரன் முதலான மகானுபாவான்-தேவன்-மனுஷ்யனென்கிற பொய்யான பேதக்கயானத்தைவிட்டு அந்தக்ஷணத்திலே சமாநித சூனியமான அந்தச்சங்கருஷ்ணருடைய பரமமகத்துவத்தை நீ சீக்கிரமாக அடையப்போகிறாய்.

மிருதனுன அந்தப் பாலனுடைய வசனத்தினால் தானே சித்திரகேதுவைச் சோகமில்லாதவனாகப்பண்ணி நாரதர் ஆகிசேஷனைச் சந்தோஷிப்பியாநின்ற மகாவித்தையை உபதேசித்தாரென்று சொல்லப்படுகின்றது.

சித்திரகேதுவின்மேல் மிகவுங் கருணையுடைய தேவரிஷியான நாரதர் மிருதனுனராகுமாரனைத் துக்கியாநின்ற ராஜாவுக்கும் அவனுடைய பந்துக்களுக்குங் காண்பித்து அந்தச்சிசவைப் பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார். வாராய் ஜீவாத்மாவே! உனக்கு நன்மையுண்டாகக் கடவது உன்லிமித்தமாகத்துக்கத்தினாலே தபிக்கப்படாநின்ற தாவார்-தகப்பனார்-பந்துக்கள்-கியாதி கள்-இவர்களைப்பார். உன்னுடைய இந்தச் சீர்த்திலே பிரவேசித்துச் சுருத்துக்களால் சூழப்பட்டவனாய், மிருந்த ஆயுசையடைந்து பிதாவினுடைய சம்பத்துகளைச் சிங்காதனத்திலிருந்து கொண்டு அனுபவி என்னு சொல்லாநின்ற நாரத மகாரிஷியினுடைய வாக்கியத்தைக்கேட்ட மிருதனுன அந்தப்பாலன் சொல்கின்றான். வாரீர் பிர்மரிஷ்டமே! புண்ணியபாப ரூபகர்மங்களிலே தேவர்கள்-திரியக்கு-மனுஷ்யான்-இவர்களுடைய போலி

காரிலே சுழலாநின்ற வெணக்கு எந்தெனும்த்திலே இவன் மா
தாபிநாக்களாலுர்கள். சகல பிராணிகளும் ஒன்றுக்கொன்று
கரமமாகப் பந்துவென்றும் கியாதிபென்றும், சத் தருவென்றும்
இப்படியாக வீருக்கின்றார்கள். சிவத்துக்கொண்டிரா நின்ற பசு
வாதி வஸ்துர்களாளு எவனன்டையிலே எவ்வளவு காலமட்டு
மிருக்கிறதோ? அவ்வளவுமட்டுமே பெனதென்கிற சம்பந்தமுண்
டாயிருக்கும். இந்தப் பிரகாரம் சிவஞானவன் புத்திராதி சம்பந்
தத்தை யடைந்திருந்தாலும், ஜென்மாதி சூனியனாயும் நான் இவ
னுடைய பிள்ளையென்கிற அபிமான சூனியனாய்மிருப்பன் என்று
சொல்பீப்போட்டு அந்த சிவஞானவன் புறப்பட்டுப்போனான். அ
ப்போது அவ்விடத்திலே அவனுடைய கியாதிகளெல்லாரும் ஆச்
சரியத்துடனே கூடினவர்களாய் அந்தச் சிசுவினிடத்திலே கிடுக
பாசத்தையும் சோகத்தையும் விட்டவர்களாய் அந்தச் சிசுவினு
டைய நெகத்தை பெடுத்துக்கொளுத்தி, செய்யத்தக்க காரியங்க
ளைச் செய்து-சோகம்-மோகம்-பயம்-ஆர்த்தி இதுகளைக் கொடா
நின்ற விடக்கூடாத கிடுகத்தை விட்டுவிட்டார்கள். வராய்
மகாராஜனே! பாலனைக்கொன்ற அந்தஸ்தீர்களும் மகாலக்ஷை
பையுடையவர்களாய் பரலுறத்தியாதேதாஷத்தினுலே கார்தியீன
ர்களாய் பிராமணர்களாலே விதிக்கப்பட்ட பாலஹத்தியாவிரதத்
தையமுறாநிதித்திலே சிவனுடைய வசனத்தை நினைத்துக்
கொண்டு துவேஷத்தை விட்டவர்களாய் ஆஸ்ரயித்தார்கள், அந்
தச் சித்திரமிகனும் பிராமணனுடைய வசனங்களினுலே ஆத்ம
தத்துவத்தை அறிந்தவனாய் யமுறாநியிலே எதாசாஸ்திரமாக
ஸநானஞ்செய்து தேவரிஷி பிதூர்த் கர்ப்பனமுதலான கிரிகைக
ளையும் பண்ணி மடினத்துடனே கிடேந்திரியனாய்ப் பிரம்மபுத்தி
ர்களான நாரதரையும், ஆங்கிரகமகாரிஷியையும் வந்தனம்பண்
னினான் அப்போது நாரதமகாரிஷிமானவர் சந்துஷ்டராய் அந்
தச் சித்திரகேதுவுக்குப் பிரம்மசித்தையை உபதேசிக்கின்றார்,
கியானசக்தி முதலானருணங்களை யுடையவராயும், வாசுதேவராயும்,
பிரத்தியுனராயும், அனிருத்தராயும், சங்கருஷ்ணராயும், விக்
கியான சுருபராயும், பரமானந்தமுர்த்தியாயும், பரானுபவ நிஷ்
டராயும், சாந்தராயும், சுவானந்தானுவத்தினுலே நிசேஷமாத
ராகத்துவேஷ முதலான ரீயகுணங்களை விட்டவராய்மிருக்கிற
உமக்குப் பிரணமம். மண்மயமான கடமுகலானதுகள் மண்ணி

லேபிற்று மண்ணிலேயிருந்து மண்ணிலேயிக்குறப்போல, இரத்தப் பிரபஞ்சமானது யாதொரு பிரம்த்திலே வயத்தையடைகிறதோ? அப்படிப்பட்ட பரப்பிர்ம்மான உமக்குப் பிரணமம். சமஸ்தமான பாகவத சிரேஷ்ட சமுதங்களுடைய கமலமுகளம்போலொத்த கைகளினுலே அர்ச்சிக்கப்பட்ட இரண்டிரண்டுரவிந்தங்களுையுடையவரே! பரமாகாச மென்னப்பட்ட வுத்தமஸ்கானத்தை இருப்பிடமாகவுடையவரே! பகவானாயும், மகா புருஷராயும் மகா விபூதியாயிருக்கிற உமக்குப்பிரணமமென்று பிரபன்னராயும், பத்தனாயிருக்கிற சித்திரகேதுவுக்கு இந்த மந்திரத்தையுபதேசித்து நாரதமுனியானவர் ஆங்கிரகடனேகூட சத்தியலோகத்தை யடைந்தார்.

மஹாகீர்த்திசாலியான அந்தச் சித்திரகேதுவும் நாரதராலே சொல்லப்பட்ட வித்தையை எழுநூள் ஜலத்தையே பாணம் பண்ணிக்கொண்டு தயிரியத்தையுடையவனாய் மந்திரத்தை ஜெபித்தான். பிறகு ஏழாநாளிராத்திரி முடிவிலே மந்திரசித்தியடைந்து பின்னையும் சிறிதுநாள்களுக்குப்பின்பு வித்தையினால் உண்டாகா நின்ற மனோவேகத்தையுடையவனாய், தேவதேவனான ஆதிசேஷனுடைய சரணுரவிந்த சந்தானத்தையடைந்து தாமரைக் கிழங்கு போலே வெளுத்தநிறமாயும், நீலவஸ்திரதாரியாயும், பிரகாசமான-கிரீடம்-தோள்வளை-அரைஞாண்-கங்கனம்-இதுகளையுடையவராயும், பிரசன்னமானமுகத்தையும், சிவந்த நேத்திரங்களுையவராயும், சிருஷ்டி-ஸ்திதி சங்காரகர்த்தாவாயிருக்கிற சங்கருஷ்ணமூர்த்தியினுடைய சந்தேகரிசனத்தினுலே சமஸ்தபாபங்களுயும்போக்கி, நிர்மலமான அந்தக்கரணத்தையுடையவனாயும், பக்திரசத்தினுலே பிரவகியாநின்ற ஆனந்தபாஷ்பங்களுடனே கூடினவனாயும், புளகாங்கிதசீரத்தையுடையவனாயும், அந்த ஆதி புருஷனைச் சேவித்தபின்பு புண்ணியகீர்த்தியான சங்கருஷ்ணமூர்த்தியினுடைய பாதாரவிந்தங்களைக் சேவிக்கச் சமர்த்தனாகாமலிருந்து புத்தியினுலே மனதை ஸ்திரம்பண்ணிக்கொண்டு பிரகாசியாநின்ற வாக்கையுடையவனாய் ஜெகத்குருவான பகவானைப்பார்த்து ஒருவார்த்தைசொல்லுகிறான். வாரீர் ஒருவராலும் ஜெயிக்கப்படாதவரே! சமமான புத்தியையுடையவர்களாயும் ஜெயிக்கப்பட்ட மனதையுடையவர்களாயுமிருக்கிற சத்புருஷாளாலே நீர் ஜெயிக்கப்பட்டவர் ஆவானும் உம்மாலே ஜெயிக்கப்பட்டவர்களாகின்

றார்கள். ஜெகத்தினுடைய சிருட்டி-திதி-சங்காரம்-அனுப்பிரவேசம்-நிக்சிரகம்-அனுக்கிரகம் இவையெல்லாம் உம்முடைய லீலையே விஸ்வத்துக்கு சிருஷ்டாக்களான-பிரமா-ருத்திரன்-நவப்பிரஜாபதிகள்-இந்திரன் இவர்களெல்லாம் தனித்தனியே உம்முடைய அங்கிச பூதாளாகவிருக்கிறபேர் ஆகிலும் அக்கினியான மூலமான அகங்கார மமகாரங்களினாலே அந்தச் சிருஷ்டி முதலானவியாபாரங்களிலே நாங்களே யிஸ்வராளென்று வியர்த்தமான சண்டை போடுகின்றார்கள். அதிசூட்சுமமான மூலகாரண மென்ன, அதிஸ்தூலமான அந்தியமான காரியமென்ன, இதுகளுடைய ஆதிமத்தியார்த்தங்களிலே நீரேயிருந்துகொண்டு நீர் ஆதிமத்தியார்த்த மில்லாத வஸ்துவாதக் காணப்படாநின்ற காரியங்களுக்கு, அதிலேயும், அந்தத்திலேயும், எது அபயமில்லாமலிருக்கிறதோ? அதுவே மத்தியகாலததிலேயு மிருக்கிறது. பிரிதிவு-அப்பு-தேயு-வாய்வு-ஆகாசம்-மகத்தத்துவம்-அகங்கார தத்துவம் என்று சொல்லப்பட்ட ஒன்றுக்கொன்று தேசகுணதிகங்களான இந்த யேழுகளிலேயும் சூழப்பட்டிருக்கிற அண்டகோசமானது அனேகங்கோடி பிரமாண்டங்களுடனே கூட யாதொன்று வும்மிடத்திலே சுழன்றுகொண்டிருக்கின்றது.

வாரீர்பகவானே! உம்முடைய தெரிசனத்தினால் மனுஷ்யாளுக்குச் சகல பாபகஷ்டமும் உண்டாகிறது. உம்முடைய நாமத்தை ஒருக்கால் கேட்டதினாலே சண்டாளனும் சஞ்சாரத்தில் நின்றும் விடுபடுகிறான். ஆகையினால் நானிப்போது உம்முடைய தெரிசனத்தினால் இருதயத்திலிராநின்ற சகல பாபங்களையும் போக்கடித்துக்கொண்டவனானேன். உம்முடைய சந்தெரிசன முண்டாசுகூறு. இல்லாவிட்டால் எப்படி யுண்டாகப்போகின்றதென்று சித்திரகேதுவினால் ஸ்தோத்திரம்பண்ணப்பட்ட பகவானான அனந்தரானவர் சந்தோஷத்தை யடைந்தவராய் அந்த வித்தியாதரபதியான சித்திரகேதுவைப்பார்க்கு ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார். வாராய் சித்திரகேதுவே! உனக்கு நாரதராலேயும், ஆங்கிரகவாலேயும் நம்முடைய விஷயமான உபதேசம் பண்ணப்பட்டு, அந்தவிதையினாலேயும், நம்முடைய சந்தெரிசனத்தினாலேயும், நீசித்தானின்றாய் நானே சர்வபூதங்களுக்கும் அந்தராத்மாவாகவும் பிரகாசனாகவும் காணானாகவுமிருக்கிறேன் சப்தப்பிரமமென்றும் பரப்பிரமமென்றும் இவ்விரண்டும் என்னுடைய சாக்ஷதமான சரிந்

கள் லோகத்திலே பரமாத்மாவை வியாபித்திருக்கிறவனாகவும், பரமாத்மாவின்விடத்திலே லோகத்தை யிருக்கிறதாகவும், இவ்வி ரண்டும் என்னாலே வியாபிக்கப்பட்டதாகவும், என்னிடத்திலே யே கற்பிக்கப்பட்டதாகவும், அறியத்தக்கது எப்படியானால் தூங் காநின்ற புருஷன் சொற்பனத்திலே பிரபஞ்சத்தையெல்லாம் த ன்னிடைத்திலே பார்க்கிறானே? எப்படியானால் அவன்தானேயெழு ந்தவனாய் தன்னை இந்தலோகத்தில் ஏகதேசத்திலே யிருக்கிறவ னாக அறிகிறானே? அப்படி சாக்கிரமுதலான சிவனுடைய அவ ஸ்தைதகனையெல்லாம் பரமாத்மாவின்னுடைய மாயாகாரியங்களாக வறிந்து இந்த அவஸ்தாநிரையத்துக்கு சாஷியான அந்தபரமாத் மாவை நினைக்கக்கடவன். தூங்காநின்ற புருஷன் யாதொரு பர மாத்மசுரூபத்தினாலே நித்திராகாலத்தில் தன்னுடைய சொர்பன த்தையும் இந்திரியங்ஸளினால் அறியக் கூடாததான சுகத்தையும் அறிகிறானே? அந்தப் பரமாத்மாவாக என்னை அறியக் கூடவாய் யோகசாஸ்திரத்தை யறிந்தவர்களாயும் வேற வித்துக்களாயுமிரு க்கிற பேர்சளாலே சர்வப்பிரகாரத்தினாலேயுந் தன்னுடைய பரம புருஷார்த்தமானது அறியத்தக்கது. சிவாத்ம பரமாத்மாக்களு டைய சம்பந்தத்தை சாக்ஷாத்கரிக்க யாதொன்றுண்டே? இது வே பரமபுருஷார்த்தமென்று அறியத்தக்கது. என்னாலே சொல் லப்பட்ட இந்தப் பரமார்த்தமான வசனத்தைசிரத்தையுடனே த ரித்தவனாய் விஷயபோகங்களிலே அசையை விட்டவனாய், சாஸ்திர லக்கியானத்தையும், பரமாத்ம சாக்ஷாத்காரத்தையும், உடையவ னாய் சிக்கிரமாகச்சித்தியடையப் போகிறவென்று ஜெகத்பதியா யும், விஸ்வரூபியாயுமிருக்கிற ஹரியானவன் சித்திரகேதுவைப் பார்த்து இந்தப்பிரகாரம் ஆக்கியாபித்து அவன்பார்த்துக்கொண் டிருக்கும்போதே அவ்வடத்திலே தானே அந்தர்த் தானத்தை யடைந்துவிட்டார். "

புத்திரான்மரித்த சித்திரகேதுவின்

சோகந்திர்த்தது.

முற்றிற்று.

இந்திரவிரத்தாண்டியபுது.

ஒரு காலத்தில் நாரதமுனிவரானவர் இந்தியன் சபைக்குச் செல்லுகையில் அச்சமயம் இந்திராணி கேள்வநாகிய தேவேந்திரன் அப்சரஸ் ஸ்ரீகளின் இன்னிசை பரதநாட்டியத்தின்கண் மனமலர்ந்தவனுப் நாரதமுனிவர் வரவை விரவில் லோக்காதிருந்த குறிப்பை மஹரிஷியுணர்ந்துகொண்டு இனி காலத்தில் இந்த இந்திரனை முகநாணச் செய்வோமென்று எதிர்பார்த்திருந்த நாரதமுனிவரானவர். தேவேந்திரன் சபைக்கு அன்போடு பிரவேசஞ்செய்தவராய்க் கண்களித்த அந்த இந்திரன் சோடசோபராத் துடன் ஆசனமமர்த்தி நமஸ்காரம்செய்து மஹரிஷியின் திருவாயமுதுக்கு செவிசாற்றுகின்ற இந்திரனை நாரதமுனிவர் ஹேக்கி அப்பா தேவேந்திரா என்னுடைய மனதில் மிக்க அருமையானது அதை இப்பொழுதே கண்டரியக்கூடிய நிமித்தமாக உள்ள ஒரு யோசனைப்பிரந்தது. அதை யாராச்சிக்க மற்ற யாராலும்காதாசையால் உனக்குத் தெரிவிக்கவந்தேன். அகாவது கொஞ்ச காலத்திற்குமுன்னே என்னையும் பெய்கைப்போன்ற ரிஷிபட்டங்களுக்கும் தேவர்களையும் தேவகூட்டங்களையும், உன்னையும் உன்னைப்போன்ற மற்ற திக்குப்பாலகளுக்கும் நிக்ருமுக்காடி திசைகெட்டோடும்படி ஒருமுறைக்குப் பன்முறை நம்மையெல்லாம் ஆட்டிப்படைத்த சையத்தியகுலப் பூண்டுகளைக்காடுனும் யாரைக்காணவிட்டாலும் அவர்களுக்களைக்கூட நிலைகெட்டசெய்து தகாக்கோலோச்சிய மகாபலிச் சக்கிரவர்த்தியானவன் பெய்ந்திசையில் பெய்கெதிர் பெட்டிருக்கின்றனே அவனிருந்தசபத்தின்கும் அவனால் தேவர் முனிவர் ரிஷிகள் பட்டபாட்டுக்கும், அவனை இச்சமயததில்லவா பங்கப்படுத்தவேண்டுமென்று பலவாருஞ் சொல்லித் தூண்டியதை (ஆஞ்சியோஞ்சிப் பாராதவன் நான்சாகககடவனென்னும் பழபொறிபோல்) அச்சமயமே தேவேந்திரன் சத்தியலோகத்திற்குப்போய் நான்முன்னேகண்டு மன்காபம்பண்ணிக்கொண்டு ஸ்ரீயா முலீக்கயலாசனான விநாயகனென்கொராய்ச் ராஜன் பிள்ளை மகாபலி முறை லோகாதி பத்தியமு

பெற்று சக்காவர்த்தி யென்று பெயரோம்பி ஒருநா-திழுவின் உலகமடக்கி திருவில்லாத சுபருவாழ்ந்தவர்களைக் காட்டுமே அவன் இப்போது எங்கிருக்கிறான் அந்த இடத்தை யெனக்குத் தெரிவிக்கவேண்டுமென்றகேட்டான் அதற்குப் பிரமரானைக் கொண்டுவினைப்பார்த்து உன்மனதில் நினைத்துக்கேட்டது எனக்குத் தெரியலாயிற்று முன்னே மூவர்முகலாகிய தேவர்களுடைய தலைகாட்டவொட்டாமலடிந்து தனக்கு மேலான சம்பந்தமையவர்க்குநிலையென்று திருவிற்சிந்துபெருவாழ்த்தவன் அந்தவாழ்வெல்லாம் அம்முடைய கையிற் கொடுத்தாகிட்டு தாழ்வையடைந்துவிட்டுவினைக்கிற தபாளத்தினுல்லவோ என்னைக் கேட்கவந்தாய் சகிமனானே! அது யெனக்குத் தெரியவந்தது ஆகிலும் இப்போது அவன் இருக்கிற இடமும் ஐஸ்வரியத்திடமும் உனக்குத் தெரியச்சொல்லுகிறேன்கேள் கூடப் பயங்கரமென்கிற ரூபமெடுத்த பூமிநிறஞ்சாரிக்கின்றான். அவனைக்கண்டு நீ பெண்ணென்பார்போதிலும் அதையெனக்குச் சொல்லென்று அவன்கேட்க இந்தான் சுவாமி அடியேன் அவனைப்பார்த்து சிலநாடுபேச்சுப் போரிடவல்லாயிருக்கு நகரங்கள் முழுமனதுடன் செலவுகொடும் உலாந்து செத்தசுனா கமலகாரஞ்செய்து சந்திய நோசுததைநிட்டுப் புரப்பட்டு பூலாகத்தெல்லாந்து காடுகள் செடிகள் மலைகள் வனத்தின்குள் எங்குள் உலாங்கும் மிமடுகள் பள்ளங்கள் ஆறுகள் குளங்கள் குளங்கள் குளங்கள் எங்குந்நிரிந்து தேடி பூமியெல்லாம் வலமாகவந்து ஓரிடத்தில் மாறுநவந்து உன் வாசம்பண்ணுகின்ற மரபுகளைக்கண்டு ஒழியாசர்க்கவர்த்தி சயிர்க்கப்பாது தபுதங்ககளெல்லாம்சரிந்து விஜயங்கொண்டு முடிக்கக்கூடாத யாகமுதரிய வேலைகளைமுடித்து பிரபலமென்மை படைந்து வாழ்ந்தவாழ்வெல்லாமதைப்போக நீர் இந்த எவ்ருபமெடுத்து உமியு லெல்லாத நின்றக்கொண்டு உயிர்ப்பிழைக்கும்படியாய் நேரிட்டதல்லவா! ஐயோ, உம்முடைய இருவட்டணையும் வைபவமும் பெருஞ்செல்வமும்பிரதிஷ்டையும் விற்ப்பும் எங்களைப்போன்றவர்களை ஒரு எண்ணத்தில் மதிக்காத இயமாப்பும் இயாவரையும் சட்டைபண்ணாதமமதையும் எங்கேமறைந்துதோ இம்மட்டுமே போகும் தனுகாணபுலனபோகமெல்லாஞ் சதமல்லவெனச் சாற்றியது உண்மைதான் தெய்வரோயென்று சித்த பிலங்கேதந அமேரமபொறுத்து கிட்டொருங்கு நியப்படாதே காந்திவேத

திரன் உன்னைப் பார்க்கவேண்டிய பேராசை கொண்டுவந்தேன் என்று பகர்ந்தான் ஆந்த மேகநாதனைப்பார்த்து மகாபலிச் சக்கர வர்த்திசென்னான்.

ஓ-வச்சிராயுதனே எனக்கிந்தவேளை சமயமென்றறிந்து பய ம்விட்டு என்னைக்கிட்டி ஈனமானபேச்சை யிசைத்துஇகட்சியாய் ஏளனம்பண்ணுகிறையோ நீ யிப்படி பேசுவதினால் பெருங்கூட் டமாகியஇராட்சசர்க்கு பலங்குறைந்து போச்சதென்றுநினைத்தாயோ இராக்ஸதர்களுக்கும்இறக்கினும் பலஞ்சிறக்கும்மெய்யாயிடு குறைச்சல்வராது முற்காலத்தில் நான்பிரபலித்திருக்குபோது என க்கெதிரிலே நீவந்து நிற்கப்பயப்பட்டு மூலக்குமூலை யொதுங்கிவி டந்தவன் வனவேடூர் மான்தும்பைக் கலைத்துவிடுவதுபோல் வார த்திற்கொருதரம் யான்புறப்பட்டு உன்னையுந்தேவர்களையும் பொன் னுலகத்திற் றங்கவொட்டாமல் ஓட்டிக்கொண்டுதிரியும்போது நீ யொங்கேயோ நானெங்கேயோஅப்பேர்ப்பட்ட அழகன் இப்போது என்சிப்டவந்து மனோதிடங்கொண்டுபயப்படாயென்றுஎனக்குக் தயிரியங்காட்டி காலபேத சம ய்கண்டு கசட்டுமொழி வகுக்கத் தக்க உன் நல்லநெலமோ உனக்குமுறைபோ இப்படி நீ யிசைக் கத்தகாது நான் இப்போது அனுபவிப்பதெல்லாம் உன்னாலும் என்னாலும் வந்த செயல்லல் சர்வேஸ்பரானுகூய பசுபதியின் செய லென்றறிந்து அகந்தையை யடக்கும். உலகில் ஒருவருக்குஆங்கா லதனில் எல்லாந் தற்செயலாயமைந்து கைகூடும் திக்கெட்டும் ஜய முண்டாகும் இக்கட்டிராது, பயவிலலை நிரிச்சசகாரியம் (கடிச்ச வாய் துடைச்சாற்போய்வரும்) போங்காலம்வந்தால் எத்தனை பொருட்பல முறறிருந்தாலும் பெண்மரீள்னை மண்-மனை பந்து மித்திராள்-மந்திரி-மாதவச்-குருக்கள் குடிபடை-அரண்மனை-நாடு- நகரம்-காடு-காம்பு-சீரம்பியிருந்தாலும் சமுயததிக்குதவாமல்எல் லாந் தட்டுக்கொட்டுப்போய்விடும்.

ஆகையால் செவ்வையாய்த் தேறித்தெளிந்த அறிவுடையா ளர்கள் ஜயமும்-அபஜயமும்-நன்மையும் தீமையும் சுகமும் துக்க மும்-துன்பமும்-இன்பமும் வாழ்வுந் தாழ்வும வறுமையுந் திறமையு ம் பெருமையுந் திறமையும் சமமென்றபராட்டி வாக்கினம்பே ரியவண்ணம் மனமுங்குவிந்து அகம்புறமொந்து அான்செயலெ ன்று ஆனந்தத்தைக் கைவிடாமல் அனுபவிப்பார்கள். நன்மை தீமையிலும் மொய்யவுரையார்கள் மொந்தகண்ணுற் பாரார்கள்

நாவையுடைய சிவகாமுண்பாய் எவ்வாறு சிவன்செயலென்றிருப்பார்கள். இதுதான் பெரியோர்கணிலே சிறியோர்கணிலே நானிப்படியிருக்கிறேனென்று தெரிந்து அஞ்சாமலெடுத்தவந்து இரக்கப்படுவதுபோல் ஏசிக்காட்டினையே இதுதான் எரியுங்கொள்ளியை உபகாரத்திற்கு ஏறத்தள்ளி இன்னந் தீழுட்டுவதுபோலுமாயிற்று இந்திரனேயென்று மகாபலிநின்ற மனதுசுஷித்தான்.

இப்பிரகாரத் தன்னைத்தானே வெறுத்துக்கொண்டு நீவினை நினைத்துத் தியங்கிய மகாபலியின் தேசத்திலிருந்து செளந்தரியமாய் ஒருவரையும் எழுதிமுடியாததாய்க் கனவாசிகளாலுங்கண் விழித்துக் காணக்கூடாதவளாய் ஆபரணவலங்கார வஸ்திரந்தரித்துக்கொண்டு சுகல பாக்கியவந்தரமுள்ள இரட்சகி மகாலட்சுமி வெளிப்பட்டு ஆயிரங்கண்ணனாகிய இந்திரனுக்கு எதிரில்கின்றார் அந்த மகாதேவியை ஆயிரங்கண்களினாலுங்கண்டு ஆறுமுககொண்டு அம்மணி நீ இந்த மகாபலிச் சக்காவர்த்தியினுடைய உடலை விட்டு புறப்பட்டு நாயேனுக்கெதிரிலிருக்கின்றாயே என் நாயே மனேன்மணி நீயாரம்மா தெரிந்துகொள்ளுந் சந்தியற்றவனாயிருக்கிறேன் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று சந்தித்தான் அந்தவேளையில் முக்கோடிகிறைந்த செந்தாமரைக் கமலத்தில் பிறந்தகோகநகை சமஸ்தகோடி சீவாத்மாக்களையும் இரட்சிக்கநாநின்ற அரிப்பிறையை ஒஆகண்டலனே-என்னையறியாயா நான் மகாலட்சுமி இவ்வரைக்கும் இந்த மகாபலிச் சக்காவர்த்தியினிடத்திலிருந்து சுகல சம்பிரமமும்பெறச்செய்தேன் இவன் முன்போலில்லை கிழமகனாகி அதற்குத்தகுந்த நினைப்பு நடை நொடிபாவனை ஆசாரமுதலிய யாவற்றன்றான் இனிமேல் அவனண்டையிலிருக்க மனமொப்பாமல் என்னை நாடிவந்தேன் நீயென்றே மருவி வாழ்க்கடவதென்றுமாயியான் மனைவி சொல்லக்கேட்டு இந்திரன் சந்திரசிம்ப இந்திரியப் பிரதட்சணம்பண்ணி எழுந்திருந்து இரண்டு கரதகையுஞ் சேர்த்தில்லைத்து நோத்திடுஞ்சொல்லி அறிக்கின்றான் நாதநாத நதநதி பாலார்த்தகீய மீர்கமசபயோதரி கோடிகுரியப் பிரகாசவல்லி அமுர்தாந்தசொல்லி ஆதிசுத்தியல்லி ஜகன்மோகினி சர்வபுத்தசொருபி சத்தாரிய சத்தாரணி ஜகந்ரட்சகி தேவதேவகுதிருவே தருவே மருவே அயில்வரியக்குருவே அம்மணிவருகவருக நொன்மணிவருகவருக உருக்குமணிவருகவருகமென்று மதித்துத் துதித்துவணங்கினான்.

அந்தப் பொன்னுலகந் திறையைக்கண்டு பூரிந்து சந்தோஷித்து அவன் முகமண்டலத்திற்றாவி ஆயிரங்கண்னுடையதேகத்தில் அயிச்சுபமாய்விட்டான் உடனே தேவேந்திரன் திருமால் போல் விளங்கிதேயசுடைத்தாய் ஜகமெல்லாம் புகழ்ச் சோதியானான் இறுகனையெல்லாங் கிட்டயிருந்து பார்த்த மகாபலியானவன் எட்டப்போயிருந்து (ஊக்கமதுகைவிடேல் யென்னும்) வாக்கியப்பிரகாரம் தயிரியத்தையிடாமல் ஆகட்டும் எங்கேபோகிறான் நமக்கு நல்லகாலம் வந்தால் அம்மைநிரும்பி நம்மிடம்வருவான், இந்திரனைச் சுமையெடுக்கவைப்பான், இவ்வாறுதானே மாறிமாறிக்கொண்டுஇன்னான் இனியானென்றெண்ணாமல் இந்தப்பூமி மலபந்தப்பூமிபென்றுணராமல் எங்குந்திரிந்துழுகிறான் நமக்கென்னவென்று மனஞ்சுளிக்காமல் நனமையோடிருந்தான் தேவேந்திரன் சிந்தைநகனித்து மகாபலியினிடத்திற்சொல்லி விடைவாங்கிக்கொண்டு வானுலகடைந்தான்.

இப்பால் மகாபலியானவன் இன்னஞ் சிலநாட்டரித்திருந்த இடத்தைவிட்டு மலைப்பாம்புகள் மலிந்த இமையகிரிக்குச் சென்று அம்மலையின்குகையிற பிரவேசித்து தப்பப்பண்ணினான் இப்படிக்கிருக்க மேலுலத்தில் விஜயம்பெற்று பிரதாபனாயிக்கிற வெள்ளைவாரணன் அரசனாகிய மகாபலியை மறுபடியும் பார்க்கவேண்டுமென்று வந்து முன்னிருந்தயிடங்களெல்லாம் ஆராய்ந்து காணாமையால் துயர்கூர்ந்து பனிமலையைச்சுரந்து மகாபலியைக்கண்டு ஒன்று மரியாதைபுனைப்போல் உருத்தெரியாமனின்று அரக்கன் மனது அரக்கன உறுகும்படிக்கு சுடச்சுடச்சொல்லுகின்றான்.

ஏனையா இராக்கதராஜனே நவரத்தின கசிதமாயிருக்கப்பட்ட தேவர்களையும் பொன்பூணணிந்த கொம்புகளுடைய யானைகளையும் வாபுலேகத்திலுமிஞ்சிய வாசிகளையும் சீமுந்திரம்போலிருந்த சேனைகளையும் சூரியகிரணப்போற் சொலிக்கும் ரத்தினபரணகேயூரமணிகுண்டல கிரிடங்ககளையும் வகித்து சமஸ்தகோடி தேவதைகளுஞ் சயசயவென்று கைகட்டிச் சேவிக்கத்தக்கதாக பரிவட்டனைகளுடன் ஆடம்பரமாய் மூன்றுலோக முதல்வனென்று பெறுமிதம்பெற்று நிறைந்த கொலுமண்டபத்தில் சிம்மாசனமேறி கிங்கம்போல்விரசக்கிரவர்த்தியாயிருந்த நீர் விருதாவாய் அபிரயோசனைப்பட்டு இந்தப்பனிமலைச்சாரலில் குகைக்குட்புகுந்து கிட

க்கத்தக்கநாக பிரமனெழுதினானே அடாபாவி ஐயோ வினையே
யென்று பரிதாபப்பட்டான்.

இவன்கூறிய மொழியெல்லாம் கேட்டு தேவேந்திரனென்று
தெரிந்து மகாபலிசினந்து ஓ இந்நிரனே நெடுங்காலமாய்ப் பெரு
வாழ்வுவாழ்ந்தபேர்களானாலும் அசாத்தியசபத்தை யடைந்தவீர
ரானாலும் அழகு ஆண்மைபடைத்தவரானாலும் தெப்பவத்தி ஆசா
ரியபத்தி திறம்தேவரானாலும் இவ்வுலகத்தில் ஆத்மகோடிப் ப
டைக்கின்ற அயனாலும் அவனைப் பெற்றவனாலும் கிஞ்சித்
துக்காலம் போகமும சிவ துநாள் யோகமும் கொஞ்சதினம்போக
மும் பின்னாள் சமத்தும் பன்னாள்விபத்து மடைந்து பின்னாள்
சிலபொழுதில் எல்லாவற்றையுமிழந்து நிறுவங்க்கமாட்டாமல் து
க்கப்பட்டு தன்னைப்பணிவாரைத்தான் போய்ப்பணிந்து தரித்திரப்
படுவது கர்மபூமியின் சுபாவம் இதுதான் இகத்தின்லாபம் நல்வி
னை தீவினை யிரண்டினாலும் வரும்படியாகிய பேரின்பசத்தை அ
னுபவிப்பதற்கு எடுத்தது இந்தத்தேகம் இதை நியமியமாட்டா
யா பேச்சிலும் ஏச்சிலுமிசூந்தவனே நீ பூர்வத்தில் சகல சம்பத்
தையும் போக்கடித்துக்கொண்டு சுத்துருநினால் மெத்தவருத்தப்
படவில்லையோ எழுபதினாயிரம் தேவவருஷம் சீகாழியில் முங்கி
லென்னவடிவெடுத்து புதர்முடி புத்திகெட்டு பயந்திருக்கவில்லை
யோ இமயகிரிச்சாரலில் சலரிறைந்த தடாகத்தில் தாமரைத்தண்
டில் அணுரூபம்படைத்து அலைச்சுலடைந்தாயில்லையோ இத்தன்
மையாய் எத்தனை கேடுக்கு ஈடுபட்ட நீ தன்னை மறந்துபேசினாய்
இது உலகமுறைமையென் றெண்ணாமல் எம்மைப் பழிப்பதற்கி
சைந்தையே எந்த காலத்திலும் எது அனுபவிக்கவேண்டுமோ அ
தை வந்துதீரும் உறுதிபெற்ற உற்றமர்கள் சுற்றகல்வியின் திறந்
தால் இதுற்குக்கவலைப்படுவார்களோ கோடையினுல்தீஞ்சுகாஞ்ச
பயிரானது மறுபடியும் மழையினால் துளிர்ந்துத் துளிர்ந்துக்காய்
க்குமல்லவா சிலநாளிருட்டும் சிலநாள் நிலவுமல்லவா செல்வம்
இல்லாதபோது துக்கப்படுகிறதும் இருக்கிறபோது சந்தோஷப்படு
கிறதும் ஒரு ஆறிவா.

அப்பேர்ப்பட்டவர்கள் சுற்றில் மகிழ்ந்துதாயிரிவழகுபார்க்கு
கின்ற அறிவில்லாதவர்கள் இதற்கொரு திருஷ்டாந்தங்கேளும்
சுற்றினிலே நெருப்பு பிரபலமாகின்றது. அந்தக் சுற்றினிலே
லே அந்நெருப்பு அவிந்துபோகின்றது. நெருப்பினாலே நீருண்டா

கின்றது. நீரினுலே மண்ணுண்டாகின்றது. மண்ணினாலேயே கோமறைப்போகின்றது. சகலமும் நீரினாற்பிழைப்பன ஓர் சுவனென்னததாற் சகலமு மிசையாவன. சூரியனுல் தாமரைப்போது விரிகிறது அந்தச் சூரியனுலேயே மீட்டுங் கிர்ந்துவிடுகிறது இவை யோசிக்குமிடத்து உடலிலேயே பகையுண்டென்பது உனக்குத் தெரியவில்லையா? எல்லாம் காலத்திற்குத் தகுந்தபடி நடப்பதற்குக் காத்திருக்கும் எல்லதும்-பொல்லாதும்-நாம் தேடிக்கொண்டதல்ல. ஒன்றை யுண்டாக்கிக் கொள்வதற்கும், உண்டானதை விலக்குவதற்கும், ஒருவருக்கும் அதிகாரமில்லை, ஆதலால் - நான் அப்படியாக அனுபவிக்கவேண்டிய காலம் அது. இப்படியாகக் குகைக்குட்புகுந்து இருக்கும்படி யான காலமிது. என்னுடை எல்வினைக்காலத்தில் என் கண்ணிலகப்படாமல் ஒளிந்துக்கொண்டிருந்தனையன்றோ? அந்தக்காலத்தையும் இப்போது தேவராஜனாய்-வச்சிராயுதபாணியாய் - முத்தாரம் பூண்டு எனக்கு முன்னின்று விஸ்காரம்பேசுகின்றனையன்றோ? இந்தச் காலத்தையும், நீயே யெண்ணிப் பார்த்துக்கொள்ளலாம். ஓ மேகவாகன! எதிர்காலத்தில் ஒருவனுக்கு எவ்வரன் என்னென்ன அதிகசயங்காட்டியிருக்கின்றனோ? அதையறிந்து சொல்லுகிறதற்கு ஆருடைய தராய்? என்றுசொல்லிய மகாபலிச் சக்கிரவர்த்தியின் மனோநிடத்தையும் - தயிரியத்தையும்-கொளவத்தையும் - இந்திரன் பார்த்து, மறுமொழிசொல்ல வாயில்லாதவனாய் நானி, ஓ சக்கிரவர்த்தியே எல்லது நான் பேசியவருகிறேனென்று மேகநாதனுனவன் செலவு பெற்றுக்கொண்டு விண்ணகத்திற்குப்போய் போகபாக்கியத்தி னிருந்து பின்னுமபன்னாட்போனபிற்பாடு பூலோகத்திற்குவந்து அவரவர்கள் நினைத்தகிரியைகளைத் தரப்பட்ட கங்காநதியில் ஸ்தானம்பண்ணி கரையருகிலிருந்து ஜபஞ்செய்யுஞ்சமயத்தில் சத்தியலோகவாசியான பிர்ம்மவகுச்சு சமானமாகிய நாரதமுனிவர், அந்தபாடுநதியில் ஸ்தானம்பண்ணி ஜபம் கைகடிய தெனேந்திரனுக்கருகில்வந்தார் அந்தவேளையில் சூரியப்பேகாசம்போன்றதே ரிலேரிக்கொண்டு நிவ்யரொருபு அந்தர விம்பத்தோன்ற அம்மன்வந்து எதிரில்கின்றனன் தெனேந்திரனும் நாரதரும் சித்திரமெழுநது தீர்க்க தென்மையிழந்து இருவரும்கைகப்பி நிவ்யசாட்சியே ஜகத்திற்சாட்சியே வேதாருணியே தெனாரூடைய பெயரென்ன சொல்லும? வென்னனும் அன்னமாகிய சன்னிசொல்லு

கின்றான் நான் மகாவிடசுமி இதுவரையிலும் மகாபவிராஜனிடத்தினின்றும் வெளிப்பட்டு உன்னிடத்திலிருக்கச் சம்மதித்து அயிரிக்கமானவள்ளனரோ? என்று தேவேந்திரனைப் பார்த்துச் சொல்லினன். அவள்வார்த்தையைக்கேட்ட நாரதனும் நாகநாதனும் பிரதக்ஷணம்பண்ணி நமஸ்கரித்து ஓமகாதேவி அசிலாண்டராயகிஷோகாரி பரப்பிரம்சொருபி கிர்வகி நிராகாரி நிற்ருணி நிர்ப்பலாட்சி சகுணி சத்ருணி செளந்தரி ஜீவராட்சகி ஜீவசாட்சி பொற்கமலவாசி-பிரதாப விசு வாசி-பரமபததேசிகலா முகசுந்தரகேஷ்ணு விசிநேசி-கேசவப்பிரியை-நாராயணி கிருபாசமுத்திரி-கருணைக்கண்டகாட்சி காமனுட்சி சுலந்தவ்வி தீனதயாபரி பக்தவற்சனிலேதலே தார்த முதல்வி மெய்ப்பொருட்டலையென்று அநேகவிதமாகத் தோத்திரஞ்சொல்லி அஞ்சலித்து அம்மணி நீர் இராச்சதனைவிட்டு நீங்கியதற்குக் காரணமென்னவென்ன அவ்விருவருக்கும் சொல்லுகின்றான்.

ஓ நாரதரே! ஓ நான் மருப்பிபானே பூர்த்தியே என்சங்கதி நீங்கள் ளறியமாட்டீர்களா எவரொருவர் தீவினைசெய்கிறார்களோ அவர்களிடத்தில் நான் அரைக்கணப்போதும் பொருந்தேனே தீவினையாவதென்னவென்னில் கொடும்பாவம் அதாவது சூரியோதயம் அஸ்தமிக்கும்போதும் தூங்குவது வேதத்தை தெய்வத்தை விதியையிலக்கி ஆசாரத்தை ஆசாரியை பூசாவிதியை பெரியோர் தவத்தை புண்ணியத்தை விரதத்தை நோன்பை தாய்தந்தையை தமயனை தம்பியை தமயரை தருமபத்திரியை எரியாரை இன்ன முதலிய நன்மைகளை இகழ்ந்து பேசுவது சுயஸ்திரியைத் துக்கப்படவைத்து பாஸ்திரியைப் பக்கத்தில் வைப்பது ஞாயந்தப்பி அனியாயநடப்பது லஞ்சம்பரிநானாத்திற் கிச்சிப்பது பொய்ச்சாட்சி பேசுவது ஒருவர் சொத்தை அபகரித்து மனதிலொன்றும் வாக்கிலொன்றுமாய் வசனிப்பது வஞ்சிப்பது நன்றிகொன்றுவது ஜீவயிம்மைபண்ணுவது தீரவிசாரியாமற் மெண்டிப்பது நிந்திப்பது குடும்பதோஷங்கூறுவது அபாண்டம்போடுவது பயனில்லா வார்த்தைபகருவது கோபத்தினால் சீருவது சோம்பலாவது குளியாது முழுகாது அநசியாபி நப்பது சூசாரிவது கள்ளூண்பது சுயப்புச்சேர்ப்பது நிந்திப்பதே தெய்வியாபி நுப்பது தெய்வமிகழ்வது இன்பமுள்ள நன்மைகளுக்கிடராகிய நின்மைசெய்கின்ற கலமிலாரிடத்தில் நானிருக்கமாட்டேன்.

ஒருகுணமேனும் உத்தமமாயிருந்தால் அந்தவிடத்தில் சத்
யுரோமீருக்க மனஞ்சம்மிக்கும் அவர்களாரென்னில் விருத்தி
வைப்பிரிந்து பூசையுரிந்து அமுதாட்டி உபசரிப்போரிடத்தும் துறந்
தார் இறந்தார் இவர்கள் கடமையைச் சொராமற் செய்பவரிடத்
தும் உண்மையான ஆசாரபராரிடத்தும் கடிந்துரைபாத சருணை
யோரிடத்தும் குளிரந்த முகமுடையோரிடத்தும் எல்லாருக்கு
நல்லவரென்றிருப்போரிடத்தும் நித்தியமான சத்தியைநீர்த்தியை
நிலைநாட்டுவோரிடத்தும் தெய்வபக்தி ஆசாரியபக்தி செய்கு
வோரிடத்தும் தந்தையை நித்தியாதவரிடத்தும் கோடு சந்தனை
பூசிகாமம்பற்றியபேரிடத்தும் தருமமுள்ளபேரிடத்தும் னாகிவில்
வச்சினிடத்து இலட்சணமமைந்த யானை குதிரை பரிஷதம்
இப்பிரப்ப்பட்ட இடத்தும் அன்னிதமில்லாத ஆலயத்திடத்தும்
என்னுயகனது இந்தய ஸ்தானத்தையும் பார்க்கிலும் இன்பமா
யிருப்பேன்.

இன்னும் சத்திரம் சாவடி தடம் மடம் சாலை சேலை தண்
ணைப்பந்தல் நாயு ஏரி குளம் ஆறு ஊறு கயம் சாமரைத்தட்டாகம்
இவ்விடத்திலும் இவைகளை யேர்ப்படுத்தப்பட்ட பேர்களிடத்தி
லும் குலாச்சார முக்கியம் எல்லா ஆசாரத்திற்கு மேலானது அ
வைகளையும் குலமுறைகளையுந் தப்பாமல் உட்கருகிறவர்களிடத்
தும் நானீங்காநிருப்பேன் என்னையிட்டு அவர்களுடைய பிரியமாயிரு
ப்பார்கள் என்று உருக்குமணி தேவியாருரைத்தனள், அம்மொ
ழியை நாரதனும் தேவேந்திரனும் கேட்டு அற்புதப்பட்டு, ஓ.அம்
மா! நல்லது; மகாபாயியா இருப்பவன் மகாராஜனாயிருக்கின்
றான். அவனடங்கெல்லாம் பாவமாயும் அந்தரமாயுபிறக்க,
ஏதாகிலும் ஒரு நற்காரியஞ்செய்திருந்தால் பற்றப் பொல்லாங்
கையெல்லாமறந்து அவனிடத்திற்குப் போயிரோ? போகாம
யிருப்பிரோ? என்று வினவிப் பேசுபற்றினார்கள். அதற்கு நகத்
தபரிமள மலர்மலைகுடிய மகாநாசகி குறுநகை விளைந்துச்
சொல்லுகின்றான்.

ஓ அறிவுடையவர்களை! குற்ற முன்னுபாகமுந் குணமொ
ருபாகமென இருந்தால், அவர்களிடத்திலும் போயிருப்பேன். எ
ப்படி போயிருப்பேனென்றால் திசைவேறியு முன்னிக்பேரிதுந்
தேந்நிங்கிச் செல்பவர்பேறற் சிடுகிடவென்று நிறுதுநான் நின்று
பதவினுமொரு முகார்திரத்தை நாட்டி, அவர்கட்கிசையக்கூடிய

டி மறைந்தபோலேன். நற்செய்கையாகிய நல்வினை முன்னுபயிர்
குந் தற்செய்கையாகிய தீவினை ஒருபங்கு யிருந்தால், அவர்களிடத்தில்
நான்போயனுகி மேலுமேலு நல்வினையே தேடச்செய்து,
தீவினையெமறைத்து, அவர்களை நாளுக்குநாள் விர்த்தியாக்கி,
நன்னடக்கை-நற்றருமம்-நற்செய்கை-நற்றவம்-நற்புத்திரன்-நற்
பெண்டிர்-இவை யெல்லாவற்றையுஞ்சேர்த்து, நானும் விளையா
டிக்கொண்டிருப்பேன். அவர்களே கன்மாலுபவத்தால் அகத்தை
அக்காமஞ்செய்யப் பிரவேசிப்பாராகில், மகிழ்ச்சியின்படியே இசை
முரசிவிளாந்து, நா நீங்கிப்போவேன். அந்த அகத்தையும் அக்கா
மக்களு மறைத்து கன்மார்கவழிவந்தால், நான் துணையாயிருந்து
கைதாக்கிவிடுவேன். ஒருவேளை தெரிந்துநீ தெரியாமற் குற்றம்
கள்செய்தால், நானிருக்கிறவரைக்கும் அக்குற்றங்களை விசார
ணைக்குக்கொண்டிலராமல் வெகுபேர் சந்தேகாஷிக்கும்படி விடுத்த
து, நானும் பொறுதலுக்கொண்டே யிருப்பேன். புண்ணியவான்
சரிடத்தி லிருப்பதிலெனக்குப் பூசுகியமுண்டு. அவாள்செய்த
சிறுநுற்றத்தை மன்னிப்பது என்கடமை. அதிகப்பட்டால் எல்
லாவற்றையும் ஒரோதரமாகச் சாய்த்துவிட்டு ஒடிப்போடுவேன்.
என்றியம்பினேன். அந்தவார்த்தையை இந்திரனு நாரதருங்கேட்
டுச் சந்தேகாஷிமுற்று, நல்லது தாயே! இப்போது நீர்வந்தது என
னதகிற்து? எவ்விடத்திற்குப் போகின்றீர்? எந்த யெளரியோனை
எந்தலாகச்செய்யப் புறப்பட்டீர்? துஷ்டத்தில் எங்கட்குண்மை
யாகச் சொல்லுமொரு பணிந்தார்சன். அதற்கிலங்குமி தேவேந்
திரைப்பார்த்து, துஷ்டிகேள்வனோ! உன்னிடத்தி லிருக்கும்படி
யாக முன்னரே அறிக்கமையினேன். இப்போதிப் பாகிதிக்கண்
டுவித உன்செய்ததிற்கு மறித்து தெரிசனமாயினேன். என்று
தனது உயிர்செய்து கைக்காட்டி உடனேமறைத்து, ஓர் பரம
அனுபவமெமென்று அன்னிந்திரனுடனிறுநோ புகுந்து மகிழ்ச்
சிருந்தான். (அன்றுமுதல் தேவேந்திரன் தருமமாய்பென்னும்
விருட்சத்திழைந்த நாண்டாது குருநெரியும் அருநெரியும் பரமே
புயக்கடவிழைந்து பரமசாம்ராச்சியந்துடன் வாழ்ந்திருந்தான்)

நாரதர்-இந்திரனைத் துணையுபய

முற்றிற்ற.

நாரதமுனிவர்

தேவேந்திரனுக்கு ஆத்மபூத்தியை

சுட்டிக் காட்டியது.

முன்னொரு காலத்தில் நாரதர் தேவேந்திர னிடத்திற்குப் பேனார். அவனிவரைக்கண்டு எதிர்கொண்டு பிரதக்ஷண நமஸ்காரஞ்செய்து, ஓராசனத்திலிருத்திச் சோடசோபசார பூசைகள் புரிந்து, சுவாமி! இங்கு தேவரீர் எழுந்தருளுவதற்கு அடியேன் என்னதவமிழைத்தேன்? நானின்று பிழைத்தேன். என்று தோத்திரம் பண்ணி ஆவீர்வசனம் பெற்றுக்கொண்டு நின்றான். அவனை நாரதமுனிவர் சிங்காசனத்தி லுட்காரச்சொல்லி, ஒருவருக்கொருவர் கேழமவிசாரணைசெய்து கொண்டிருந்தனர். அப்போது இந்திரன்-ஐயா நாரதரே! பூமியில் அற்புதங்களேதா கிலு முண்டோ? அப்படிக்குண்டானாற் செய்யலுமென்று தூண்டினான். அந்த இந்திரனை நாரதர்பார்த்துச் சொல்லுகின்றார். ஓ வந்திராயுதனே! உலகத்தாரைக் கடைக்கேற்றி வைப்பதற்காக வந்த கங்கைக்கரையிற்பதம்நகரமென்றொரு பட்டணம் அதிற் பிருகுவென்னும் பிராமணனொருவன் சாலகோடி பிராணிகளையுந் தன்னுயிர்போற் பார்க்கப்பட்ட தமாரசகுண முடையவன். நித்தியசததய விரதன் இயாவரும் நன்மையொன்று கொண்டாடப் பெயர்பெற்றவன். கோபத்தைக்கோபித்தவன் உத்தமஸ்திரியை வேட்டவன். பெருமையான பிள்ளைகளைப்பெற்றவன் வந்தவிருந்துக்குபசரித்து, இனிமேல் வரப்போகிற விருந்துக்கு எதிர் பார்த்திருப்பவன். பாக்கியத்திலும்-யோக்கியத்திலும்-சிலாக்கியமானவன். கையற்றவாழ்வுடையவன் இப்படிக்கொன்றிலொன்று குறைவினலாமல் நிறைவாகவாழ்ந்து வருகிறநாடியும், தருமமாய்நிரங்களையு நிதிரசாஸ்திரங்களையும், ஈடுதது, அவ்வவற்றி னுட்பாட்டிப்பங்களைவுகூற்று, சகவரகசியங்களையும் தேர்ந்தெடுத்தித் து, அநேகதருமங்களிற் பரமுதரும மெதுவென்றறியவேண்டுமென்று மேலுமேலுஞ் சாஸ்திர விசாரணைசெய்து, மேலோராகிய மெய்யறிவேரங்களையுந்தேட்டு, ஒருவருந் தெரியச்சொல்லலாகை

யாத் கிரகஸ்தாச் சிரமத்திலேயே வாழ்ந்துவந்தான். இப்படி நெருநாள் கடந்தபிற்பாடு ஒருநாளவணிடத்திற் சவனகரிஷீஸ்வரர் வந்தார்.

அவரை யவ்வந்தணன்கண்டு வணங்கிப் புட்பார்ச்சணை புரிந்து, அன்னவாகனக்கடவுளுந் கொப்பானவரே வாருமென்று உபசரித்து போசனமுண்பித்து, அவரால் மங்களாசனம்பெற்றுத் தவாமி! தருங்ஙனில் மேலானதருமமென்ன? அதை யெனக்குத் தெரிவிக்கவேண்டுந் தேவனையென்று சிந்தித்தான். அதற்குச் சவனகமுனிவர் சொல்லுகிறார். அப்பா! நீகேட்ட தருமத்தைப் பற்றிப் பலநூல்களும் பலவாறுசுப் பேசியிருக்கின்றன. உலகத்திற் சிறிதுபேர் சத்தியமென்றும், சிலர் தயாராசமென்றும், சிலர் உபசாரமென்றும், சிலர் வேதவிதியாகிய ஆச்சிரமங்களென்றும், சிலர் உள்ளங்கை நெல்லிகளினிபோல் உள்ளும் புறம்பும் ஒத்திருக்கின்ற உண்மைப்பொருளுவனவோ? அது வென்றும் பேசுவார்கள். அப்படிக்கிருப்பதால், தருமங்களில் இன்னது மேலாகிய தருமமென்று விளம்புதற்கு நான் பாத்திரனல்ல. ஆனாலுங்குற் தமில்லாத நற்றவங்களைச்செய்கின்ற நைமிசாரணியத்திற்குப் பக்கத்திற் கோமதியென்னுந் தீர்த்தக்கலாக்கமித்த பத்மதடாகமென்னு நகரமுளது, அதிற் பத்மனென்னும் பேர்பூண்ட மகத்துவமுள்ள சர்ப்பராஜன் துரைத்தனம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கின்றார். அவர் (இல்லறமல்லது நல்லறமல்ல.) என்னுஞ் சுருதிவாக்கியந்நைப்பிடித்து, அதற்குவேண்டிய கருவிநூல்க ளெல்லாம் படித்து, கிரகஸ்தாச்சிரமத்தைக் கிரமமாய் நடத்திவருகின்றார் மகத்தாகிய தருமசொருபி நித்தியப் பிரமாணத்திலே யிருக்கப்பட்டவர். ஆநந்தசமுததிரத்தை சுண்டிருக்கப்பட்ட போர்களுக்கெல்லாம் புண்ணியத் தருமங்களை விசித்துரைக்கப்பட்டவர். நல்ல மகாத்மாக்கள்-மகாத்மோநிதிநாள்-பிதூர்க்கள்-இவர் முதலியபேர்களுக்குப் பூசைபண்ணப்பட்டவர் அவருடையபெருமையொருவராலும் அளவிட்டுச் சொல்லப்படாது. அவருடைய ரூபஞ்சற் பமென்று நினையாமல், நீ யவரிடத்திற்குப்போய் கேட்கவேண்டிய சந்தேகங்களைக்கேட்டு உண்மையறிந்துகொண்டு வரலாம். என்று புகன்று தன்னுச்சிரமத்திற்கு ரிஷீஸ்வரர்போயினார்.

அவர்போய்விட்ட ஷுடனே பிருகுவென்னும் பிராமணனுக்கு ஆசையும் அன்புமேவிட்டு, பத்மனென்னும் மாக்கியவானைப்

பார்க்கவேண்டுமென்னும் பத்திமேலாகி, தன்னுடைய பெண்சாதி-பிள்ளை-பந்து-மித்திரான்-இவாள் யாவரையுங்கூட்டி நல்லவார்த்தைசொல்லி, இந்த வர்த்தமானங்களுயுந் தெரிவித்து அவர்களிடத்திற் சந்தோஷமாக உத்தரம்பெற்றுக்கொண்டு, மகாரிஷிகூறிய அடையாளப்படிக்குத் தேடிச்சென்றான். இவன் அவன் வீட்டுக்குப் போனபோது அந்தப்புண்ணியனாகியபத்மன் வீட்டிலில்லாமல் அப்பாற்போயிருந்தபடியால், அந்த நாகராஜனுடைய பெண்சாதியாகிய தருமசீலியென்பவன் இந்தப் பிராமணனுக் கெதிரில்வந்து பாதபூசைபண்ணி, அர்க்கியபாத்திய ஆசமன்யமுங்கொடுத்து, வீட்டுக்குளாழைத்துச்சென்று, ஓ ஆண்டவனே! கேவரீர் வந்தகாரியம் யாதோ? அதனை யடியாளுக்குத் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று நமஸ்காரஞ்செய்தான். அந்தப் புண்ணிய குணவதுசெய்த உபசாரத்தினால் அவன் புருஷன் இன்னிலை யுடையவனென்றும், அவர்களின் இல்லறதருமமு நல்லறமாமென்று நிதானித்து, வேகங்கனையாராய்ந்த வேதியன் மிகப்பயந்து வெகுவாய்நயந்து ஓஅம்மணி! சில சந்தேகங்களை மூடநாயகனால், அறிந்து கொள்ளவேண்டிவந்தேனென்றான். அதுகேட்ட மாதுசொல்லுகிறான். ஐயமே! எங்கணவர் வாரிசுநற்பனாகியசூரியபகவானிடத்திற் குப்போயிருக்கின்றனர். அவர் வருவதற்குஎட்டுநாள் செல்லும் என்று அதிகபத்தியும் அன்பும் பாராட்டிச்சொன்னான். இந்தப் பிராமணனைதக்கேட்டு, அவரப்படியே வரட்டும். நானவர்வரும் வழியிற் காத்திருந்துஅழைத்துக்கொண்டு வருகிறேன். அல்லது அவர் வந்தபிற்பாடு வருகிறேன். என்று மகாபதிகிரதையாகிய மடமாதுக்குச் சொல்லிப்போட்டு, அவாள் வீட்டைவிட்டுப்புறப்பட்டு அவசரமாகநடந்து, அவர் வருகிற வழியிலிருந்து, அந்த மகானுபாவர் வந்து தரிசனம் கொடுக்கிறவரைக்கும் உபவாசவிரதமிழைப்போமென்று ஆறுநாளிருந்தார்.

அதை யந்த உத்தமியறிந்து, இந்தப்பிராமணனிடத்தில் வந்து, ஓ தந்தனே! ஓ நான்குவேதமுங் கரைகண்டிருக்கிற நாயகத்துய்மைவாய்ந்த நாதனே! அடியாளுக்கு அன்பாகிய நாயகன் ஆக்னையிட்டிருப்பது என்னவெனில், நம்மிட ஆச்சுரமந்திற்கு யாவரேனும் பெரியவர்கள் வந்தால் அவாளுக்குச் சோடசோபசாரம் பண்ணி, அவர்களிடப்படிக்கு அன்னங்கொடுக்கச் சொல்லிப்போயிருக்கின்றார். அப்படிக்கிருக்க - தேவரீர் இவ்விடத்

திற்கெழுந்தருளியும், அமுதுகொள்ளாமல் உபவாசமாயிருந்தால் முறைமையாகாது மேலும்-நாயகனால் எனக்குத்தந்தம்வந்து சம்பவிக்கும். இதல்லாமலும் எங்களுடைய இல்லறதருமநேம முங்கெட்டுப்போம். நானுநாயகனு நாகத்திற்கிடமாவோம். ஆதலால்-அடியாள் அன்னம் எடுப்பித்துக்கொண்டு இவ்விடத்திற்கு வருகிறேன். தேவரிருக்கு இஷ்டமானமட்டும் பிச்சையெடுத்துக் கொண்டு ரட்சித்து எங்களைக் கடைத்தேற்றவேண்டும். ஓ கண்ணருணிஹந்த கற்பகமே! என்று பலவாறு கூறித் தன்னுடைய தருமபத்தினிக்கும் பத்தத்தையாய் வேண்டிப்பணிந்து உபகரித்தாள். அதற்கந்தப் பிராமணன்-ஓ அருந்ததியிலுந் திருந்திப் பொருந்திப் பெருந்திருவனைய சீரும்பெற்ற பெண்ணாகமே! உமது புருஷனென்கேயென்று கேட்டபோது சூரியனிடத்திற் சூப்போ யிருக்கின்றாரென்றும், வருவதற்கு ஒருவாரம் பிடிக்குமென்றும் வசனத்தீர், அப்போதே அவரைக் காணுகிறபரியந்தம் புசிப்பதில்லை யென்று சங்கல்பம் பண்ணிக்கொண்டு உபவாசமிருக்கின்றேன், அந்தவிரதங்கட உமது வார்த்தைக்கு உடன்படேன் அன்னமும் அருந்தேன் உம்முடையகாதலன் எட்டாநாள் வராவிட்டால், ஒன்பதாறு னுதயமுதற்கொண்டு உண்கிறேன். இதனால் உங்கள் விரதத்திற்கொரு பங்கமில்லை. உங்களுடைய நியமம் இயமயோகத்தின் பலனைப்பெறும் உங்களுக்கொரு தீமையுஞ்சொகுது. உங்கள் வாய்மையுஞ் சோராது, வல்வினையும்வராது. தாயே மனோன்மணி! என்பேரில் மனஸ்தாபமில்லாமற் சுகமாய் நீர்போமென்று சாற்றினார். அவரது மொழியைக்கேட்ட நாகராஜாவின் நாயகியாகிய நாககன்னி தன்வளவுக்குவந்துவிட்டாள்.

இப்பா லொருவாய்க்கடந்திற்பாடு சூரிய பகவானிடத்திற் சென்றிருந்த சுருணவானுன் நாகராஜன்வந்தான். ஆச்சிரமத்திலிருந்த பதிவிரதை அவருக்கெதிரோடிச்சென்று பாதபூசைமுதலிய உபசாரங்கள் பண்ணி, சிங்காசனத்திலிருக்கச்செய்து, செடர்சேடியர்களைக்கொண்டு ஆலவட்டம்-சாமரம்-விசிறி-சாந்தாற்றி-இவைமுதலியவற்றால் இளைப்புகற்றி! அவருக்குமுன்னின்று, சுவாமி அடியாள் விண்ணப்பொன்றுளது. தேவரீர் சூரியமண்டலம்போயிருந்தபோது இவ்விடத்திற்குப் பிருகுவென்னும் பெரிய வர்வந்தார் உபசரித்தேன் தங்களைச்சரித்தார் செங்கதிரோளி

டத்திற் குச் சென்றிருக்கின்ற ரென்றேன். எப்போதிலும் வருவாரென்ற ஒருவரத்தில் வருவாரென்றேன் அப்படியானால் அவர் வருகிறவரைக்கு நான் உபசகரதம் பூண்டேனென்று தேவரீர் வருமவழியிற் தயவுமூலமிருந்தனர். இச்செய்தியறிந்த அடியாள் சென்று அவர்திருவடியிற் பணிந்து அநேகவிதத்திற் செலித்தித்துத்தேற்றியபோதுத் தனது தீர்மானம விருக்கனரென்று செப்தினான். அவரம்மொழிகேட்ட அப்பொழுதே கொழுந்துவிட்டெரியும் கொப்பளையில் விழுந்த புழுப்போற்பொரிந்து தான்கொண்டிருக்கும் இளப்பைப் பாராட்டாமலெழுந்து, அந்தப் பிருகுவென்பவரிடத்திற்குச்சென்று, ஐயா தேடக்கிடையாப்பெருமானே! நாயேயனையபேயனை நாடிவந்தகாரனாயினோ? என் குடிசையி லடிபெயர்த் தருளப்பெற்ற தவமென்னமோ? தேவரீர் சீரடிவருந்தப்பெற்ற செயலெதுவோ? என்று முகமன்கூறி, சுவாமி! தேவரீர்வந்தது இன்னகாரியமென்று வழங்கினால் அந்தகாரியத்தைக் கண்ணோத்திற் சாக்கிரதை பண்ணமாட்டிலே எனன்று சாற்றினான் அதுகேட்ட பிறப்பிறப்பற்ற தவப்பலத்தையுடைய அந்தணன் அவனைப்பார்த்து ஒ நாகராஜனே! நான் வந்தகாரியத்தைக் குறித்துப் பிறப்பிப்பேசுகிறேன் நீர் சூரியமண்டலத்திற் சூப் போய்வந்த துரிகமென்ன? அம்மண்டலச்சிறப்பும் விசாலப் பரப்பும், நேர்மையுஞ் சீர்பையும் அதிசயமும் சூரியனிருக்கின்ற ஆசாரமும், சம்பிரமமும் நீர் வார்த்தையாடியவகையும், அங்குள்ள விரோத அதிசயங்களும் இன்னுமுண்டான சகலவிந்தைகளையு நீர்கண்டபடியே உரைக்கவேண்டிமென்று கேட்க, அவனுடைய செவியில் தேவாமிர்தஞ் சொரிவதுபோல் நாகராஜன் செப்ப வுற்றான்.

ஹிரம்மலிதநாகிய தேவனே! கேளும் சூரியமண்டலத்தில் முரசு-கறடிப்பறை-குடமுழவு-மல்லிகை-தத்தாரி-பூரி-டமாரம்-எக் காளே-நாளை-விரசின்னம் தப்பட்டை-தவுண்டை-மேளம்-இவை முகமிய சகல வாத்தியங்களுள் சப்தமேகம்போல் முழங்கும் ஒவியொருபக்கம் தேவனாகிசு-கந்திருவப் பெண்கள்-யக்ஷகள்-வியர்சன்-இனர் யாவருஞ்சுதி சுந் தாள மேளங்களுடன் பரதமாடுகின்ற பரிசொருபக்கம் பேரவிவிழையர்தபெரியோர்களும்-மன வறுமியுடைய மாதவர்களும்கரையிறந்தவேதாசுமங்களைக் கழறு கிறசரிதமொருபக்கம் ஸமிர்தி-இதிறச்சம் - பஞ்சலகண்பாவம்-

தருக்கம்-மீமாம்சம் அறுபத்துநான்குதலைக்கு அனம்-என்னுமிவை
களை அப்பிபாசம்பண்ணுதிற ஆரவாரம் ஒருபக்கம்முப்பத்துமுக
கோடி தேவர்களும்-நாற்பத்தெண்ணூயிரம் ரிஷிகளும்-சகலசாதி
யாரு-சந்த்ரலவேதியநந்தோத்திரஞ் செய்கின்ற துவனியொரு பக்
கம் தவசிகளும்-முனிவர்களும்-வேதமந்திரம் ஒதுகின்ற கீதநாத
மொருபக்கம், தரிசிக்கின்ற வர்களாலுர் அதிக்கின்ற வர்களாலு
முண்டாகுஞ் சந்தடியொருபக்கம் ஆலவட்டங்கள் - சாமரங்கள் -
சத்திரங்கள்-மயிற் பிளிகள் - குஞ்சங்கள் - பிஞ்சங்கள் - சுருட்டிகள் -
முத்துக்குடைகள் - இவைகளாலுபசரிக்கின்ற ஒலியொரு பக்கம்,
அவ்வவர்கள் பணியுந்தோறு மளித்தருள்கின்ற ஆசீர்வசன ஆர்ப்
பொருபக்கம் அஷ்டமங்கலம்-ஸாலி-சுபமங்கலம்-இவைமுதலிய
ஆரவாரம் ஒருபக்கம் பராக்கு கட்டியம்-எச்சரிசை - இவை முத
லான உபசார அவசரங்களொருபக்கம் இன்னம் இவைமுதலிய
வநேகவைபவங்களுடன் உஷாதேவிபிராத்துஷாதேவி-சாயா தேவி
சமேதனாய். ஆயிரங்கிரணத்துட னிருக்கப்பட்ட திவ்வியமான
தேவநீர்மானஜோதிமணியை மாப்பிற் றறித்துக்கொண்டு, நவர
த்சுகித சிங்காதனத்தின்பேரிவிருக்கப்பட்ட சூரியபகவான் தன
துபிரபையுடன் கொலுவிற்றிருக்கின்றார். அவர்சப்தமாவென்னு
ம் பரிசுப்பூட்டிய ஒற்றையாழித் தேரில் அருணன் சாரத்தியஞ்
செய்ய வெழுந்தருளி. மனவேக வாயுவேசமாய் மகமேருவைப்
பிரதட்சணஞ்செய்து வையகத்தார் வாணையாளந்துகட்டு மகா
மூர்த்தியா யிருக்கின்றவர். அவருடைபகிருபையினால் மழைபெ
ய்கிறதும் தானியாதிகள் மலிகிறதும் வருஷம்-மாசம்-வாரம்-திதி
நட்சத்திரம்-யோகம்-கரணம்-உத்தமம்-மத்திமம்-அதமம் - ஆகிய
விவைகள் நடப்பதும், சராசரங்கருண்டாய்ந் தழைவதும், சாத்
விசம்-இராசதம்-தாமதம்-என்னு முக்குளம் விளைவதும்-சுருஷ்டி
திதி-சம்மாரம்-என்னுமுத்தொழி லுண்டாவதும், ஐத்தொழில்க
ளுக்குரிய பிர்மா-விஷ்ணு-உருத்திரன்-ஆகிய மூவரும் அந்தச்
சூரியபகவானுடைய ஒளிக்குளொளியாய் உட்கலந்திருப்பதும்
என்போகிகளாற் சொல்லிமுடிவதோ? இம் மும்மூர்த்திகளுக்
குஞ் சூரியனைவிட வேறுகடருர் செய்வனகளுமுண்டோ?

இப்பேர்ப்பட்ட சூரியபகவான் முக்கோடிதேவர்கள் அர்க்
கியங்கொடுத்துச் சுவர்ணபுஷ்பம் பொழிய கருடனுடைய தமை
யனான அருணன் மெத்தவிசையுடன் விமானத்தைச் செலுத்த,

வேதகராகத் துடன் சப்தமானடிக்க, அலைகடல்வளைந்தடலகத்திற்
 தெல்லங் கண்கண்ட தெய்வமாய்க் கொலுவில் வீற்றிருக்கின்ற
 பொதுமிகுந்த ஜோதியுடன் ஒரு மகாபுருஷன் வந்தான். அவனு
 டைய பிரதாயமென்னவென்னில், தேவர்களைப்போல் திவ்விய
 நேகம்பெற்றவன். ஆரகேயூரமணிகுண்டல கிரீட பூஷணைங்
 கீர்தன் திடகாத்திர வச்சிரதேக உச்சிதபலவான். அருணனு
 டைய காந்தியிலும் அதிகமானவன். அப்பேர்ப்பட்டவன் சூரிய
 பகவானுடையகொலுமுகத்தில்வந்துநின்று, சிலாக்கியசாரமான
 தேரத்திர வாக்கியங்களைச்சொன்னான். அதைக்கேட்ட சூரியன்
 ஆரந்தமுற்றிருக்க மறுபடியும்அந்தத் திவ்யபுருஷன் சகலகோடி
 ரிஷிஸ்வரர் முதலாகிய பிரமதகணங்களைல்லாம்பணிந்து வணங்
 கித் தோத்திரம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற பருவத்தில், அந்தச்
 சூரியசோதியிற்புகுந்து உள்ளேகலந்து ஒன்றுபட்டுப்போனான்
 அதைக்கண்ட தேவர்களும் அஷ்டதிக்குப் பாலகருமுகமலர்ந்து
 அகமகிழ்ந்தார்கள். இந்த விந்தையை நானங்கண்டு அற்புதம
 டைந்து, ஆயிரங்கிரணையடுத்து, ஐயா! உம்மிடத்தில் ஒளியாய்
 வந்து உம்முட்புகுந்து ஒன்றிப்போன உத்தமமாரோ? அவரு
 டைய உண்மையைச் சொல்லவேண்டுமென்று உருத்திக்கேட்
 டேன் சூரியதேவன் என்பாஸ்வைத்த அன்பினால் வண்டுமொப்க்
 குந் தேனிதைத் தாமரைமலர்மாலை குலுங்கநகைத்து என்பேரிற்
 கிருப்பவகித்து மகத்துவமுமர்மமுமான ஓர் வசனத்தைச் சொ
 ல்லத்தொடங்கினார்.

ஓ நாகராஜனே! இப்போதென்னிற் கலந்தவர் தேவர்கனி
 னுஞ்சிறந்தவர் மெத்தநல்லவர் பூலோகத்தில் வேதமோதுகின்ற
 பிராமணர்களில் இவரும் ஒருகுட்டிப்பார்ப்பார். சகலகோடிதந
 மங்களும் ஒன்றைக்குறித்துச் செய்யாமல் திராகையாய்ச் செப்
 யப்பட்டவர். குற்றமற்ற தீர்ஷ்ட உதகம்போற் பற்றத்திருப்ப
 வர் தேகாபிராமமற்றவர். அவருக்கு ஸ்தூலபூரதேகம் போய்
 விட்டது உடனே சூக்குமதேகத்திற் பிரவேசித்து என்னுடன்
 கலந்து பிரிவறப்பாவினர். இத்தான் இடரில்லாதமுத்தி இதன்
 றிவேறோதிசயமில்லை. யாவனெருவன் ஆசாபாசத்தி லகடபட்
 மிக் கெட்ட லையாமல் சிரமையுற்றிருக்கின்றானே? அவனைப்
 விவேகதைகடந்தவன் அவனை முத்தாந்தமா. ஆசையுடனும் பற்
 துடனுஞ்செய்கிற தருமமெல்லாம்பிறவிக் தேதுவாகும் அவாவி

ருக்கிறவகைக்குத் தவாப்பிறப்பு ஜனனமான நீங்காது, ஆகையால் எல்லாத்தருமங்களிலுமுதன்மையான நிராசையோடிருந்து ஒருவழிப்பட்ட உண்மையோராதலால், சிக்கிரம் ஜனனமொழிந்தது. ஜனனமொழிந்த தல்லாமலும் என்னுடலிற்கலந்து ஜோதியோடு ஜோதியாய்ப் பரவிவிட்டார். என்று சூரியன்கூற யான் மகிழ்ந்து சந்தோஷமடைந்தேன் இதுகேற்றயதின்ஞ்சூரியனிடத்தில் நடந்த சமாச்சாரமென்று நாகராஜன்பேசு, பிருகுவென்னும் பிராமணன்கேட்டு ஆனந்தத்திற்சிற்றந்து நாம் நினைத்துவந்ததருத்தின் சங்கையுத்தீர்ச்செயலாய் உண்மை வெளியாயது, நமது விரதமும் பவித்தது, தருமசூட்சுமம் தெரிந்தது என்று நினைத்து அந்தநாகராஜனுக்கு உபசாரத்துடன் ஆசிர்வதித்து இதனைப் பேசுகின்றான்,

ஓ மகானுபாவரோ! நான் வெகுநாளாய் முடிவான தருமம் அறியவேண்டுமென்று அநேகம் பெரியோர்களை உசாவினேன். ஒருவருஞ் சொல்லமாட்டாமற் சந்தேசத்தில்கிடந்தார்கள். ஒரு முனிபுங்கவரால் உம்முடையமகிமையைக்கேட்டு, இந்தாகசியந்தை உம்மால் தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்று வந்த இடத்தில் நீரில்லாமற் போனபடியால் உம்மைக்கானுகிற பரியந்தம்உபவாச விரத மிருந்து கண்டு, சூரிய லோகத்தில் நடந்த ஆச்சரிய சமாச்சாரங்களையுள்ளேக் கிப்பட்டு நான் கொண்டிருந்த சங்கைநீர்ந்து கிருதார்த்தனுனேன். என்று அந்தணன்பேசு அந்தச் சொல்லைக்கேட்ட நாகராசன் அலணைவணங்கி வழிபட்டு உபசாரங்கன் றெய்துகவாமி! தேவரீர் நிரம்பியபசையும் இளைப்புமாயிருக்கின்ற அடியேனை நாடிவந்து ஆறுநாள் பசித்திருந்துபோவது அழகல்ல, அறமல்ல அடியேனுக்குப் புசுமல்ல எழுந்திருந்துவாரும், என்று இதவாகப்பேசி மனைக்குள் எழைத்துச்சென்று நெய்யளாவிய அன்னமும்-அறுசுவை பதார்த்தமும் - பாயசம்வடை பணிகாரங்களுடன் படைத்து, ஆசையும்பும்பொருந்தத் தானுந் தன்பெண்சாதிபுமாக உண்பித்து தானுமுடனேயுண்டு இருவரும் காமவாய் பூசி, ஆசுமன்னியமருந்திக் களைநீர்ந்து ஓரிடத்தில் உட்கார்ந்து ஒருவருக்கொருவர் பேசவேண்டிய தருமாகசியங்களைப் பேசிக்கொண்டு வருகிறார்கள். அப்போது பிருகுவென்னுமந்தணன் தானனுஷ்டித்து வருகின்ற இயல்பெல்லாம் பேசி பரமதருமம் அறியவேண்டிய பான்மையால் உந்தேனென்றுபகர்த்தான், அவ

ஹுடைய சரித்திரங்களைச் சாற்றி தருமபத்தினி கிடைத்திருக்கின்ற தவத்தினால் சிவசுதைமறவாச் செல்வம்பெற்றிருக்கின்றேனென்று செப்பிப் பின்னுஞ்சொல்லுகிறான்.

ஐயா வேதவித்தகனே! ஆக்மனிமுத்தி அடைகிறவர்களுக்கு அதிதிவரபக்குவமும் அனுபாசமாகிய பேரறிவும் தனக்குத்தானே வந்து கைகூடும்படி நல்வினை நடத்திவைக்கும். எல்லாவற்றிற்கு மேலான தருமமானது எந்தப்பதார்த்தத்தின்பேரிலும் இச்சைவையாதது, அதுதான் பரமசிவம் அதுவே பரதருமம் இச்சைப்படுவது அபாதருமம், அந்த இச்சைவிட்டேனென்பது வாசகப்பாடன்றி வாசசயப்பாடன்று அகமும்-மனமும்-ஒத்து ஒருமையாய் பிராசைப்படுவானாகில், அவனெவனானபோதிலும் உடனே முத்திபெருவான் அவனுக்கு எல்லாக் காரியங்களும் பொருந்திக் கைவல்லியமாம். நினைத்தது சித்தியாம் அவனெத்தனைகாலமிருந்தாலும் மாயாதேக வருத்தவின்றிச் சாயாதேகச் சம்பிரமத்துடனிரிநுப்பான் அவன்தான் அகக்கையில் மோட்சத்தைவைத்துக்கொண்டிருப்பவன் சோதிருபமாகிய சூரியனிற்கலந்து சுடராயிருப்பவன் சுசுதுக்க மற்றவன் தூக்கமேக்கம் விட்டவன், சோதிருபமாகிய சூரியனிற்கலந்து சுடராயிருப்பவன் என்று சொல்லக்கூடப் பிருகுவானவன் அதிகலாபம் பெற்றவர்போல் மகிழ்ந்து பரவசமாகி, ஐயா! நெடுகளிருந்த சந்தேகங்களை ஒருநிமிடத்திற் றெளியப்படுத்தினீர். இன்றுமுதல் உம்மை என்பங்குத் தெய்வமென் றேற்றிப்போற்றி வருவேன் என்றுசொல்லி அவனுடைய பெண்சாதிமாகிய தருமசீலிபிவிடத்தும் வார்த்தையாடி, தாயே இவ்வுலகமாதாவாகி அறம்வளர்த்த அம்மனிக்குச்சமானமாக உம்மை என்னோமும் நான் சிந்திக்கவேண்டியது நீரிக் கற்புடன் கணவரோடுக்கூடி வாழ்திர் என்றின்சொல்லுரைத்து இருவரிடத்திலும் விடைகொண்டு ஸனக-ஸனந்த ஸனற்குமார-ஜனர்த்தனார் முதலிய பேர்களுங் கொண்டாடப்பட்டஅப்பிருகு தன்னிருப்பிடத்திற்குச் செல்லப் பிரயாணமாயினன். அப்படி பிரயாணங்கொண்டு வரும்போது வாயிற் சுவனகமகாரிஷியின் ஆசிரமத்திற்குச்சென்று, ஐயா! தேவரீர்போதித்த அடையாளப்படிக்குப் போய் இல்லற வாழ்விலுயர்ந்த அந்தப் பறமராஜனைக் கண்டு பரமதருமரீதம் பக்குவமா யுணர்ந்தகொண்டேன் இந்த ரகசியத்தைத் தெரியப்படுத்தியது தேவரீருடைய புண்ணியமே என்றுபெற்றுத் தன்னுடைய யாதாஸ்தானப்போய்ச்சேர்த்தான்

தெய்வத்தினால் அந்தமுதலாக அப்பிருகுலவன் அமர்
தணன் ஒன்றிலும் பற்றிவிடாதவனாய்ச் செவ்வானிநுது, பூங்கூர்
கூணம் புர்த்துவருகின்ற புண்ணியமிடத்திற் பொருத்திப் பாடி
நீரும்போலக் கலந்துபோயினான் இவதன் ஆதம் முத்தியென்
பது இந்த அற்புதம் களை மகாசங்கோஷத்துடன் பார்த்துவந்தே
ன என்று காரதபகவான் சொல்லவு மேகத்தனுக்கு மேலான
மெய்பறிவுவநது தானும் பாமதருமம் இதுவென் றுணர்ந்து, ஓ
பூமண்டலமெல்லா ரொடியிற்போய் வருகின்ற புனிதனே! உம்
மாலே இந்தத் தருமநதெரிக்கேனென்று தோத்திரம் பண்ணி வ
ணங்கினான் அவ்வனை முதிர்ந்திந்தச் செலவு பெற்றுக்கொண்டு
தன் னெதாஸ்தானத்திற் குப் போயினார்.

நாரதமுனிவர் தேவீவந்திரனுக்கு ஆதம்முத்தியை
சுட்டிக்காட்டியது-முற்றிற்று.

நாரதர் பரப்பிரம்ம

தெரிசனம் செய்தது.

மூலக்கமலத்தில் முனைந்த முதல்வனுன சிவனுடைய மகனா
கியாராதர் பூமண்டலமெல்லாந் திரிந்துமகதியாழ்மாடிவருந்
பொதுபதரிகாச்சிரமத்தின் வழியாய்வந்து அங்கிருக்கப்பட்டாகா
பாவராசிய நாராயணமுந் திமையக் கண்டு, அவரிடத்தின்மிகமது
ரவாசகமாய் இந்நினைப்பெடுக்கு. ஓ ஐயமே! அன்பாயானது சொ
ல்பமான துருத்திப்போன்ற பருத்தவுடலை மெடுக்கதற்குப் பல
பெண்ண வென்று விசாரிக்கு மளவின் பரப்பிரமத்தை உன்னா
புறவாயும் ஒத்திருக்க ஏகசோதியமாய்க் காண்பதே உத்தியென்
பதாய்ம் பெரிநியார்க்கொல்லோரு மிசைந்திருகவன்றார்கள ஓ
கடலைக்குற்றங்களைக் களைந்து நாராயணமே! அங்கச் சூட்சுந்த
அடியேனுக்குத் தேவரார் அருள்செய்யக் கோருகிறெனென்று
வினவி, நாராயணர்சொல்லுகின்றார் ஓ நாரதரே! இப்போது நீரி
சைத்தசோதியை உன்னும்புறம்பும் பார்ப்பதே உண்மையையானம்
உள்ளே யெந்தவானகத்திற் கண்டானே? அந்த வானத்தாய்ப்
புறப்பிலும் காணவேண்டும் இதல்லாமல்-மகாமேதுவுக்கு வடபுற
த்திற் போகிறபேர்சனங்கெல்லாஞ் சூதமுத்தியென்று சுருதியும்
ஆகமங்களுக்கு சொல்லுகின்றன. சுத்தாத்தமாக்கொல்லாம் அந்

சுள்ள சவேதவனத்திலிருக்கின்றார்கள். அங்கிருந்து வந்த ரிஷிகள் யாவரும் வெறுப்பாடுபட்டார்கள். உங்களை மெய்யல்லது பொய் யென்பதில்லை. இவ்வித வியல்போடுந் கூடி மெண்ணற்றவராயிருக்கின்ற அவர்கொல்லாஞ் சக்ஷிராங்கிதனாகிய விஷ்ணுவைச் சதா காவுழு நினைத்து, சந்தி செப மந்திரமுதலிப யாவும் அச்சோதிக் கே வகுத்துச் சலனமில்லா நிருப்பவர்கள். அப்பேர்ப்பட்ட வர்கள் தான் அந்த வருட்டோதியைத் தரிசிப்பார்கள். ஒவேதமுனியே! நீரும்போனாற் கானலாமென்று காராயணர்சொல்ல நாரதர் மனமகிழ்ந்து மேருவுக்கு உதகரபாகத்திற் சென்று காராயணர் நவின்ற சாட்சியெல்லாங்கண்டு மீட்டும் பூலோகத்திற்கு வந்து சகலருக்கும் விளம்பினார். வசுவென்னுமான அந்தப் பிரகாச வெளிச்சத்தைக்கண்டு மோட்சமடைந்தான். சிவசிநுஷ்டி செய்கின்ற பிரமகுமாரனாகிய அத்திரிமகாசிஷியும் அந்த ஒளியைப்பார்த்து உள்ளந்நிருந்தினார். (பின்னிகழ்ந்த துவாபர யுகத்திலும் சர்வாத்மாக்களை புனிதமாக்கும்படி சர்வலோகத்திலும் நாரதர் விளம்பலாயினார்.)

நாரதர் பரம்பரம்ம தெரிசனம்செய்தது முற்றிற்று.

நாரதர், இந்திரன் நந்தனவனத்தில் செய்த கலகம்.

முன்னாலில் இந்திரன் பூர்த்தோட்டத்தில் நாரதர் வந்தபோது இந்திரனுக்கும் அரமாகருக்கும் நடந்ததைச் சொல்லுகின்றேன். ஞாபகத்தோடும் கேட்பீராக. நாரதர், நந்தனவனத்தில் அம்மைபயர் நடுவே இருந்து அவர்முகத்தே மயங்குற்ற நோக்கமுடைய இந்திரனைக்கண்டார். கண்டவளவில், அவ்விந்திரன் எழுந்து அவருக்கு அன்போடு ஆசனங்கொடுத்தான். தேவமாடர்கள் வலாகுரணையும் விருத்திரா குரணையும் கொன்ற அந்த இந்திரன் எழுந்ததைப்பார்த்துத் தாமும் மிகுந்த பயபத்திபோடும் தலைவணங்கி நின்று அத்தேவரிஷியைத் தொழுதார்கள். இங்னும் அவர்களாற் பூசிக்கப்பட்ட அந்தநாரதர் இந்திரன் தன்னைத்திரிவிருந்தபின்பு, தக்கபடி இனிய வர்த்தையாடி நல்ல கதைகளைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தனர். அப்போது இந்திரன் அம்முனிவரை நோக்கிச் சொல்லத்தொடங்கினான்.

சுவாமி! இவன் அச்சம், இவன் மிகுந்தே, இவன் ஊர்வசி, இவன் திணைத்தமை, இவன் நேருதாசி, இவர்கள் மெனவை முதலிபலர்களாம். இத்தாசிகளுள்ளே தேவரீர்க்கு யாநிடத்தும்விருப்பமோ அவனைப் பண்ணெய்வதற்குக் கட்டினையிட்ட நுளும்வன் முன் அதிகெட்டு முலியாற்றிற்றந்த நாரதர் சிறிது ஆலோசித்த பாயத்திபோதும் எதிரிதரும் அந்த அரங்காசங்களைநோக்கி, இவ்வேகக் கூறவாயினர். தம்மையருள்ளும் யார் அழகினாலும் உதாரமுடைமையாலும், உறுதுணத்தாலும் தன்னேச்சிறந்தவளாக வெண்ணியிருந்திருந்தோ அந்த மாத என்னெதிரே நடனஞ்செய்க. குணம், ஸ்வரம்ல்லாதவருக்கு நடனத்திற் கவையுண்டாகாது நல்லசார்புடைய கூத்தேகூத்து. அல்லாதது பகடிக்கூத்துப்போலாம் என்றனர். அப்போம் அவர் சொல்லியவளையிலே, அவ்வரமாத நுவொய்வொருத்தியு மெழுந்து நாரதவைணங்கி நான் குணவதி, நான் குணவதியென்றகூறி, மத்தொருக்கி சீரில்லேயென்ற மறுத்தகிழ்க், இவ்வவளுயே இந்நான் அவர்கள் விரைவையும் எங்கேதையும் நோக்கி, தம்மும் யார் குணவதியென்று கூறும்படி அழாநவரிவரைக் கொளுந்தொன்றுகூறினான். கூறவே அவ்விநிரன் நாரததீன்படிநடக்கும் அந்த நாரதர்களும் அவ்வாறே நாரதனை வினாவினர். அப்போது அந்த நாரதர் சொன்னசெய்தியைச் சொல்லுகின்றேன் கேளும்,

மலைநாசிலிடத்திற் தவனுசெய்துசொன்னாநுத்தும் முனிவர் கரசாகிய தருநாசனர அம்மில்யார் மனத்திற்காமமுண்டாம்படி செய்து வருந்திவந்தவரோ, அவனே குணவதியாக வானகொள்வேன் என்று நாரதர்கூறினர். அவ்வாறேகெட்ட அரங்காசர் வாரும் உலகையு வள்ளத்தினையுடையவர்க்காய் இது எம்மாலாவதல்ல வந்துகொள்கிறபிள்ளிடைந்தவர். அவருள் வபு என்பவர் அம்முனிவரைத் துன்புறுத்துவதில் அஞ்சாத கொஞ்சுடையவளாய் நாரதனாரோக்கி, ஐயவா! அத்து நவரச முனிவர் எங்குள்ளான், அங்கு இப்போதிதே போகின்றேன். உடம்பாகிய தேரின் கண்ணை, திர்திரிமங்கொள்ளும் குறிகைகளை மன மென்னுங்கயிறுபுட்டி, புத்திமென்னுபுட்டி சரப்பாசனும் திருவெய்தித்ததுடத்துள் அப்பொருளுள்வச் மெய் மயத்தன பாணம்மீளியடச்செய்து இவ் வயக்குதிரைகள் ஐக்கடகயிற்றை அதுபிடுகது, சாத்தின் வலிமையைக்கொடுத்துச் சித்தவடிவகின்றேன். பிரமதேவனேயா

னாலும் விஷ்ணுவேயானாலும் முடிவில் சிவனேயானாலு மாகுந், அவர்களையும், இப்போதே, மன்மதபாணத்தால் மன ரோசச்செய்வேன் என்று கூறிவிட்டு வபுள என்பவன் இமயமலைக்குச்சென்றான்.

அங்கே தவத்தின்பெருமையால் கொடுமையுள்ள செந்துக்க லின் துன்பமெல்லாம் ஒழிந்திருந்த அம்முனிவர் இருக்குமிடத் திற்குச்சென்று குரோசதுரத்தில் நின்று சூயில்குவினாற்போலும் இனிமையான கானம்பாடினன். அப்போது சிறந்தவளாகிய அவ் வரமாது பாடும் இசையைக்கேட்டு அப்பெருமுனிவர் மனத்து ள்ளே வியப்பினையடைந்தவராய் இனிய குரலோடுங்கூடிய அப் பெண்ணிருக்கு மிடத்திற்குவந்து, முற்றமுகோடும் கூடியிருக்கும் அவளைப்பார்த்து அம்முனிவர் பெருமான் தமது நெஞ்சினைச் ச லிக்கவொட்டாது நிறத்தி, அவள் தம்மை வருத்தவேண்டியே வந்தவளாக அறிந்து பெருவெகுளிகொண்டு அவளைநோக்கி யொ ன்று சொல்லத்தொடங்கினார். அந்தரத்திற்றிரியுஞ் சிற்றறிவினை யுடையவளே! நீ அழகின் செருக்கினால் தருக்கடைந்து மிகமுபன் று அரிதிற்றேறிய என் தவத்தைக் கெடுத்தலினால் எனக்குத் துன் பஞ்செய்யும்பொருட்டு வந்தாயாதலால் உன் இயற்கையான வடி வைவிட்டு, என்சினத்தினாற் பாவமுற்றவளாய் கருடன்மரபில் பிறப்பினையடைந்து பறவைவடிவுகொண்டு பதினாறியாண்டிருக் கக்கடவை அரமாதருள் இழிந்தவளே! பின் உனக்கு நால்வரம் கள் பிறப்பர். அவர்களிடத்திலும் மக்களின்பம் அனுபவியாது ஆயு தத்தாலடிபட்டுச் சுத்தமடைந்து, மீட்டும் சுவர்ச்சுத்தையடை வை இதனையினி நீ மறுத்துக்கூறலாகாது என்று, கேட்பதற்கும் அரிதாகிய வன்மொழிகளை, கண்சிவந்து, கைவளைகலிக்க நடுங்கி நின்ற அவ்வரமாதினுக்குக் கூறிப் பின்பு அம்முனிவர்கோமான் பூலோகத்தை விடுத்து அசைவுடைய அலைகளையும், புகழ்த்தக்க நன்மைக்கூட்டங்களையு முடைய ஆதாய கங்கையை நோக்கிச் சென்றனர்.

நாரதர் இந்திரன் நந்தனவனத்திற்செய்த

கலகம்-முற்றிற்று.

நாரதர் கலகம் இரண்டாம்பாகம்

முற்றுப்பெற்றது.

உயிரெழுத்து மூலிகைமர்மம்.

முதற்பாகம்	விலை	அணு	8.
இரண்டாம்பாகம்	"	"	8.
மூன்றாம்பாகம்	"	"	8.
நான்காம்பாகம்	"	"	8.

மற்றபாகம் அச்சிவிருக்கிறது.

1. மூலிகைமர்மம் முதலாம்பாகத்தில் பிரமசிருஷ்டியால் உலகத்தி லுண்டாயிருக்கும் 600-வித மூலிகையின் தலையெழுத்துக்களை அ-ஆ-இ-ஈ-உ-ஊ-எ-ஏ-ஐ-ஒ-ஓ-ஔ ஆகிய உயிர்மெய்யெழுத்துகளின் வரிசைக்கிரமம் போல் பெயர்களைப் பிரித்து ஒவ்வொரு மூலிகையால் நிவர்த்தியாகக்கூ டிய வியாதிகளையும் அந்தந்த வியாதிகளுக்கு இன்னிண்ணவிதமாய் உப யோகிக்க வேண்டுமென்ற செய்முறைகளையும் ஆயுர்வேத விதிப்படி அச் சிட்டிருக்கின்றது. உயர்ந்த பதிப்பு.

2. மூலிகைமர்மம் இரண்டாம்பாகத்தில் அளவிரந்த ரோகபாகங்களை அங்கள் னியாக விதிப்படி எண்ணாளுடலுக்கும் சிரசே பிரதானமாகை யால் சிரரோகம், தேத்திரரோகம், தந்தரோகம், நாசிரோகம், செலிரோ கம், சுரரோகம், கண்டமாலை, அறையாப்பு பிரமியம், மூலம், பவுத்திரம், நீரடைப்பு, நீர்க்கட்டு, தாருட்டிய விருத்திமுதலான, ரோகபாகங்களை பா தாகிசேசம் வரையில் அங்கம்பிரிந்து கைபாகம் செய்பாசத்தோடு அச்சிட் டிருக்கின்றது. உயர்ந்தபதிப்பு.

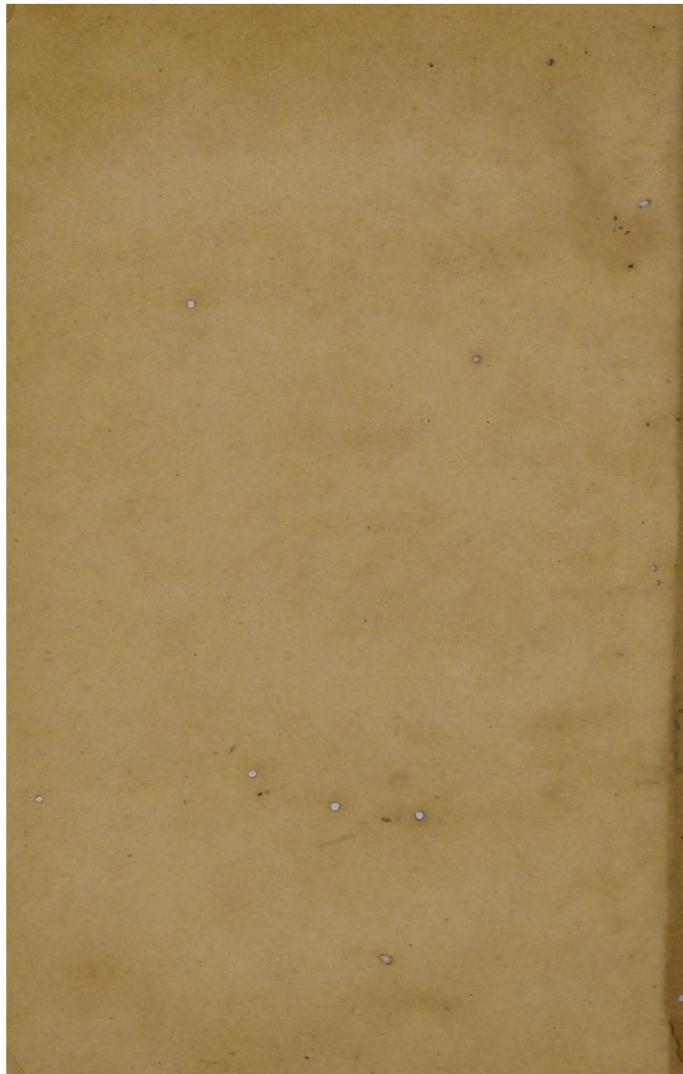
3. மூலிகைமர்மம் மூன்றாவதுபாகத்தில் அஷ்டசர்மமென்னும் வகிய மூலிகை, மோகனமூலிகை, தம்பனமூலிகை, உச்சாடனமூலிகை, ஆகிரு ஷ்டண மூலிகை வித்துவேடன மூலிகை பேதனமூலிகை மாறணமூலிகை ஆக (எட்டெட்டு) 64 மூலிகையும் இன்னிண்ண பாகத்திற்குபயோக மாகு மென்பதையும் அவைகளை யெடுப்பதற்கு அதர்வணவேதப்படி காலம் வா ரம் ஓரைபூசை மந்திரம் யிவற்றுடன் சொல்லியிருப்பது மன்றிதிரளான அனேகரோகசார்தி மூலிகையும் செய்பாகமும் அச்சிட்டிருக்கின்றது. உ யர்ந்த பதிப்பு.

4. மூலிகைமர்மம், நான்காம்பாகத்தில், பெண்பாலுக்குதிய, வியாதி கூட்டங்களை, அங்கம்பிரித்து, பிண்ணியில்லாதவர்க்கு, பாலில்லாதவர்க்கு பால் அதிகப்பட்டவர்களுக்கு, ருதுவில்லாதவர்க்கு, மாதமுழுச், கில்லாத வர்க்கு, சூதக்கட்டுக்கு, பெரும்பாட்டுக்கு, ஜன்னிகளுக்கு, இம்மாதிரி ரோகபாகங்களைப், பிரித்து பற்பல துடர்வியாதிகளுக்கும், கிளவியாதிச ட்டும் வையியான அனேக அரியபெரிய மூலிகையின் உபயோகம் யாவத் தும் கைபாகம் செய்பாகத்துடன் அச்சிட்டிருக்கின்றது. உயர்ந்த பதிப்பு.

நான்குபாகமும் ஒரேகட்டமாய் வாங்குவோருக்கு
புல்காலிச்சோ திலிட்டு பயிண்டு செய்து அனுப்பப்படும்.

விலை ரூ 2-0-0 முழுப் புத்தகம்.

77483

இவைமுழுதும்
சிற்றுமணவூர் முனிசாமிமுதலியார் பதிப்புகள்.
புதியபுத்தக விளம்பரம்.

மூலிகைமர்மம் முதற்பாகம்	விலை	அணு	0 8 0.
செ இரண்டாம்பாகம்	"	"	0 8 0.
செ மூன்றாம்பாகம்	"	"	0 8 0.
செ நான்காம்பாகம்	"	"	0 8 0.
செ நான்குபாகமும் ஒரேகட்டம்	} ரூபா		2 0 0
புல்காலிகோபைண்டு			
நாரதர் கலகம் முதற்பாகம்	விலை	அணு	0 6 0
செ இரண்டாம்பாகம்	"	"	0 6 0
செ மூன்றாம்பாகம்	"	"	0 6 0
செ நான்காம்பாகம்	"	"	0 6 0
செ நான்குபாகமும் ஒரேகட்டம்	} ரூபா		1 8 0
புல்காலிகோபைண்டு			
கண்கட்டுவித்தை முதற்பாகம்	விலை	அணு	0 6 0
செ இரண்டாம்பாகம்	"	"	0 6 0
செ மூன்றாம்பாகம்	"	"	0 6 0
செ நான்காம்பாகம்	"	"	0 6 0
செ நான்குபாகமும் ஒரேகட்டம்	} ரூபா		1 8 0
புல்காலிகோபைண்டு			
பிரபஞ்சவுற்பத்தி	விலை	ரூபா	2 0 0
செ இங்கிலீஷில்	"	"	2 0 0
இங்கிலீஷ்தமிழ்வித்தியசிகாமணி	"	"	3 0 0
ஜோதிடசிகாமணி மூலம் உரை	"	"	3 0 0
சண்டாளர் சகவாசம்	விலை	அணு	0 8 0
தெய்வகுண வெளிச்சம்	"	"	0 8 0
அகடனிகட சம்சாரி	"	"	0 4 0
விவாகசாஸ்திரம்	"	"	0 4 0
சிவசொருப சாஸ்திரம்	"	"	0 8 0
சரீரசாஸ்திரம்	"	"	0 8 0
விஷுவயித்திய சிந்தாமணி	"	"	0 12 0
செ இரண்டாம்பாகம்	"	"	0 12 0
கொழுத்தச் சிறிப்பு	"	"	0 6 0

இன்னும் அனேக திருவருண்டு.